Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغزن سيم

ناول

ليکوال:

نصير احمد احمدي

١٣٩١ ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ټول حقوق خوندي دي.

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	:	اغزن سیم
لیکوال	:	نصیر احمد احمدي
برېښنالیک	:	nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
موبایل شمېره	:	۰۷۰۰۲۵۲۱۹۱
کمپوز او د پښتې انځور	:	ن. ا. احمدي
د پښتې ډیزاین	:	رضا پارسا
د چاپ شمېر او کال	:	۱۰۰۰ ټوکه - ۱۳۹۱ل
چاپ چارې	:	مومند خپرندویه ټولنه
انلاین چارې	:	مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنایي کتابتون

www.Larawbar.com

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

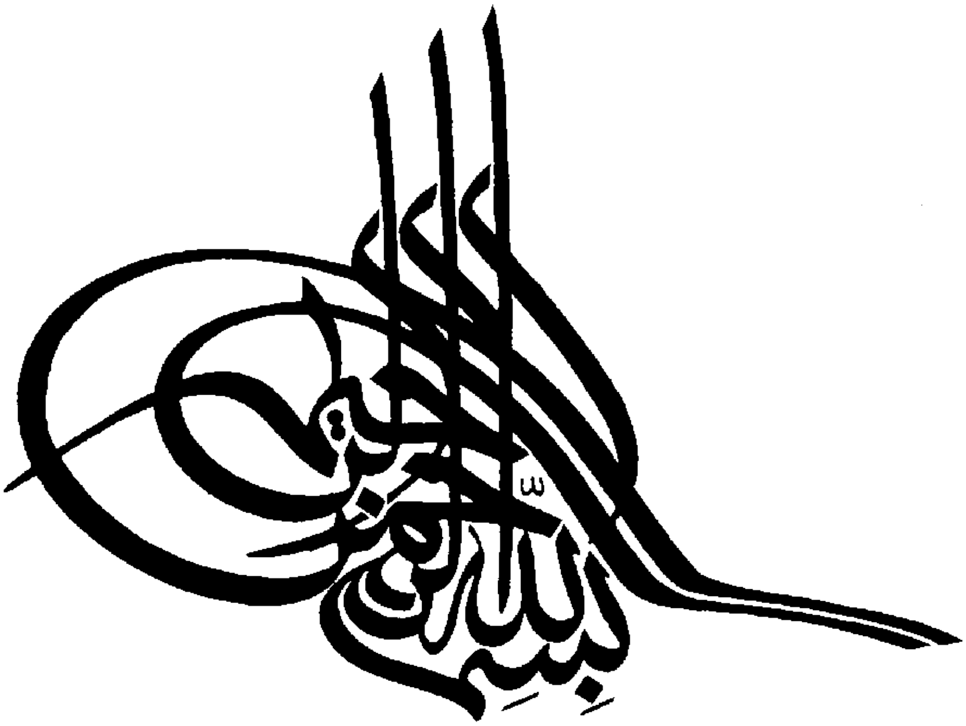

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

کمپیوټر مې چالان کړ، ایمېلونو ته ورغلم، څلور ایمېله ول. درې دفتري او یو هم ناشناخته.
ناشناخته ایمېل مې لومړی وکوت، لیکلي و:
ـ مرم، د ژوند کیسه مې لیکې؟
ادرس ته مې وکتل، ګډوډ توري لیکل شوي وو. سر مې پسې ونه ګرځاوه، د دفتر ایمېلونه مې ځواب کړل، د مېز پر سر د راډیویي خپرونو پرتومتنونو اصلاح غوښته.
لس بجې وې، په هماغه ادرس بل ایمېل راغی.
ـ فکر دې وکړ؟
ومې لیکل:
ـ ته څوک یې ؟
دقیقه ووته. ځواب راغی:
ـ ستا دوه ـ درې ناولونه مې له انټرنټه راواخیستل. هیله کوم. د چټ پاڼې ته ورشه !
هماغسې مې وکړل.
ویې لیکل:
ـ سلام
وعلیکم. ته څوک یې؟
ـ ام م م... ضروري ده؟
ـ هو
ـ دوه ویشت کلنه یم.
ومې لیکل:
ـ پوره ځواب نه و.
ـ ها ها ها...
ـ ولې خاندې؟
ویې لیکل:
ـ زما د ژوند کیسه لیکې؟
ـ نه !
ـ دوه ویشت کلنه یم.
ـ دوه ویشت کلنه یې که دوه ویشت کلن؟
ـ ها ها ها... دومره بې باوره؟
ـ د باور دلیل؟
ځواب یې رانه کړ.
ومې لیکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـيو وخت مې له يو چا سره چټ کاوه، ځان يې نجلۍ معرفي کړی و، خو وروسته مې ملګری وخوت، تر اوسه مې ځوروي.
څه يې ونه ليکل.
په کيسه کې يې نه شوم ګرځی ته مې وکتل، لس نيمې بجې وې، جلسه مو درلوده. يو نيم ساعت وخت يې ونيو، د کنفرانس له سالونه سيده پورته طعامخانې ته وختم، ماسپښين يوه بجه بېرته کمپيوټر ته کېناستم، څو پرله پسې جملې يې ليکلې وې.
ـ د چا چې مرګ نږدې وي، دروغ نه وايي. زما د ژوند کيسه ولیکه، هم به موضوع ومومې او هم به دې نورو ته خير ورورسېږي. که امکان لري، د ټليفون نومره دې راته ايمېل کړه.
ومې ليکل.
ـيې؟
نه وه.
نومره مې ورولېږله.

* * *

تياره وه، په نيازبېګ کې د دفتر له موټره کښته شوم، نيازبېګ د کابل ښار په لوېديځه څنډه کې پرته سيمه ده، کورونه يې بې نقشې دي، تنګې کوڅې لري، زه هم همدلته په يوه کرايي کور کې اوسم.
دا تنګې کوڅې په ژمي کې د تګ وړ نه وي، بس! د دوارو خواوو د بامونو واورې کوڅو ته رالوېږي، هغوی چې موټر لري، موټر يې سلامت درې مياشتې په کورونو کې ولاړ وي.
برق نه و، په توره شپه کې روان وم، خو له بامونو رالوېدلو واورو دومره رڼا کوله چې پل سم ځای کېږدم.
د کوڅې په سر کې نانوايي ته وروګرځېدم. يوه ډوډۍ مې رااخيسته، بس وه، ماشومان کلي ته تللي ول.
په کوټه کې راتاو شوم، تليفون وشرنګېد، له جېبه مې راويست، سکرين شنه لمبه کوله، نومرې ته مې وکتل، خارجي وه. غوږ ته مې ورووړ:
ـهلو!
ښځينه غږ راغی.
ـاوس دې باور وکړ؟
ومې پوښتل:
ـوبښه! څوک ياست؟
د خندا غږ مې په غوږ ننوت، ويې ټوخل، ويې ويل:
ـته هېرجن يې. فکر نه کوم چې زما د ژوند کيسه په سمه توګه ولېکې.
ومې خندل:
ـ ته خو په رښتيا هم نجلۍ يې.
په خندا کې يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـاوس خو دې باور راغی؟
ـ تر دې لوی ثبوت !
ـبس نو ، شک دې له زړه لیرې که، دروغ نه درته وایم.
غلی شوم، د ځواب له پاره په مناسبه جمله پسې ګرځېدم.
ویې ویل:
ـپه ټلیفون کې غږهاری دی.
ـکورته روان یم، په کلکه واوره خیژم. کابل مې هیڅوخت داسې سپین نه و لیدلی.
ویې ویل:
ـدلته هم د واورې کمی نشته.
پوښتنه مې وکړه:
ـ چېرته؟
ـپه ایټالیا کې.
د کور دروازې ته ودرېدم، ډوډۍ مې تر ځنګلې لاندې کړه، جېب ته مې لاس کړ، کیلي په ماتو پیسو کې ورکه وه.
مقابل لورې وویل:
ـهلو، زما خبرې اورې؟
ـهو
ـنو ولې غلی شوې.
کیلي مې په کولپ کې تاو کړه.
ویې ویل:
ـدروازه نه خلاصېده؟
خندا راغله:
ـسمه جادوګره یې.
ـنه، ما د دروازې غږ واورېد.
ټلیفون قطع شو.
کوټې ته لاړم، برق راغلی و. د بخارۍ تر څنګ سهارنۍ ناولې پیاله او ترموز ایښې ول.
اه ! په ژوند کې مې د لوښو له مینځلو ورتې (کرکه) کیږي.
کوټې ته مې وکتل، غالۍ پاکه وه، جارو یې نه غوښته.
لومړی مې تلویزیون ولګاوه. اووه بجې وې، په خبرونو کې یې مظاهرې ښودلې، ویل یې چې په بګرام کې د قرآن شریف د سوځېدو په غبرګون، خلک کوڅو ته راوتلي وو. په تصویر کې د کرزي او امریکا پر ضد شعارونه ورکول کېدل، د سرک پر غاړه څو واړه موټر په سرو لمبو کې پټ ول.
بخارۍ را په زړه شوه، لرګي مې راوړل، لس دقیقې وروسته د کوټې لویو ښیښو مړه خوله ونیوله.
د ډېګ غم مې نه درلود ، بس، بیګانۍ قورمه پاتې وه. جامې مې بدلې کړې او د بخارۍ تر څنګ اوږد وغځېدم.
خوند یې کاوه، د لرګو د سوځېدو ټکا خته، د بخارۍ یوه خوا سره وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټلیفون راغی، هماغه نومره وه. ویې ویل:
ـ وبښه، پیسې خلاصې شوې.
ومې ویل:
ـ زه ډېر ګشنه یم؟
ویې خندل:
ـ ولې.
ـ هیڅ! ما ټلیفون درته ونه کړ.
په خندا کې یې ټوخی ګډ شو، ښه شېبه یې وټوخل، بېرته یې وخندل:
ـ نه، داسې نه ده.
ومې ویل:
ـ دورواغ نه درته وایم، پرون مې نیمه کیلو غوښه راوړې وه، دوه وخته مې کړه.
خندا یې زور ونیو، له خندا سره یې بل ښځینه غږ هم ګډ شو، خو روښانه نه راته.
ومې ویل:
ـ دا څوک ده؟
ـ نرسه. وایي چې ډېرې خبرې مه کوه، صحت ته دې تاوان لري.
ومې پوښتل:
ـ ته په ایټالوي پوهېږې؟
ـ نه، خو د هغې ماته ګوډه انګلیسي زده ده.
ومې ویل:
ـ څه ناروغي لرې؟
غلې وه، د امبولانس نری غږ راته، بیا یې یودم وخندل:
ـ بیره دې ده؟
خبره مې واړوله:
ـ مصرف دربانديې راځي.
ځواب مې وانه وربد.
ومې ویل:
ـ هلو.
ـ اورم.
خو په دې ټکي کې مې غریو احساس کړ.
یودم یې وخندل:
ـ هې! په مصرف پسې یې مه ګرځه. لس زره ډالره راسره دي، چې کاغذي طیارې هم ترې جوړوم، په یوې میاشتې کې یې نه شم خلاصولی.
زړه نازړه مې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـولې ! مور، پلار، کورنۍ؟
ويې خندل، خو خندا يې ترخه وه. ويې ويل:
ـڅلور میاشتې مخکې مې هرڅه درلودل، خو اوس هېڅ هم نشته.
غلې شوه، خو ما یې د ژړا غږ تر ډېره اورېده.
ټلیفون قطع شو.
ماخستن تر ناوخته خوب نه راته، د نجلۍ خبرې رښتیا راته واېسېدې، ذهن مې پوښتنو نیولی و.

* * *

اندېښنه مې وه. دفتر ته له رسېدو سره سم مې کمپیوټر روښانه کړ، یواځې دفتري ایمېلونه راغلي ول. بس ! اته بجې بله جلسه وه.
ورغلم، له همکارانو سره د راډیویي خپرونو په اړه وغږېدم، خو زړه مې کمپیوټر ته راختلی و، ما ډېرې پوښتنې درلودې.
لس بجې خپلې شعبې ته راغلم، پر مېز څو کاغذونه پراته ول، اصلاح یې غوښته.
اه ! راډیو د اوبو د ژرندې غوندې ده، څلرویشت ساعته چالانه وي، په تېره بیا د نړېوالو راډیو ګانو کار ډېر دقت غواړي. وړه تېروتنه هم د منلو وړ نه ده، خو بیا مې هم په منډه د ایمېل پاڼه راواړوله، څه نه وو راغلي، کاغذونه مې راواخیستل، پوره دوه ساعته وخت یې وغوښت.
غرمه شوه، همکاران ډوډۍ ته لاړل، خو زه کمپیوټر ته کېناستم. په بیړه مې ولیکل:
ـنه یې ! لکه چې پښېمانه شوې؟
درې بجې ځواب راغی.
ـوبښه. معایناتو ته تللې وم، بس ! ژوند ته مې تمه نشته، خو دوی مې نه پرېږدي.
ورځ تېره شوه، ماخستن مې تر یوه وخته یو ناول ولوست، خو فکر مې سره راټول نه و. اخیر مې زړه طاقت و نه کړ، نومره مې پیدا کړه. زنګ ورغی، خو ځواب مې وانه ورېد.
نیمه شپه ووته، زنګ راغی، ټلیفون مې غوږ ته ونیو.
ـهلو
ويې ويل:
ـوبښه، پولیس راغلي ول.
حیران شوم:
ـولې؟
ـبس، ځینې پوښتنې یې رانه کولې، هو رښتیا، یوه هیله !
ـوایه.
ـګوره !
په خبره کې ورولوېدم
ـدرته ومې کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خندا شنه شوه:
ـ نو څنګه درته ښکارم؟
ومې ويل:
ـکرېږې سترګې، يوه لويښت پزه او د چونګښې غوندې غټه، اوږده خوله.
خندا يې زور ونيو، ويې ټوخل، په ټوخي کې يې وويل:
ـنه، دومره هم بدرنګه نه يم، خوله مې وړه ده، سترګې غټې، ويښته مې ګڼ او پېچلي، ږمنځ پکې بنديږي، بس، يوائې له رنګه، يو څه توره يم.
ومې ويل:
ـښه ! هيله دې ياده کړه !
ويې خندل:
ـهو ! ته ټلېفون مه راته کوه. سمه ده؟
خندا راغله:
ـولې؟
ـهسې، مصرف درباندې راځي.
په خبره کې يې ور ولوېدم:
ـ وړی درته ښکاره شوم؟
ويې خندل:
ـهيله کوم، زما هدف دا نه و، ته زما د ژوند کيسه ليکې، نو ټلېفون هم بايد زه درته وکړم.
ومې ويل:
ـخو زه هم په موضوع پسې ګرځم.
ويې خندل:
ـکه مې دا خبره ونه منې، کيسه نه شته.
ـسمه ده صيب.
خندا يې زور ونيو:
ـمننه صيب.
ټوخي واخيسته، ترډېره يې وټوخل، بيا يې اوږده ساه تېره کړه، په زحمت يې وويل:
ـيوه دقيقه.
درب شو، له غږ څخه پوه شوم چې ټلېفون يې پر يوه کلک شي کېښود، مېز يا کوم بل څه.
ټيټ غږ مې واورېد، واضح نه راته، خو نارېنه غږو، کله کله به د ښځې آواز هم ورسره ګډ شو. ښه شېبه ووته، بيا مې په غوږ کې کړپ شو، مقابل لوري وويل:
ـښه، نور؟
ومې پوښتل:
ـ له چا سره خو دې تر څنو ونه نيول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خندا شنه شوه:
ـنه، خو نرسه يې يوه روپۍ کړه.
ـولې؟
ـهيڅ ! د روغتون مشر نرسې ته په غوسه و ، ويل يې چې پوليس يې ولې زما کوټې ته را پرېښي ول.
ومې ويل:
ـنو پوليس څه وايي؟
ـهيڅ ! له مانه يې دوې، درې پوښتنې وکړې، خو ډاکټر وايي، دوی دا حق نه لري چې له داسې سختو ناروغانو پوښتنې وکړي. نظر يې دا دی چې ډېرې خبرې درته نښې نه دي.
ومې ويل:
ـ په رښتيا هم ډېره نه غږېږې.
له خندا شنه شوه:
ـنو زه ډېرې خبرې کوم؟
ـنه، يوائې لس دقيقې په ټليفون کې راسره وغږېدې.
خندا يې زور ونيو:
ـ پوهېږې ! دلته داسې څوک نه شته چې زړه ورته تش کړم. دا زوی مړې دومره نه غږېږي.
په خبرو کې يې ور ولوېدم:
ـزوی مړې؟:
ـهو ! ولې؟
ـدا خو ډېر کليوال ټکی دی.
له خندا شنه شوه:
ـهی ! ما په کلي کې ژوند کړی.
ومې ويل:
ـخو ته په انګليسي هم پوهېږې.
په خبره کې راولوېده:
ـدومره بېسواده مې هم مه ګڼه، ادبيات مې لوستې دي.
ومې پوښتل:
ـچېرته؟
ـپه کابل پوهنتون کې.
غلې شوم.
ويې ويل:
ـګوره !
په خبره کې يې ور ولوېدم.
ـدرته ومې کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خندا شنه شوه.
ـګوره ! پوهېږم چې ذهن به دې له پوښتنو ډک وي، زه کولای شم چې د ژوند ټوله کيسه په دوو ټکو کې درته خلاصه کړم، خو له دوو ټکو ناول نه ليکل کيږي.
ومې ويل:
ـسم وايې صيب.
ـنو ته يې دروغ بولې؟
ـنه، خو يوه خبره ده، مابه ټليفون غوږ ته نيولې وي، که به ستا کيسه ليکم؟
ويې خندل:
ـام م م... سمه ده.
غلی شوه.
ومې ويل:
ـاورې؟
ويې خندل:
ـفکر ته مې پرېږده !
يوه شېبه غلې وه، بيا يې وويل:
ـچټ ښه نه دی؟
ـنه، پردۍ مزدورې مه راباندې دروه. په کور کې هم انټرنيټ نه لرم.
ـسمه ده، زه به يو بل فکر وکم. ښه، په کابل کې هوا څنګه ده؟
ښيښې ته مې لاس ور وغځاوه، غروی مې پرې تېر کړ، د انګړ د دروازې پر سر ژېړ ګروپ ته د واورې لوی بخرکې ور روان ول.
ومې ويل:
ـواوره اورې.
ځواب مې وانه ورېد.

* * *

په سبا يې ټوله ورځ مصروفه وم، بس ! دفتر ته يې نوي کسان نيول، د انتخاب واک، ما او زما يوه بل همکار ته راکړل شوی و. تر ماښامه مو له هغو کسانو سره خبرې وکړې، چې د کار د موندلو له پاره راغلي ول، ټول څلويښت کسه وو، يو، يو مو راوغوښت، پوښتنې مو ترې وکړې، په پای کې مو لس تنه ترې راويستل، دوی ته مو بايد درې ورځې ورکشاپ نيولی وای، ځکه دفتر يوازې څلورو کسانو ته ضرورت درلود. داسې کسان چې د راډيويي خپرونو جوړولو ته جوړ وي.
ورځ تېره شوه، خوما دومره وخت ونه موند چې ايميلونه وګورم.
لاره بنده وه، ناوخته له موټره کښته شوم، دوې هګۍ، څو رومي بانجان او وچه ډوډۍ مې راواخيستل، يخني وه، سترګو مې اوښکې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

برق نه و، د ګاز په ډېره پوري ترلې جالۍ لوېدلې وه، دوکان ته تګ د زړه زور غوښت.
بخارۍ مې د ټلېفون رڼا ته ولګوله، جامې مې بدلې کړې، په توره شپه کې د برق د راتلو په تمه اوږد وغځېدم، خو تیارې خوند رانه کړ، غیرت راته ودرېد، د کوټ په لستوڼو کې مې لاسونه ننه ایستل او د باندې ووتم.
سوړ باد چلېده، پورته رانه ستوري ځلېدل. دوکان ته ودرېدم، شمه بله وه، بېسپکه رڼا یې پر ژېړې تلې سپینې لیکې جوړې کړې وې.
بنډل جالۍ مې راوخیستې، کور ته راغلم، شېبه وروسته د کوټې پر سره پرده ژېړه رڼا ولګېده.
وږی وم، هګۍ مې پخې کړې، خو رومي بانجانو یې خوند خراب کړی و، یخ وهلې ول.
د کړایې مینځل مې د برق راتګ ته پرېښوده. بخارۍ ته نږدې اوږد وغځېدم، زړه مې نیولی و، کتاب مې راواخیست، وچې خبرې وې، ښه کوه، بد مه کوه.
له ټلېفون څخه شنه رڼا پورته شوه. مسیج و، یوه ملګري مې لیکلي و:
ـ مزې دې وکړې. ها ها ها...
خو زه نه پوهېدم چې ما څه مزې کړې وې.
ورته ومې لیکل:
ـ نه، مزې مې نه دي کړې، ها ها ها...
ټلېفون مې کېښود، خو شنه رڼا یې نه ورکېده، ورته ومې کتل، مسکال راغلی و، د نجلۍ نومره وه، زنګ مې ورته وواهه، خو ځواب یې نه راکاوه.
پینځه دقیقې وروسته مې بیا د ټلېفون پر شنه تکمه ګوته ټینګه کړه، لنډ یې وویل.
ـ وروسته ټلېفون درته کوم.
برق راغی، تلویزیون مې ولګاوه، په یوه چینل کې امریکایي فلم و. رینګ اف لارډ. زما د خوښې فلم. څو ځله مې لیدلی و، خو زړه یې نه را واهه، له لوړ تخیل، تصویر او قوي لیکنې څخه مې یې خوند اخیست.
پام مې غلط و، ټلېفون راغی، هماغه نومره وه.
ویې ویل:
ـ وبښه، زندان ته تللې وم.
حیران شوم.
ـ هلته دې څه کول؟
ـ د پلار لېدو ته.
ـ پلار دې بندي دی؟
سوړ اسویلی یې ویست.
ـ هو! پنځلس کاله بند ورباندې ختلی.
یو دم غریو واخیسته، په ژړا کې یې وویل:
ـ پوهېږې! زه یې سمه نه پیژندلم.
غلې شوه.
ومې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـولې؟
په غريو کې يې وويل:
ـنو څه وخت به زما کيسه ليکې؟
ـپه ټليفون کې نه کيږي.
ـبس ! سبا ته دې ايمېل وګوره.
ومې ويل:
ـستا نوم؟
مريم.
يوه شېبه غلی شوه، بيا يې په مړاوي غږ وويل:
ـسترې يم، ډېره سترې، وېرېږم چې کيسه به مې بشپړه نه شي.
بل ښځينه غږ مې واورېد. غږ نږدې و، مريم يې په ماته ګوډه انګليسي پوهوله چې د دوا د خوړلو وخت دی.
مريم وويل:
ـاورې؟
ـهو
ـنرسه ده، وايي چې دوا وخوره.
يودم يې وخندل، خو خندا يې جړه وه، غريو پکې ګډ و، ويې ويل:
ـپوهېږې ! دا شني سترګې باور نه راباندې لرې، تر هغو به دلته ولاړه وي، تر څو چې پينځه ترخې ګولۍ تر ستونې تېرې نه کړم. ګرمه نه ده، ګولۍ يې په کثافت دانۍ کې موندلې وې. ښه نو، سبا ماخستن ټليفون درته کوم، خو ايمېل دې هېر نه شي، ويې ګوره، ښه شپه.

* * *

سهار مې په بېړه کمپيوټر چالان کړ، خو د مريم ايمېل نه و راغلی، اته بجې ورکشاپ شروع شو، د نويو راغليو کسانو ورتيا مو مالوموله، ځينې يې ښه ول، فکر يې درلود.
رخصتۍ ته لس دقيقې پاتې وې چې کمپيوټر ته کېناستم، مريم ايمېل رالېږلی و، لنډه جمله يې ليکلې وه.
ـسلام ! خبرې مې په غږ کې درولېږلې.
خبرې مې په فلش کې راواخيستې، د دفتر له موټره په کوټې سنګې کې کښته شوم، هوټل ته ور وګرځېدم، يو خوراک کباب يې په اخبار کې راته تاو کړ، يو څو مالټې مې هم په پلاستيکي کڅوړه کې واچولې.
کور ته ناوخته راغلم، برق و، لومړی مې بخارۍ ولګوله، بيا کمپيوټر ته کېناستم، د رالېږلو خبرو وخت مې وکوت، څه کم، لس دقيقې وې.
د مريم غږ مړاوی و:
ـسلام ! پوهېږم چې ډېر بوخت يې، خو بيا دې هم زما خبره ومنله، د يو داسې چا خبره چې مرګ يې لنډ دی. مننه.
شايد زما په خبرو کې اضافي ټکي ډېر وي، په خپله پوهېږې، يوازې د کار ټکي ترې درواخله. تا ربښتيا ويل، کيسه اوږده ده، په ټليفون کې نه ويل کيږي، بس ! همدا يې ښه لاره ده. زه به په ايمېل کې خپلې خبرې درلېږم. کېدای شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيني پوښتني ولرې، خو ما فکر کړی دی، هر ماخستن به ټلېفون هم درته کوم، که دې څه ويل، په ټلېفون کې پوښتلی شې.

ټوخي واخيسته، يو سوړ اسويلی يې ويست، ويې ويل:

بښنه غواړم. د خپلې کورنۍ د غړو او کلي نوم نه شم درته اخيستلای، کتاب هرڅوک لولي، کېدای شي چې کوم شناخته پرې برابر شي، نه غواړم چې په کلي کې مې يو اځينۍ مشره خور، د خپلې کورنۍ په کيسه پوه شي او نور پيغور ورکړي.

بس ! څه درته ووايم، خوشاله ژوند مو درلود، خو هر څه له مينځه لاړل، هرڅه، ټول زما له لاسه.

مريم غلې شوه، وروسته غريو واخيسته، په تيټ غږ يې وژړل، په غريو کې يې وويل:

_اه ! وبښه، خپل ځان نه شم کنټرولولی.

يو نارينه غږ مې واورېد، غږ رانږدې شو، په ماته ګوډه انګليسي يې وويل:

_ښه يې؟

مريم ځواب ورکړ:

_هو

سړي وويل:

_پوهېږې، ژړا دې صحت ته تاوان لري.

چوپه چوپتيا شوه، شېبه وروسته مې د قدمونو د لېرې کېدو غږ واورېد.

مريم په غريو کې وويل:

_ نه مې ژړا ته پرېږدي او نه هم خندا ته.

يوه شېبه غلې شوه، بيا يې خپله خبره پسې وغځوله:

_ بس ! دا يو کوچينی دولتي روغتون دی، ډاکټران يې ښه خلک دي، ځيني يې په ماته ګوډه انګليسي پوهيږي، پام راباندې کوي، نه پوهېږم، يا به يې زړه راباندې سوځي. دلته يوه زړه نرسه ده، لوسي نوميږي. پوهېږې ! زه کله کله وينه راګرځوم، خو د لوسي ورتې نه رانه کيږي، په بيړه خوله او غاړه راپاکه کړي. لوسي په اصل کې د بوسنيا ده، هلته په نويمو کلونو کې جګړه وه، خاوند يې په خپل کور کې ولګېد، دې ايټاليا ته پنا راوړه، په خپله وايي چې له تېرو اتلسو کالونو راهيسې په همدې روغتون کې کار کوي.
زه له روغتونه دومره نه وځم، اجازه هم نه راکوې، لوسي وايي چې ډېره ګرځېدا درته ښه نه ده. ټوله ورځ په همدې کوټه کې پرته يم، هرې خواته سپينې کاشي دي، پاکې، مخ پکې ښکاري، د چت په ژېړ ګرد ګروپ، د لمر مينه ماتوم.

بس ! کله کله د روغتون انګړ ته وځم، خو خوند نه راکوي، اسمان تل وربځ وي، هر څه بې روحه ښکاري، يواځې د ناجو ولاړې کتار ونې ژوندۍ راته ايسي.
په دهلېز کې درې پايې کمپيوټرونه شته، پخوا ډېره ورتلم، پښتو سايټونه به مې کتل، پام مې غلط و، خو اوس مې سبکه ختلې ده، ډېره نه شم کېناستلی.

مريم ټوخي واخيسته، يودم يې وخندل، ويې ويل:

_اه ! وبښه، لکه چې بلې خواته ولاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډه شېبه غلې وه، بيا يې وويل:
ـڅو کاله مخکې له خپلې کورنۍ سره کلي ته لاړم، پلار مې ختګر راوغوښت، په زړو کوټو يې لاس وواهه، ويل يې چې کله کله به د مکتب په رخصتيو کې ورته راځو.
يو مازديګر مې پلار را ناري کړې، په خوند يې وويل:
ـخزانه مې پيدا کړه !
ورغلم، ده د وره له يوه زاړه چوکاټه خاورې پاکولې.
پلار مې وخندل:
ـدا وينې؟
ور نږدې شوم. د لرګي پر پاسنۍ برخه يو څه کېندل شوي و، ځيره شوم، ليکلي يې وو.
مريم
۱۳۲۸ هجري، شمسي کال، د حمل اتمه
دا زما د زېږېدو نېټه وه.
مريم غلې شوه، يو سوړ اسويلی يې ويست، ورو يې وويل:
ـښکلې ورځې وې، خندل به مې، د کلي له نجونو سره به ګودر ته تلم، خو خوشالي لنډه وي، تربرونه رامخته شول، پلار مې يې د کوټو جوړولو ته نه پرېښوده، ويل يې چې ګډ ميراث دی، ټول حق پکې لرو.
پلار مې له بدو لېږې سړی و، د دعوو حوصله يې نه لرله، زړه يې مات شو، د کوټو کار يې په نيمايي کې پرېښود، بېرته ښار ته راغلو او بيا مو هيڅوخت کلی ونه ليد.
موږ د کابل په خيرخانه کې اوسېدو، کوچينۍ کورنۍ وه، څلور نفره. مور، پلار، وړوکی ورور او زه، مشره خور مې په کلي کې واده ده، نه غواړم چې د هغې په اړه نور څه ووايم. بس، هوښياره ده، د خسرګنۍ زړونه يې ساتلي دي.
پلار مې لوستی سړی و، خندا يې ډېره وه، ابا مو باله.
مريم وټوخل، ويې ويل:
ـپلار مې په ځوانۍ کې صاحب منصب و، خو د تنظيمي جګړو او طالبانو په وخت کې يې ازاد کاروبار کاوه، ده به له پاکستانه وړه راوړل او د کابل په منډه يې کې به يې خرڅول، خو د کلداري حساب مالوم نه و، په وروستيو کې يې تاوان وکړ.
کله چې د کرزي حکومت راغی، بيا يې هم ماموريت وانه خيست، څه پيسې ورسره وې، د کوڅې په سر کې يې د خوراکي موادو کوچينی دوکان جوړ کړ. کور خپل و، کرايه يې نه غوښته، مور مې هم په يوه شخصي مکتب کې معلمي کوله، ګوزاره مو کېده.
خوشاله ژوند مو درلود، مور مې تر پلار کشره وه، ډېره کشره، د دوی په عمرونو کې پنځلس کاله فرق موجود و. ښه مې په ياد دي، يو وخت د خپلوانو کره ميلمانه وو، زه او مور مې د بس مخکينۍ دروازې ته ور وختو، کلينر راغی، مور مې کرايه ورته ونيوله، خوهغه ورياده کړه چې پيسې مې دي له پلاره واخيستې.
بس ! مور ته مې خدای ورکړه، کله چې به مې پلار په غوسه شو، نو مور به مې جدي ښېره ونيوله او وبه يې ويل:
ـپلاره ! څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار ته به مې خندا ورغله.
مور مې ډېره ښکلې وه، ډېره. تر غټو تورو سترګو يې اوږده بانه راتاو ول، کله چې به يې وخندل، تر سپينو غومبرو لاندې به يې نرۍ ګونځې پيدا شوې. بس! مورېټول دې ته شوي و، يو اځې رنګ مو له پلاره اخيستی دی.
مريم وټوخل. يوه شېبه غلې وه، وروسته مې د اوبو د غړپ غږ واورېد، سوړ اسويلی يې ويست، په مړاوي غږ يې وويل:
_خوشاله وم، غم مې نه پېژانده، تر خبرو مې خندا ډېره وه. خو دا خندا تر يو ويشت کلنۍ راسره وه، بس! تېر کال هر څه بدل شول، هرڅه.
خبرې ختمې شوې.
ورېږم، کمپيوټر مې بند کړ، لاړم او بخارۍ ته نږدې کېناستم.
کباب بد نه و، خو تر غوښې يې وچې ډوډۍ خوند راکړ، د مرچو او مثالو څکه (مزه) ور وتلې وه.
ماخستن ناوخته د مريم ټليفون راغی، وار له واره يې وويل:
_په ليکلو ارزي؟
يودم يې وخندل:
_اه، وبښه، سلام!
د سلام ځواب مې ورکړ.
ويې ويل:
_خبرې دې واورېدې؟
_هو.
_پوښتنې لرې؟
فکر مې وکړ، تر دې دمه هرڅه روښانه ول:
_نه، خو يوه هيله!
_وايه!
_داځل يو څه ډېرې خبرې راوليږه.
ويې خندل:
_ولې؟
_سبا پنجشنبه ده، جومه او شنبې رخصت يم، د ليکلو له پاره ښه وخت دی.
ويې ويل:
_سمه ده، تر تا زه ډېره بيړه لرم.
غلی شوم.
ويې ويل:
_هو ربنتيا، يوه پوښتنه مې په ذهن کې راتېره شوه.
_وايه.
کور مو ډېر ارامه دی، د ماشومانو غږ نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ويل:
ـهغوی غزني ته تللي دي.
ويې خندل:
ـغړ دې خوبولی دی. څو بجې دې؟
ټلېفون مې سترګو ته ونيو.
ـيوولس.
ويې ويل:
ـ ستړی به يې ، خوب به درځي.
فکر مې وکړ، پوښتنه مې نه لرله، د (هو) ټکی مې له خولې راووت.

* * *

د سهار په خړه کې عمومي سړک ته وختم، يخني وه، زړه مې نيولی و، خو علت نه را مالومېده..
زموږ د دفتر رسميات په اونيمې بجې شروع کيږي، خو زه په شپږ نيمې له کوره وځم، دفتر دومره ليرې نه دی، که مستقيم لاړ شو، تر شلو دقيقو نه اوړي، خو د دفتر موټر بايد په شپاړسو کسانو پسې ورشي، يو ساعت وخت نيسي.
شېبه وروسته موټر ته ور وختم، همکارانو ته مې لاس ورکړ، يوه يې رايادکړه چې لاس دې تود دی. تبه خو دې نه ده؟
ځواب مې ورکړ:
ـنه
خو وروسته مې تبه شوه، سر مې درد کاوه، بدن مې تود و او د کار کولو سېکه نه وه را پاتې.
ماسپښين قضا مې په فلش کې د مريم خبرې راواخيستې، د مشر د شعبې دروازه مې وټکوله، رخصت يې راکړ، نيغ کور ته راغلم.
ورځ تېره شوه، ماخستن هم وختي پرېوتم، کمپيوټر ته کېناستل مې له وسه وتلي ول، خو سهار ته ښه وم، تبه ختلې وه او د هوساينې احساس مې کاوه.
ټلېفون مې راواخيست، د مريم بېګاني مسکالونه راغلي ول، خو زه نه وم وربانديې پوه شوی.
اته بجې مې د کور کمپيوټر چالان کړ. مريم له سلام وروسته وار له واره کيسه را اخيستې وه.
ـد پوهنتون په دريم کال مو صنف ته يو هلک راغی، غټې، زيږې، تورې سترګې يې درلودې، له ونې لوړ و، زنه يې سوچې، پستې ږيرې نيولې وه، د مخ له روښانه او صاف پوستکي يې پوه شوم چې سختې نه دي پرې تيرې شوې.
دی وحيد نومېده، له کوم بل پوهنتونه يې تبديلي راوړې وه.
وحيد غلی هلک و، ډېرې خبرې يې نه کولې، د همصنفيانو هرې پوښتنې ته به يې يوازې په (هو) يا (نه) ځواب ورکاوه، خو په درسونو کې يې وړې وه، کله چې به تختې ته پورته شو، له ستړيا به وتلی و. ده د هرې موضوع په اړه مالومات درلودل. د وحيد خبرې په استادانو هم ښې لګېدې، هغوی به هم غوږ ورته نيولی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وحيد به هر سهار په يوه ښکلي شخصي موټر کې پوهنتون ته راته، موټروان به تر يوې بجې ورته ماتل و.
يوه اوونۍ ناروغه شوم، پوهنتون رانه پاتې و ، کله چې ښه شوم او صنف ته لاړم، د ځينو مضمونونو نوټونه رانه تېر
ول له دوو ، دريو ټولګيوالو مې نوټ وغوښت، خو يوه يې هم پوره نه و ليکلی، يوې همصنفۍ د وحيد نوم راته
واخيست، د تفريح په وخت کې ورغلم، دی د يوې ونې سيورې ته ناست و ، کتاب يې وايه.
ورنږدې شوم.
ومې ويل:
_وروره ! د تېرې هفتې نوټونه مې په کار دي.
نيغ يې راته وکتل، بېرته يې کتاب مخې ته ونيو.
مغرور راته واېسېد ، خو مجبوره وم.
_وروره ! امانت يې راکه، سبا ته يې درته راوړم.
پرته له دې چې راته وګورې ، بکس ته يې لاس ور وغځاوه، دوې کتابچې يې راته ونيولې، ورو يې وويل:
_دومره بد اخلاقه درته ښکارم؟
ومې ويل:
_ونه پوهېدم.
لاس يې هماغسې غځېدلی پاتې و.
کتابچې مې راواخيستې، صنف ته لاړم، شيبه وروسته استاد راغی، دی د لنډۍ په اړه غږېده، خو زما ذهن سره
راټول نه و ، په خپلو دوو جملو مې فکر کاوه. ما کومه بده خبره کړې وه؟
نه پوهېدم.
سبا ته مې بيا د هماغه ونې لاندې وليد ، ورغلم، کتابچې مې ورته ونيولې:
_ مننه، وروره.
وېې خندل، خو په خندا کې يې ملنډې ګډې وې. ورو يې وويل:
_زه په خپله ځلور خويندې لرم.
غوسه راغله.
_نو څه درته ووايم؟
وېې ويل:
_تر اوسه دې له مانه کوم بېځايه حرکت ليدلی دی؟
_نه
_نو بيا ولې رانه وېرېږې؟
په خبره کې يې ورولوېدم !
_ولې ووېرېږم؟
وېې خندل:
_همدا چې وروور راته وايې، دا خپله د وېرې او بدګمانۍ علامه ده.
ولاړ شو او صنف ته ننوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رخصتۍ په وخت کې د پوهنتون د لويې دروازې خواته ګوښې روانه وم، وحيد مې تر څنګ تېر شو ، په غوسه يې راته وکتل.
له اعصابو سم نه شو راته ښکاره. پسې غږ مې کړ:
ـپوروړي خو دې نه يم؟
ګامونه يې ګړندي کړل.
ما سپښين کورته ورسېدم، کوچيني ورور مې زما کتابچې سره راتوشپلي وې. علت مې وپوښت، ويل يې چې بيګاه مې په يوه کتابچه کې رسمونه وکارل، سور پوښ يې و ، اوس رانه ورکه ده.
پر تندي مې مړه خوله راغله. ورور مې د و حيد د نوټ په کتابچه کې رسمونه کښلي ول.
سبا ته لومړی درسي سات خالي و ، وحيد مې په چمن کې وليد ، ورغلم، ښښې يې ورتولې کړې. پرته له دې چې راته وګوري ويې ويل:
ـ د ښښني له پاره راغلې يې؟
خبره يې سمه وه، خو غيرت راته ودرېد:
ـنه
ويې خندل:
ـدروغ مه وايه، ما درته وکتل، مخ دې چينجن نيولی و.
ځواب مې نه درلود.
ـليري شوم.
تفريح شوه، خو د باندې ونه وتم، ځيني نوټونه رانه پاتې ول.
نږدې غږ مې واورېد.
ـوښنه تېر کړه.
ورو مې کتل. وحيد و.
ځان مې مصروفه ونيو.
وحيد يوه شېبه ولاړ و ، بيا د باندې ووت.
له تفريح وروسته د ګرامر استاد راغی، خدای خبر، طبع يې خټه وه، د درس ورکولو حوصله يې نه لرله. بس ! مازې يې تېر درس تکرار کړ، مخکې له دې چې له صنفه ووځي، د مېز پر سر يې يو چپټر (د نوټ پاڼې) کېښود او د چپټر کاپي يې د هر محصل له پاره ضروري وګڼله.
د استاد له تګ سره سم، ګډوډي شوه، هر محصل په دې هڅه کې و چې چپټر د کاپي له پاره ورسره يوسي. وحيد رامخته شو، نظر يې دا و چې دی به په خپله له چپټره د برش کاپياني واخلي.
ټول قانع شول. سبا ته زه غيرحاضره وم، بله ورځ وحيد نه و راغلی، بس، يواځې ما چپټر نه درلود. خو وحيد دوهمه ورځ هم غيرحاضري وکړه. چپټر ضرور و، له يوه ټولګيوال مې د وحيد د ټلېفون نومره واخيسته، غږ يې نيولی و، راياده يې کړه چې ساعت وروسته به په پوهنتون کې يم. خبره يې سمه وه، په تفريح کې راغی، په شخصي جامو کې و، لاندنۍ شونډه يې ماته ښکارېدله.
ومې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ناروغ يې؟

ويې خندل:

_مهمه نه ده.

چېټر مې ورنه واخيست، دى له خبرو پرته روان شو، تر هغو مې پسې کتل چې د پوهنتون تر عمومي دروازې ووت.

نا ارامه وم، په زړه کې مې ملامتي راټوله وه، د وحيد چاودلي شونډه مې له ذهنه نه وته.

په سبا چې کله صنف ته ورغلم، لومړى مې په وحيد پسې سترګې ورغړولې، خو ځوکۍ يې تشه وه. نه پوهېږم، ولې؟ خو وحيد مې ټوله ورځ په زړه کې ولاړ و.

ماخستن مې سل زړونه سره وتړل، د وحيد د ټليفون نومره مې ووهله، زنګ ورته، خو ځواب مې وانه ورېد.

پاو ووت، زنګ راغى، وحيد رايادو کړه چې اوس ښه دى، راتلونکې شنبې به په پوهنتون کې وي.

مريم وټوخل، غلې شوه، په بېړه مې د کمپيوټر سکرين ته وکتل، د خبرو وخت لا پاتې و.

چو په چوپتيا شوه، خو دقيقه لا نه وه تېره چې بيا مې د مريم غږ واورېد:

_وبښه، د ټايپ بيطرۍ کمزورې وي، پوهېږې، دا د غروې په اندازه کوچينى ټايپ دى، ښه ثبت کوي، د فلش ځاى هم لري، لوسي راته راوور، ټيپ شوې خبرې په اسانۍ سره کمپيوټر ته ليږلى شم. ښه کيسه مې کوله.

مريم غلې شوه، يو سوړ اسويلى يې ويست، ويې ويل:

_پوهنتون ليرې و، څو نجونو په ګډه يوه تونس موټر ته مياشتنۍ کرايه ورکوله، موټر به هر سهار اووه نيمې بجې راپسې راته، په لاره به يې څو نورې نجونې هم را اخيستې او دولس نيمې بجې به بيا د پوهنتون مخې ته ولاړ و.

نجونو به په لاره کې خبرې کولې، خندل به يې او د يوې بلې حال به يې اخيست.

وخت تېرېده، پوهنتون ته پر لار يوې نجلى رايادو کړه چې رنګ دې بدل دى، ورځ تر بلې ډنګرېږې. دې خبرې ته د نورو نجونو هم پام شو، د يوې نظر دا و چې د پخوا په څېر نه خاندم، بلې ويل چې له خبرو هم لوېدلې يې، درېيمې بيا دا بدلونو نه دمينېدو علايم ګڼل.

نه پوهېدم، خو ما تر دې دمه مينه نه پېژندله.

په کور کې مې هم وضعې بدلون کړى و، ماته نه مالومېده، خو مور مې ويل چې له ډوډۍ ژر ولاړېږې، غلې يې، په نه خبره غوسه درځي.

فکر مې وکړ. ما کوم غم درلود؟

نه، هر څه د پخوا په څېر ول، يوازې زه بدله شوې وم. يو څه رانه ورک وو.

په ذهن مې زور راووست، ورکه مې ومونده، د وحيد ليدو به خوشالي رابښله.

له ځان سره مې وويل:

_مينه همدا ده؟

مريم وټوخل، سوړ اسويلى يې ويست، خبرې يې وغځولې:

_ما نه غوښتل چې مينه شم، خو مينه وم، پوهېږې؟ د مينې ښې مې ولېدې. لومړى مې په دعا کې بدلون راغى، يو بل هم پکې ګډ شو، له مور، پلار او ورور سره به مې يو پردى هم په زړه کې راګرځېده. نه مې غوښتل، خو د سلام له ګرځولو سره به مې وحيد نيغ سترګو ته ودرېد، غم مې نه ورباندې لورېده، له خدايه به مې د ده خوشالي غوښته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته وويرېدم، په لمانځه کې به مې لا د وحيد څېره تر مخې تېرېدله، د سهوې سجدې ډېرې شوې.
يو پردی انسان مې ژوند ته راغی، خپل رانه پردي شول.
د مريم خبرې مې ودرولې، غوږ مې ونيو، د کور دروازه ټکېده.
ورغلم، د ګاونډې زوې راته وويل چې غرمې ته څه مه پخوه، ډوډۍ درته راوړم.
زحمت مې نه پرې لورېده، خو دی شله و. ومې ومنله.
له چوترې مې دوه- درې وچ لرګي راواخيستل. کوټې ته راغلم، يو غټ لرګی مې پر سره انګار کېښود. بېرته کمپيوټر ته کېناستم، خو بيا دروازه وټکېده. ورغلم، دوو ورو ماشومانو خير غوښت. يوه ته مې لسګون ونيو، بل مړې سترګې راته ونيولې، خو ماتې پيسې نه وې راپاتې، په سلګون مې زړه نه کېده. ورياده مې کړه چې په دې لسګون کې دواړه حق لرئ، نيمي يې کړئ.
دروازه مې پورې کړه، چوترې ته لا نه وم ختلی چې له کوڅې شور او زوږ راغی. دوو ماشومانو د لسګون پر سر سره خوړلي ول.
کمپيوټر ته کېناستم. مريم ويلي ول:
ـ نه مې له درسونو سره زړه ترلی شوای او نه هم د مور، پلار او کوچيني ورور خبرو خوند راکاوه. هر څه بدل شول. هر څه په ژوند کې مې يو لوی بدلون راغی، داسې بدلون چې خوشالي يې رانه واخيسته، خوراک مې هېر شو، د شپې به تر ډېره وېښه وم.
مور ته مې اند ېښنه ورولوېده، روغتون ته يې بوتلم، ډاکټر رنګارنګ معاينات راته وليکل، دوا يې راکړه، خو زه پوهېدم چې کومه ګټه نه لري، د لابراتوار ماشينونه په مينه څه پوهېدل.
ورځ په ورځ خوړل کېدم، خو علت يې له ما پرته بل چاته نه و مالوم. ان وحيد ته هم نه.
بيا د دروازې د ټکېدا غږ راغی، پوهېدم چې سوالګر دي، څکه جومه وه، د جومې په ورځ خيرات غوښتونکي ډېر ول. ځان مې غلی ونيو، خو ددروازې ټکا ډېره شوه. د مريم خبرې مې ودرولې، کورتۍ ته ور ولاړ شوم، جېبونه مې ولټول، ماتې روپۍ نه وې.
فکر مې سم وخوت، په دروازه کې دوې زړې ښځې او د اوو کالو په منګ يو ماشوم ولاړ و. د ماشوم چاودې بغور د يخنۍ له لاسه سره ښکارېدل.
نه مې په زړه کېږي چې کوم سوالګر ته مې تر لسو ډېرې افغانۍ ورکړې وې، څکه ډېر دي، په کوم يوه پسې به يې ورسيږې، خو د دې ماشوم سترګو تاثير راباندې وکړ، سترګې يې ژوندې نه راته واېسېدې، بې روحه وې، بس، لکه د سترګو پر تور چې يې خړ پلاستيک پروت وي، ما هيڅوخت د يو چا په سترګو کې دومره درد او نا اميدي نه وه ليدلې.
سلګون مې ورته ونيو او دروازه مې پسې پورې کړه.
کوټې ته لاړم، خو لا مې د ماشوم سترګې تر مخې تېرېدلې. وروسته مې يوه ټکي ته پام شو، هره ورځ مې په لسګونو سوالګر ليدل، پښتانه پکې ډېر ول.
يوه شېبه بخارۍ ته نږدې پرېوتم، بيا د مريم خبرې راپه زړه شوې، څوکۍ ته ور وښوېدم، ويلي يې و:
ـ وخت ووت، وحيد مې يوا ځې په پوهنتون کې ليد.
وحيد به هم تر نورو له ما سره ډېرې خبرې کولې، خندل به يې، غږېدا يې له خونده ډکه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کله به يې ټلېفون هم راته وکړ، پوهېدم چې د هغه هم راسره جوړه وه، خو هيڅکله يې له خولې د مينې خبره راته راونه وته.

يوه ورځ د تفريح په وخت کې له څو نجونو سره ولاړه وم، ګرمي وه، نجونې په يوه خوله وې چې ايسکريم اخلو. روان شوو، وحيد مې وليد، صنف ته ننوت، نجونو ته مې بانه وکړه، ورغلم، وحيد پر مېز ناست و.

غټې توري سترګې يې راواړولې، ځيره يې نيولې وه. ورو يې وويل:

_مشوره راکه!

په حيرانۍ مې ورته وکتل، ده په خپلو تورو وېښتو کې ګوتې تېرې کړې، ويې وويل:

_ورونه مې په لندن کې دي، غوښتې يې يم.

زنګنونه مې ولړځېدل، پر څوکۍ کېناستم.

د وحيد غږ مې واورېد:

_دا يو کال راپسې ول، خپل هوټل لري، وايي چې کار ډېر دی، په بل چا باور نه شو کولای.

غلې شو، سر يې وځړېد، ورو يې وويل:

_خو زه غواړم چې پوهنتون خلاص کړم، له خپله وطنه مې زړه نه ځي.

د ژړا چيغه مې ستوني ته راغله، ولاړه شوم، وحيد راپسې غږ کړ:

_چېرته ځې؟ څه پکې وايې؟

د هلېز ته راووتم، ګڼه ګوڼه وه، ځان مې نه شو کابو کولی، د مخامخ صنف دروازه مې خلاصه کړه، څوک نه و، کېناستم، سترګې مې ډکې وې، خوځښه مې کوله چې له خولې مې کوکه راونه وځي.

ښه شېبه ووته، دروازه خلاصه شوه، يو هلک و، په حيرانۍ يې راته کتل.

ولاړه شوم. له پوهنتونه ووتم، ټکسي ته مې لاس ونيوراوه، سات وروسته په کور کې وم. مور ته مې سردردي بانه کړه.

خپلې کوټې ته لاړم او پر کټ اوږده وغځېدم.

مور مې ډوډۍ راوړه، خو ګوله مې تر ستوني نه تېرېده.

ماسپښين مبايل وشرنګېد، وحيد و، د ناځاپي ورکېدو پوښتنه يې کوله.

څه به مې ورته ويل؟ بس! ده ته مې هم ناروغي پلمه کړه.

د سمستر امتحان يې واخيست، نتيجه راووته، په درېو مضمونو کې پاتې وم.

وخت ووت، وحيد ته وېزه راغله. د خدای په امانۍ جرات مې نه درلود، يوه اوونۍ درس رانه پاتې و، له وحيد سره مې په ټلېفون کې مخه ښه وکړه، دی لاړ او زما روح يې هم ورسره يووړ.

د مريم له ډېرشو د قيقو غږېدا مې همدومره خبرې راويستې

ورځ تېره شوه، ماخستن ته مې يو ميلمه درلود. دی سپين ږيری و، له کلي يې د تدوای له پاره مخه رانيولې وه.

بوډا تر ناوخته وېښ و، پخوانۍ کيسې يې کولې، خبرې يې ښې وې، خو تکرار يې ډېر درلود، وړه کيسه به يې ټکي په ټکي راته تېره کړه.

بله ورځ تر غرمې ورسره وم، تر دولسو بجو په ډاکټرانو وګرځېدو، يوه بجه د دوا له پنډې سره کلي ته روان شو، د خدای په امانۍ پر وخت يې دعاوې راته کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماخستن وختې پرېوتم.

* * *

سهار دفتر ته لاړم، د مريم ايمېل نه و راغلی، ورځ تېره شوه، تر رخصتۍ مخکې بيا کمپيوټر ته کېناستم، هيڅ هم نه وو.

ماخستن مې ديګ پخاوه چې د مريم ټيلفون راغی. غږ يې بېسېکه و، له هرې خبرې سره به يې ټوخل.

دې د خبرو د نه رالېږلو علت، د ټوخي ډېروالی ګاڼه.

مريم لنډه وغږېده، ژمنه يې وکړه چې سبا ته به نورې خبرې راليږي.

ما هم غږېدا ونه غږوله، په غوږو کې د پرتو پيازو ټکا ختله، رنګ يې مخ په ژېړېدو و.

خو ماخستن نهه بجې بيا ټيلفون وشرنګېد، مريم وه، ژړل يې...

د (ولي) ټکی مې خولې ته نه راته، هماغسې مې پرېښوده، دې تر ډېره وژړل، بيا يې په غريو کې ښښنه وغوښته، رايادوه يې کړه چې د زړه د تشولو له پاره بل څوک نه لري.

مريم يوه خبره کوله. ويل يې چې د کوچيني ورور په وينو لړلی غوږ يې له ذهنه نه وځي.

غلې وم کيسه نه وه رامالومه، هيڅ مې هم نه شوای ويلای.

ټيلفون قطع شو، سکرين ته مې وکتل، مريم، پينځه دقيقې ژړلي ول.

* * *

د خيرخانې په کوتل کې مې د موټر ښيښنه خلاصه کړه، يوه همکار په بېړه لاس ورو وغځاوه، په خندا يې وويل:

ـ يخنې ده.

سوړ شمال مې له مخه ليرې شو.

موږ هره دوشنبې ساحې ته ځو، همکاران بايد جوړې کړې راډيويي خپرونې خلکو ته ور واوروي، د هغوی نظريات واخلي او په راتلونکو خپرونو کې يې په پام کې ونيسي.

له موټروان سره اته تنه وو. په نيت کې مو د کابل د استالف ولسوالی نيولې وه.

د خيرخانې له کوتله ور هاخوا په سلګونو ښکلي، ښو پوړيزه، پاخه کورونه په مخه راغلل، په واورو کې ولاړ ول، هر يو يې په لکونو ډالرو ارزېدل.

مخکې لاړو، نوي ښارګوټي په چټکۍ سره تېرېدل، پای يې نه و، د ليرو پرتو کليو نيمايي کورونه پاخه وو. هر دوه، درې سوه متره وروسته به د مکتب يا ليسې لوحه راغله. خلک تازه او پرېوللي ښکارېدل.

يوه اوونۍ مخکې سفر مې سترګو ته ودرېد، غزني ته تلم، د کابل له ښاره همدومره ليرې شوی وم، خو نه مې پوخ دېوال وليد او نه هم خوشاله خيره. بس يواځې تور سړک او رواني موټرې د يو ويشتمې پيړۍ نښې وې.

يو نيم ساعت مو مزل وکړ، لس بجې د استالف تخت ته ورسېدو، دروازه خلاصه شوه، د موټر ټابرونه تک تور او سوتره ښکارېدل. ټوله لار پر پاخه سړک راغلی و.

د استالف تخت لوړه غونډۍ ده، د ناجو زړې ونې پرې ولاړې دي. دواړو لورو ته يې ګڼ کورونه ښکارېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تخت پر سر یوې لویې ونې ته ودرېدم، وچه وه، نیمایي تنه یې سوځېدلې ښکارېدله.
یو غږ مې واورېد:
_از وقت های جنگ است.
مخ مې ور واړاوه، یو بوډا پیتاوی ته ناست و. د زړو ونو کیسه یې راته تېره کړه، ویل یې چې دا ونې یو نیم سل کاله عمر لري، دا لګېدلې ونه مو د تیرو جګړو یادګار ساتلې دی.
شاوخوا مې سترګې ورغړولې، لاندې په سپینو واورو کې د روانو اوبو تر څنګ له ګڼې ګوڼې ډک بازار و، په دوکانونو کې استالفي لوښي ځلېدل.
د بوډا خبره سمه وه، د جنګ علامې نه وې پاتې، ان په واورو پټ غرونه هم ژوندي ښکارېدل.
یوه همکار مې راغږ کړ، ورغلم، تر یوې ونې لاندې څو ماشومان راغونډ ول، دوی یوه راډیویي خپرونه اورېدله.
ټول غلي ول، تر پایه یې یو اځي ټایپ ته کتل.
همکار مې د خپرونې د ژبې او مالوماتو په اړه څو پوښتنې ورنه وکړې. ټول پوه ول.
له یوې دولس کلنې نجلۍ مې وپوښتل:
_اوس خو مکتبونه هم رخصت دي، نو له کتابونو ډک بکس دې ولې غاړې ته اچولی دی؟
لاندې بازار ته یې ګوته ونیوله، را یاده یې کړه چې هلته ژمني کورسونه دي، د شاوخوا کلیو نجونې او هلکان د راتلونکې کال درسونو ته تیاری نیسي.
لویدیځ ته مې وکتل، د اوږده غځېدلي غره سپینې څوکې لمر ځلولې، خو د همدې غره ور هاخوا لا اوس هم جګړه وه، واورې یې توري او پخځي په وینو سرې وې، سپین ږیرو به ماشومانو ته کیسې کولې " وو، نه وو ، په پخوا زمانه کې یو مکتب و...." خو دلته، په دومره لنډه فاصله کې سپین ږیري وایي " بود نبود، در زمانه های قدیم جنگ بود... جنګ، درخت تخت استالف را سوختاند..."
د ملګري غږ جټکه راباندې راوسته.
_راځه ! لاندې بازار ته ورکښته شو.
د هغه خبره سمه راته وایسېده، موږ تر یوې بجې په استالف کې وو. ملګرو مې له خلکو سره مرکې وکړې، د خپرونو په اړه یې د دوی نظریات واخیستل، درې بجې دفتر ته راورسېدو.
وار له واره مې ایمېل وکوت، د مریم خبرې مې په فلش کې راواخیستې، تیاره ماښام په کور کې وم.
مریم ویلي ول:
_وخت لمر و او زه هم د یخ توته. په لنډ وخت کې مې د اوږو هډوکې راوختل، تر سترګو مې توري حلقې تاوې شوې، د کور په دهلېز کې به له ولاړې هېنداري ښویه تېرېدم.
په دربیمه میاشت ټلیفون راغی، وحید و، لنډ وغږېد، ویل یې چې په همصنفیانو پسې خپه شوی یم.
سخته وه، په ډله کې یې راوستم، خو وروسته مې زړه سره راټول کړ، هېره یې نه وم. نومره مې تر اوسه ورسره وه.
غلې وم. سبک مې ختلی و. د قبرونو لیدو به ارامې رابښله.
خو څه موده وروسته مې ژوند ته تمه پیدا شوه. بس، یو لیرې خپل مو له کوچنیانو سره لندن ته ورسېد.
پلار ته مې وویل، د لندن خوبونه مې ورته تېر کړل، راتلونکې هوسایي مې یې سترګو ته ودروله. نه یې منله، رایاده یې کړه چې په خپل وطن کې ښه یو ، وچه، لنده رارسیږي، پردي ملکونه څه کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مور سره کېناستم، د لندن په صفتونو مې خوله سترې شوه، د هغې ځواب هم منفي و.
چاره نه وه. کوچيني ورور ته مې په غوږ کې ورپوه کړل، ذهن يې له خيالي دنيا ډک شو، ژر يې قناعت وکړ.
اوس نو په څلورو کې دوه تنه مخالف ول.
ورور او خور به هره ورځ د خيالي ژوند په اړه غږېدل، کيسې به يې کولې، خپل راتلونکی به يې په مزو کې ليد.
دا خبرې مې په مور او پلار بنې نه لګېدې، اول يې نصيحت کاوه، واقعي ژوند ته يې راګرځولو، خو وروسته يې پر دوی هم تاثير وکړ، د لندن له خبرو يې خوند اخيست.
يوه ورځ مې مور د خپلوانو کره تللې وه، کله چې راغله، وار له واره يې د لندن کيسې راواخيستې. خبره مالومه شوه، دې له لندن نه زمونږ د خپلوانو راليږلي عکسونه ليدلي ول. ويل يې چې اولادونه يې په اسرات کې ول.
مور مې دا هم وويل چې د کورنيو د قبليدو چانس ډېر دی.
بس ! پلار مې هم راضي شو، په لومړي ځل يې د کابل له دوړو او د دوکان ترمخ د لښتي له بويناکه اوبو شکايت کاوه.
ماته خدای راکړه، رنګ مې راوګرځېد، ژوند خوږ راته وايسېد، راتلونکې مې له وحيد سره ليده. ډېر وخت به مې د انګليسي ويلي کتابونه له سره کتل.
پلار مې د خپلو ملګرو په مرسته يو قاچاقبر وموند، قاچاقبر د هر سړي پر سر اتلس زره امريکايي ډالره غوښتل، خو معامله پاکه ښکارېدله، پيسې په کابل کې، له صراف سره ايښودل کېدلې. بس، لندن ته په رسېدو يې يو ټليفون غوښت. پلار مې صراف ته د رسېدو ډاډ ورکاوه او قاچاقبر خپلې پيسې اخيستې.
بل شرط دا و چې سفر زميني دی.
همدومره.
مور ته مې پر ځمکه تګ خوند ورنه کړ، ويل يې چې سل خطره ورسره تړلي دي. خو د پلار د ليل مې دا و چې د طيارې تګ ډېرې پيسې غواړي، ده د هر نفر پر سر ديرش زره ډالره ياد کړل، دا يې هم وويل چې له دې سره، بيا هم ټول سفر په طياره کې نه شي کولای، ځينو ملکونو ته به پر ځمکه ور اوړې.
د پلار په خبرو کې ما هم يو څه مرچ او مساله ورګډه کړل، د يوې کورنۍ کيسه مې ورته تېره کړه، ومې ويل چې په همدې لارو روان شول، خو اوس په اروپا کې دي.
درې نفره په يوه خوله ول، مور مې هم راواوښته.
زمونږ کور بې نقشې و، پلار مې نفر ورته راووست، پنځه اويا زره ډالره يې جوړ کړل. د دوکان او کور وسايل هم خرڅ شول، پلار مې لس لکه افغانۍ ډالرو ته واړولې، ورغی، د څو شاهدانو ترمخ يې دوه اويازره ډالره له صراف سره کېښودل، پاتې پيسې مې ما او مور په خپلو زېرپيرانيو کې وګنډلې. په حويلۍ کې د منو د ونې پاڼې مخ په ژېړېدو وې چې له کوره راووتو.
مريم غلې شوه، سوړ اسويلی يې ويست او خپلې خبرې يې وغځولې.
_تر نيمروزه کومه ستونزه نه وه، بس، شپه مو په کندهار کې تېره کړه او بله ورځ غرمه رباط ته ورسېدو.
رباط د افغانستان هغه کونج دی چې په ايران او پاکستان، دواړو پورې ښتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ په یوه کوچیني بازار کې له موټره کښته شوو ، پلي روان وو ، مور مې څو ځله په ځنګ ووهلم، پوه یې کړم چې چادرې په خاورو کې درپسې کرښي، څو وروسته خندا راغله، د چادرۍ له وړو ځلورکونجه سوریو مې ورته کتل، دې په خپله دوه ځله ټوټه ووهله، د چادرې پیڅکي یې په پښو کې بند یدلې.
شېبه وروسته د تېلو د پلورلو یوه دوکان ته ودرېدو ، پلار مې یوه کوچیني کاغذ ته وکتل، دوکاندار ته یې څه وویل، هغه مخامخ ګوته ونیوله.
مور مې په بېړه کوچینۍ ورور ترولیو ونیو ، د موټر سایکل د برېک کرښنده اواز پورته شو.
موږ په پلار پسې ګامونه واخیستل، یوه تنګه کوڅه مو په مخه ورکړه، کوڅه لنډه راتاو شوې وه، بېرته د یوه خړ دوکان ترمخ ودرېدو.
پلار مې پر بایسکل سپور سړي ودراوه، سړي یوه هلک ته ورناره کړه، هغه ته یې څه وویل، نه پوهېدم، بلوچي ژبه راته ښکاره شوه.
هلک روان شو ، موږ هم ګامونه پسې واخیستل. یوه خیرنه پرده مې لیرې کړه، تورخی راغی، لویه کوټه د چیلم له لوګي ډکه وه. په بیړه مې دواړو خواوو ته وکتل، څو تنه پر غوړ تخت پراته ول، خرهاري یې خوت، ځنګ ته یې پر پلاستیکي څوکیو دوه ځوانان ناست ول، د یوه له خولې سپین لوګی راووت، د چیلم سرخانه سره انګار نیولې وه.
په هلک پسې د لرګي پر زینو وختو ، تنګ دهلېزو ، دواړو غاړو ته یې غوړ وړونه راپرېې ول.
همالته ودرېدو ، هلک په منډه لاندې کښته شو.
یو تور ، ډنګر سړی راغی، پلار مې کاغذ ورته ونیو ، سړي هیڅ هم ونه ویل، له جېبه یې کونجي (کیلي) راویسته، دروازه خلاصه شوه.
زه، مور او کوچینی ورور مې وړې کوټې ته ورننوتو ، پلار مې په دهلېز کې له سړي سره ودرېد.
ما دروازه پورې کړه، مور مې کړکۍ ته لاس وروغځاوه، په کوټه کې د خولو له پخواني تروش بوی سره پوست باد ګډ شو.
مور ته مې وکتل، خندا راغله، سپین مخ یې د چادرۍ د سوریو په اندازه سپېره و..
ما هم خپله چادرې لیرې کړه، شاوخوا مې وکتل، له کاه ګلي دېواله، زنګن میخ راوتلی و ، چادرې مې پر میخ راوځړوله.
ورور مې ورسۍ ته ولاړ و ، ورغلم، د هغه د ککرۍ پر ګڼو تورو وېښتو مې زنه ولګوله، لاندې مې وکتل، یوه دوکاندار وچې سترګې راته نیولې وې.
ګام شاته شوم. دوکاندار د ورسۍ د ښنه چوکاټ تر لاندینۍ برخې پټ شو.
مخامخ د دوکانونو خړ بامونه ښکارېدل، زاړه ټیمان، مات چوکاټونه، د تېلو غوړې بوشکې... پرې پرتې وې. تر ټیټو غونډیو ور هاخوا د سمندر غونډې هواره دښته ښکارېدله.
کرېپ شو. مورته مې وکتل، د اوږې لوی بکس خلاصه خوله پروت و. مور مې مخ ته آیینه نیولې وه، پر یوه ټوټه یې د سترګو شاوخوا دوړې پاکولې.
ورور مې یو دم چیغه کړه، منډه یې واخیسته، له وره سره ودرېد.
رنګ یې ژیړ و ، په راوتلو زړو سترګو یې ورسۍ ته کتل.
مور مې چټکه ولاړه شوه. علت یې و پوښت،. هلک لړزې اخیستی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسی ته مې وکتل، په بيړه شاته شوم، تر بنيښې لاندې يو مړ ژواندی کربوړی پروت و.
پلار مې له ډکې پلاستيکي خلطې سره کوټې ته راغی. کربوړي ته يې لاس ور وغځاوه او د تشناب له کاغذ سره يې يو ځای د ورسۍ تر خلاصې پلې، لاندې وغورزاوه.
پلار مې پر هواره خيرنه توشکه کېناست، خلطه يې خلاصه کړه، شېبه وروسته د ټولو ژامې خوځېدلې. کيک مو له پپسي سره خوړ، خوند يې نه راکاوه، خو پلار مې ويل چې د هوټل تر خوراکه پاک دی.
له ډوډۍ وروسته اوږده وغځېدو، ستړي وو، ورور ته مې مخ ور واړاوه، لا يې د کربوړي ځای ته کتل، د توشکو له سوړ بوی سره د تېلو غوړ بوی هم ګډ و.
له پلاره مې وپوښتل:
_ابا: دلته د تېلو دوکانونه ډېر دي، ولې؟
ويې ويل:
_تر پولې ور هاخوا د ايران، زاهدان دی، تېل په بوشکو کې قاچاقي را اوړي.
پلار مې غلی شو، ور ومې کتل، له خپل سپين لستوني يې توره غټه سپږه ور واخيسته، ولاړ شو او لاس يې تر کړکۍ ويست.
ماته يې وکتل، ويې خندل، بېرته پر خپل ځای پرېووت، ورو يې وويل:
_خارج ته تګ، دا کيسې لري.
مور مې ورته وکتل، نه وه پوه شوې.
ټليفون راغی، خبرې مې ودرولې، مريم وه، د خبرو د رسېدو ډاډ يې غوښت.
ور ياده مې کړه چې کمپيوټر ته ناست يم.
بښنه يې وغوښته، ويې ويل چې ساعت وروسته به ټليفون وکړي.
بېرته مې د کمپيوټر کيبورډ ته لاس ور وغځاوه.
مريم ويلي ول:
_ماښام د کوټې دروازه وټکېده، پلار مې دهلېز ته وروت، پاو وروسته بېرته راغی، ويل يې چې سبا ورځ هم همدلته يو.
ورور ته مې غوسه ورغله، خو مور مې له خدايه خير غوښت.
د شپې تر ډېره خوب نه راته، ورور مې له پلار سره ويده و، نا ارامه ښکارېده، نه پوهېدم، سپږې وې، که ورږې، زه يې هم خوړلم، د کمپلې د بوی له لاسه مې مخ نه شو پټولی.
سبا، تر غرمې کړکۍ ته نږدې ولاړه وم، بازار ته مې کتل، په پټکو او خوليو کې به يو نيم سر تور سر هم تېر شو، پسې وبه مې کتل، سر تور کسان پاک ښکارېدل، رنګونه يې هم ښه ول، ډېرو يې پر موډ برابر پطلونونه اغوستي وو، داسې راته واېسېده، لکه له ايرانه چې يې را اړولي وي.
دروازه خلاصه شوه، پلار او ورور مې ول، دوی دوې پلاستيکي خلطې پر غولي کېښودې، مور مې په پوښتونکي نظر ورته وکتل، پلار مې ور ياده کړه، چې په يوه خلطه کې حجابونه دي. دوهمه خلطه يې ور واخيسته او تشناب ته ننوت.
ورور مې په خوند وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـله نږدې غونډيو ، تودې اوبه راوځي.
په خبره يې ونه پوهېدم.
ورور مې وويل:
ـبازار ته نږدې غونډۍ دې، چينې لري، ما په خپله لاس ورته ونيو ، تودې اوبه راتوييدلې.
د مور غږ مې واورېد:
ـدا څنګه اغوښتل کيږي؟
ور ومې کتل، توره اوږده ټوټه يې پر زنګنو پرته وه.
ودرېدم، ټوټه مې په ځان پورې ونيوله، بيډيو ته رسېده.
ومې ويل:
ـ اسانه ده، بس، د ټکري غوندې ځان پکې پټ کړه.
د پلار غږ مې واورېد:
ـڅنګه ده؟
ور ومې کتل، د تور پطلون له پاسه يې سپين يخن قاق اغوستی و.
دا لومړی ځل و چې ما په ملکي دريشي کې ليد.
مور مې ولاړه شوه، د ابا د يخن قاق غاړه يې سمه کړه، ورو يې وويل:
ـله کومه دې کړل؟
پلار مې کوچيني ورور ته اشاره وکړه، هغه تشناب ته ننوت. ويې ويل:
ـسرحد دی، په دوکانونو کې هر څه پيدا کيږي.
کور مې سترګو ته ودرېد ، تلويزيون ته نږدې د ابا پخوانی عکس ولاړ و ، عسکري دريشي يې کړې وه. په مخ کې يې يوه ګونځه هم نه ښکارېده، خو اوس هم ښکلی راته وايسېد ، په پطلانه کې ځوان مالومېده.
ورور مې راغی، په کاوبای پطلون کې ښکلی ښکارېده.
پلار مې د يخن قاق له پاسه کورتی واغوسته، ويې ويل:
ـسفر مو مابنام ته شو.
د مريم خبرې مې ودرولې.
بخارۍ ته ورنږدې شوم. مړه وه، دروازه مې يې خلاصه کړه، لرګي پوره نه ول سوځيدلي. ور پوه مې کړل، غوټه ايرې مې سترګو ته راغلې. بخارۍ مې په خپل حال پرېښوده، لاړم، تلويزيون مې ولګاوه او کمپله مې پر پښو راکش کړه.
د کارو ړ پروګرام مې ونه موند ، يا به زما په ذوق نه ول برابر. بس، تلوېزيون مې بېرته مړ کړ. د ټلېفون چونګا شوه، ولاړ شوم، د ټلېفون چارجر مې په ساکټ کې بند کړ.
بېرته په کمپله کې پرېوتم. د بخارۍ په نل کې د باد د تاوېدو غږ راته.
ټلېفون راغی، له کمپلې سره ورو ښوېدم، مريم وه.
ساکټ ته نږدې ستوني ستغ اوږد وغځېدم، ملا مې سره ولګېده، تر غالۍ لاندې سيميټ وو.
مريم خوشاله ښکارېدله، خو تر اوسه يې لا په خبرو کې ټوخی ګډ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خوشالۍ علت مې وپوښت:
را ياده يې کړه چې له دوو مياشتو وروسته يې يو پښتون وليد.
په خبرو کې يې ور ولوېدم:
ـ څنګه دې وپېژاند ؟
مريم سړه ساه واخيسته:
ـ نه پوهېږم. لوسي مې څنګ ته ولاړه وه، سيروم يې تاړه. له دهلېزه د وطن د خاورې بوی راغی. له لوسي مې هيله وکړه چې دهلېز وګوري.
د سر په ښوررولو يې پوه کړم چې د سيروم له تړلو وروسته به احوال درته راوړم.
زما شک سم وخوت، يو چا په ټلېفون کې پښتو ويله.
په بېړه ولاړه شوم، د سيروم ستن مې له لاسه وختله. لوسي تر مټ ونيولم، چيغه مې کړه:
ـ پښتون دی.
لوسي په حيرانۍ راته کتل. له هغې مې وغوښتل چې دهلېز وګوري.
همدا سې وشول، يو په ونه لوړ سړی کوټې ته راغی، تر پنځوسو اوښتی و، په خبره کې يې حيراني نه ښکارېدله.
سړي مې سر ته ودرېد، زما پر ککرۍ يې لاس تېر کړ، پر شونډو يې خوږه موسکا پرته وه.
پوه شوم. لوسي په منډه پوه کړی و.
دی لنډ وغږېد، ويل يې چې پکتياوال دی، خو اوس په امريکا کې اوسي، دی له خپلې ايټالياوي مېرمنې سره په چکر راغلی و، د سيل په وخت کې يې د مېرمنې پښه اوښتې وه، تر دې کوم بل نږدې روغتون يې نه و موندلی.
له ما يې کومه پوښتنه ونه کړه.
سړي يو شېبه راسره کېناست، وروسته ټلېفون ورته راغی، له خبرو يې پوه شوم چې مېرمن يې ورته ماتله ده.
مريم وټوخل، غلې شوه. يو دم يې وخندل:
ـ ښه ! کيسه دې څنګه کړه؟
ومې ويل:
ـ اورم يې، د کار خبرې ترې را اخلم.
ويې خندل:
ـ د کار خبرې؟.
پوه شوم، ښه خبره مې نه وه کړې، ومې ويل:
ـ هدف مې دا نه و، ته خو پوهېږې، ادبيات دې لوستي، ليکنه چاڼ غواړي.
ويې خندل:
ـ ټوکه وه.
زړه مې خپل ځای ته راغی.
ويې ويل:.
ـ کومه پوښتنه لرې؟
ـ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خندا يې وويل:

ـخو زه يوه پوښتنه کوم.

وايه.

ـهر څه په پښتو درته ووايم که نه، ايرانۍ پارسي او انګليسي هم پکې ګډه کړم.

خندا راغله:

ـپوه نه شوم.

ويې ويل:

ـګوره، په لاره کې له ګڼو خلکو سره مخامخ شوم، ځينو يې پارسي ويله، يو شمېر په انګليسي پوهېدل، داسې خلک هم ول چې په نا اشنا ژبو يې خبرې کولې، د هغوی ډېرې خبرې مې په ياد دي، اوس دې نو خپله خوښه، ددوی خبرې هم په پښتو درته ووايم، که نه، په اصلي ژبه يې غواړې.

فکر مې وکړ، پښتو ښه راته ښکاره شوه. دوه علته وو، لومړی، که مې د مريم په خبرو کې نورې ژبې را اخيستی، مجبور وم چې پښتو مانا هم ورسره وليکم، دوهم دا چې ليکنه بې خونده راتله، ځکه مې وويل:

ـنه، هر څوک چې په هره ژبه غږېدلی دی، ماته يې په پښتو ووايه.

ويې خندل:

ـسمه ده.

ـښه کومه بله پوښتنه؟

ـنه، لوسي راته ولاړه ده، وايي چې خيرنه شوې يې، حمام تيار دی.

ټلېفون قطع شو.

کمپيوټر ته مې وکتل، د مريم خبرې لا پاتې وې، خو د ليکلو حوصله مې نه درلوده.

ولاړ شوم، په کمپيوټر کې مې يوه پخوانۍ هندي سندره راوسته.

ګروپ مې مړ کړ، اوږد پرېوتم، د سندرې نرۍ ساز راته.

کړپ، د پيشو کريږې او پر کاشيو د لوښو د لوېدو اواز راغی.

دهلېز ته مې منډه کړه، له اشپزخانې يوه خيرنه پيشو راووته، غولې ته مې وکتل، د دهلېز پر سره فرش داسې څه نه وو، چې د پيشو ويشتلو ته جوړ وي. پيشو د دهلېز له خلاص وره ښويه ووته.

د اشپزخانې وره ته ورسېدم، بله پيشو راووته، خو دا پيشو ورو تله، کېنه پښه يې درنه پسې اخيسته.

تر پيشو مخکې د دهلېز وره ته ورسېدم، پيشو نوک ونيو، لار ورنه ورکه وه، بېرته اشپزخانې ته ننوته.

ور مې بند کړ، ورغلم، د اشپزخانې پر ګلداره کاشيو ماتې کوکۍ، د وريجو دانې او چيچل شوي هډوکي پراته ول.

لړمون مې اور واخيست. جارو ته مې لاس وروغځاوه، پيشو د ګاز د لوښي ډبې تر شا غلې وه، وچې سترګې يې راته نيولې وې، وارخطا ښکارېده.

ور مخته شوم، جارو مې تر سر پورته کړه، پيشو هماغسې راته کتل. په سترګو کې يې معصوميت پروت و.

يوه شېبه مې د پيشو سترګو ته وکتل، سترګو يې يوه خبره کوله:

ـملامت نه يوو، په دې واورو کې څه وخورو؟

نه پوهېږم، ماته يې په سترګو کې همدا ټکي ښکاره شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيشو ته مې لار ورکړه، دهلېز ته ووته، په وره کې يې نوک ونيو، را ويې کتل، پوه يې کړم چې د دهلېز دروازه پورې کوه او ککړ لوښي سبا ته مه پرېږده.

غولي ته مې جارو ونيوه، د غاب ماتې ټوټې مې راټولې کړې. کله ، چې کوټې ته لاړم، سندره ختمه وه. يخنۍ واخيستم، ګروپ مې بل کړ، بخارۍ ته ور وګرځېدم، غټ، غوړ لرګي ته مې د اورلګيت دانه ووهله، وار له واره يې پرررر شو ، لمبه تر نورو نيمه سوځېدلو لرګو راتاوه شوه.

خوب نه راته، بېرته کمپيوټر ته کېناستم.

مريم ويلي ول:

_ماښام قضا دروازه وټکېده، پلار مې ور ووت، بېرته راغی، رايادہ يې کړه چې بايد لاړ شو.

تياري ته ضرورت نه و ، بس، په حجابو کې مو ځانونه ونغاړل، پلار مې د اوږې بکس ور واخيست، همدا يو بکس و ، د ټولو کالي پکې پراته ول.

لاندې کښته شوو ، په يوه ډنګر ځوان پسې موګړندي ګامونه اخيستل، ساه مو لا نه وه سوځېدلې چې په يوه کور ننوتو.

لويه حويلی وه، ډله خلک ښکارېدل، ډېرې يې تنکي ځوانان ول، د غاړې له بکسونو يې پوه شوم چې د سفر نيت لري.

يوه ديوال ته ودرېدو ، شاوخوا مې وکتل، شينې ډکی نه تر سترګو کېده، ټوله ځمکه غوړه وه، ځای ځای د تېلو زړې بوشکې پرتې وې.

لويه دروازه خلاصه شوه، يو سيټه باډۍ لرونکی کوچينی موټر و ، تېزه رڼا يې پر ولاړو خلکو لګېدله.

موټر ودرېد ، ځوانانو منډه ور واخيسته، هر يوه هڅه کوله چې لومړی باډۍ ته ور وخيژي.

د موټر له سيټه دوه تنه راکښته شول، ايراني فارسي يې ويله، دوی په نرمه ژبه د نوبت غوښتنه کوله. باډۍ ډکه شوه، د خلکو ملاوې ترې راوتلې وې.

موټروان زموږ خواته اشاره وکړه.

پلار ته مې وکتل، حيران و. ورغی، له خبرو يې پوه شوم چې زموږ ځای هم د موټر باډۍ ده.

پلار مې تر ډېره ورسره و ، لاسونه يې خوځېدل، داسې راته واېسېد ، چې ځای مناسب نه ورته ښکاري. وروسته راغی، بله چاره مو نه درلوده.

ورغلو ، موټروان د باډۍ په پورته سر کې ځای راته جوړ کړ، زه او مور مې په مينځ کې کېناستو ، يوې خواته مې پلار ځای ونيو او بل لور ته مې هم ورور. خو بيا مې هم له زنګنو سره د مخامخ ناست ځوان ملا لګېدله.

موټر ته مې وکتل، په وره باډۍ کې شپاړس تنه ناست ول. دوه نور راغلل، ځای نه و ، د باډۍ په وروستۍ برخه کې له موټره پر وتلو ډړو کېناستل.

موټروان باډۍ ته نږدې ودرېد ، مسافرو ته يې ډاډ ورکړ، ويې ويل چې ځانونه کلک ونيسی، ساعت وروسته به په زاهدان کې يو.

موټر حرکت وکړ، ځراغونه يې مړه ول، د سپوږمۍ په کمزورې رڼا کې يې لاره پرې کوله. کله چې به د موټر ټاېر کومې کندې ته ورولوېد ، ملا به مې په شدت شاته پر ولاړو اوسپنو ولګېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوو ځوانانو په ټيټ غږ خبرې سره کولې، له غږېدا يې پوه شم چې روان موټر سيمرغ نوميږي، وروسته مې زړه ولړزېد، يوه يې ويل چې تېره اونۍ په همدې ځاى کې ډزې وربانديې وشوې.

موټر ودرېد. له موټروان سره ناست برېتور سړى راکښته شو، ليرې بل ګروپونه يې راوښودل، ويل يې چې ايرانۍ پوسته ده، نه به خبرې کوئ او نه به هم سګرټ ته د اورلګيت دانه نيسئ.

وروسته يې ګامونه واخيستل، ما تر هغو پسې کتل چې په تياره کې ورک شو.

موټر حرکت وکړ، ورو روان وو، بس، د بنيادم تګ يې کاوه، ناست کسان غلي ول، حرکت يې نه درلود، ان د ساه ايستلو غږ يې هم نه راته.

وروړ ته مې وکتل، په تورو غټو سترګو کې يې د سپوږمۍ رڼا ګډه وه.

مخکې لاړو، بل ګروپونه رانږدې شول، يو سيورى راغى، هماغه برېتورسړى و، موټر ودرېد، سړي موټروان ته څه وويل، ماشين مړ شو.

سړى باډۍ ته راغى، له ما، وروړ مور او يوه بل کوچيني هلک پرته يې ټول له موټره کښته کړل. له ډلې يې اووه، اته، پياوړي کسان پرېښودل، پلار مې هم پکې و، پاتې مسافر له برېتور سړي سره په تياره کې ورک شول.

ولاړو کسانو د موټر د باډۍ پر شاتنۍ برخې زور رااووست، باډۍ جټکه وخوړه، ټايرونه تاو شول، سيورو حرکت وکړ.

موټروان د سيټ تر شيشې سر را ايستلى و، مخکيني ټايرونه يې هوارې ته سيخول.

موټر په مړه ماشين روان و، ما بلو څراغونو ته کتل، نږدې ول، سپينه رڼا پر ايراني بيرغ لګېدله.

ناڅاپه موټر ودرېد، د باډۍ وروستۍ برخې ته مې وکتل، يو هم نه و، غږې مې اوږده کړه، ټول پرڅمکه پراته ول. پر اوږه مې فشار راغى، د موټروان لاس و، پوه يې کړم چې سر ټيټ ونيسه.

پوستې ته مې وکتل، عسکر و، د لاسي بتۍ سپينه رڼا يې تر موږ نه رارسېدله. عسکر يوه شېبه ولاړ و، وروسته کوټې ته ننوت.

پر ځمکه غځېدلي خلک پورته شول، لاسونه يې د موټر پر شاتنۍ برخه کېښودل، موټر حرکت وکړ.

له سرحدي پوستې واوښتو، موټر ګړندى شو، جمپونه نه احساسېدل، له باډۍ مې سرور وايست، ټابر پر توره ليکه تاوېده. بل څراغونه ورو ورو ليرې کېدل. په سترو کسانو کې مې د پلار د سا ايستلو غږ لوړ و

نبه شېبه ووته، موټر ودرېد، شاوخوا مې وکتل، د سپوږمۍ رڼا سپينه وه، خو نږدې غونډۍ تورې ښکارېدلې.

د موټروان ورو شپېلکۍ مې واورېد. د پله له لاندې ډله کسان راووتل، ټول باډۍ ته را وختل، برېتور سړى له موټروان سره کېناست.

موټر په مړو څراغونو ګړندى روان و، د باد پرهارى خوت، د حجاب ژۍ مې له بغور (اننګي) سره لګېدله.

پاو ووت، ليرې دوه څراغه ښکاره شول، رڼا زموږ خواته را روانه وه، موټر ورو شو، خامې ته ولوېد، مخکې لاړ، ودرېد، رڼا تر ټيټې غونډۍ پټه وه.

دوو مسافرو په يوه خوله وويل:

_ګزمه ده.

د موټر له سيټه خلاصې ګوتې راووتې. ټول غلي شول.

رڼا د غونډۍ له بلې خوا راووته، نېغه د پوستې کمزورو څراغونو ته ور روانه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر حرکت وکړ، پاخه سړک ته وخوت، تګ يې تر پخوا چټک و.
له غونډېو ووتو، د سپوږمۍ رڼا تر ليرې رسېده، هواره دښته وه. مخکې لاړو، ګڼ ځراغونه ښکاره شول، نه پوهېدم، بازار و که کوم عسکري ځای، د موټر د ماشين غرهارې خوت، باد تېز لګېده، ټکرې مې د زنې دواړو خوا ووته ټينګ نيولې و.
ناڅاپه درب شو، سپيرې دوړې تر موږ تېرې شوې. ورور مې تر مټ ټينګه ونيولم، موټر خامې ته ولوېد، خو تګ يې د پخوا په څېر ګړندی و.
يودم کوکه شوه:
ـورور مې !
په بيړه مې ور وکتل، د باډۍ په وروستۍ برخه کې يوه سړي چيغې وهلې، له موټر وتلې دړې ته مې پام شو، زړه مې ولړزېد، څوک نه و.
د سړي له کوکو سره ژړا ګډه شوه:
ـموټر ودروئ !
د موټر ټاپرونه په ورو ډېرو وښوېدل، خلک په دوړو کې پټ شول.
سړي ټوپ کړل، د پاخه سړک خواته يې منډه ور واخيسته.
برېتور سړی تر ښيښې سر راويست. يوه مساپر په بيړه وويل:
ـورور يې ولوېد.
موټر حرکت وکړ. پلار مې د موټر د سيټ بام ته سوکان ونيول. موټر ودرېد. موټروان راکښته شو. په غوسه و، ويل يې چې خپلې غاړې مې درباندې خلاصې کړې وې، څوک چې ولوېدل، نو ولوېدل، زه نه شم کولای چې د بل يوه له پاره خطر ومنم.
يوه مساپر چيغه کړه !
ـدا څنګه مسلمان يې !
کړس شو، مساپر خپل مخ ته لاس ونيو.
ورور مې زما پر اوږه سر کېښود.
موټروان بېرته سيټ ته ور وګرځېد، موټر حرکت وکړ. ليرې دوه تنه ښکارېدل، ناست سړي ځمکې ته سوکان نيولې وو نرۍ چيغې يې راتلې، بل په تورو خاورو کې پروت و.
د مريم خبرې ختمې شوې.
بخارۍ ته مې وکتل، سره وه، خو تاو يې تر کمپيوټره نه رارسېده.

* * *

سهار دفتر ته لاړم، يوه ملګرې مې کوژده کړې وه، نورو همکارانو شيرينې ترې غوښته، بس، سلا په دې شوه چې غرمې ته به ماهيان راباندې خوري.
همداسې مو وکړل، شپږ تنه پوره دولس بجې له دفتره ووتو. نږدې ځای د خيرخانې قلعه يې نجارا وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلو ، په يخه هوا کې د ماهيانو خوراک خوند وکړ ، د چايو د سورورلو په وخت ټليفون راغی ، حيران شوم ، مريم وه ، دې به يوا ځې له ماښامه وروسته ټليفون کاوه.

د باندې ووتم ، ښېښه يې وغوښته ، رايادہ يې کړه چې د کار په وخت کې يې مزاحمت وکړ ، خو وروسته يې يودم وويل:

ـ د موټرو غږ دی.

يوه مې کړه چې د ماهيانو د خوراک له پاره قلعه يې نجارا ته راغلي يو.

په غږ کې يې بدلون راغی ، په خوشالي يې وويل:

ـ په چهار راهي کې يې؟

ـ هو

ـ کومې خواته.

ـ شمال !

ـ خو په جنوبي برخه کې ښه ماهيان ورکوي ، ته ورته وګوره ، زه مې له مور سره شو ځله ورغلې يم.

ومې کتل. تر سړک ور ها خوا له لويې کړايي څخه تاوونه پورته کېدل.

ومې ويل

ـ اورې

ـ هو

غږ يې ژړغونی و. خو و روسته يې يودم وخندل.

ـ هی ، چهار راهي ته وګوره ، هغه بوډا ترافيک شته ، اوږده ږيره لري.

ومې کتل ، يوه ځوان ترافيک د موټرو نظم برابراوه.

مخکې تر دې چې د (نه) ځواب ورکړم ، مريم په خوند وويل:

ـ مور به هر سهار همدلته د پوهنتون يوه ملګرې را اخيسته ، خو وروسته يې د دربدو ځای بدل کړ ، ويل يې چې زوړ ترافيک ډېر راته ګورې. بس ، خدای راکړه ، ملګرې به مو ځوروله ، ويل به مو چې زوم خو بيا ولاړ دی.

مريم ټوخي واخيسته ، ټوخی يې اوږد شو ، وروسته يې غاړه صافه کړه ، ورو يې وويل:

ـ وبښه.

شاته مې وکتل ، يوه ملګرې مې ساعت ته اشاره کوله.

د مريم نيولی غږ مې واورېد.

ـ قلعه يې نجارا څنګه ښکارې؟

ـ هيڅ ، لاندې دوکانونه دي ، پورته منزل د ډاکترانو لوحو نيولی دی ، د ژۍ واورې د موټرو په لوګيو تورې دي ، خو له سړکه دورې پورته کيږي.

مريم سوړ اسويلی ويست:

ـ اه ، تر هماغه دوړو ځار شم.

يوه شيبه غلې وه ، وروسته يې په غريو کې و ويل:

ـ يوه هيله ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ وايه
ـ يوه ژوره ساه واخله.
خندا راغله
ـ ولې؟
ـ زما په خاطر
پزه مې کش کړه، د لمبنتي بوی له دوړو سره ګډ و، ټوخې راغې، ټلېفون مې ليري ونيو. خو ومې نه ټوخل.
لاس مې بېرته غوږ ته ورنږدې کړ.
مريم وويل:
ـ بختور يې.
ومې خندل.
مريم سوړ اسويلی ويست:
ـ د وطن دوړې مې يادېږي.
غلی شوه.
د ملګرې غږ مې واورېد، ويل يې چې د دفتر کارونه راته پاتې دي، بايد لاړ شو.
مريم يو دم وخندل:
ـ اه، اصلي خبره مې هېره شوه، سبا د روغتون دهلېز رنګوي، کمپيوټرونه بايد ليرې کړي، له سهاره راهيسې د کيسې په ثبتولو اخته يم، غواړم چې ډېرې خبرې درولېږم، رخصتي مو په څو بجو ده؟
ومې ويل:
ـ څلورنيمې.
ـ ښه، که مې ايميل ناوخته در ورسېد، چې هير يې نه کړې.
ـ سمه ده.
ـ وښه، اخيري خبره، که زما منې، تر سرک واوړی، هغه بلې غاړې ته ښه ماهيان پخوي.
هيڅ مې هم ونه ويل، موږ ماهيان خوړلي وو.
دفتر ته لاړو.
په رخصتۍ کې مې د مريم خبرې راواخيستې. ماخستن کمپيوټر ته کېناستم، نه چالانېده، برق کمزوری و.
د څنګ ګاونډی راپه زړه شو، برق يې نه درلود، زموږ له کوره يې لاين کش کړی و. ورغلم، سيم مې له ساکټه وايست.
راغلم، کمپيوټر چالان شو. ټلېفون وشرنګېد، همسايه و، ويل يې چې ستاسو د حويلۍ د دروازې د سر ګروپ بل دی.
ولاړ شوم، برق مې بېرته ور خوشی کړ.
راډيو مې راواخيسته، يوائې د جنګ خبرونه ول، مړه مې کړه. اورېدو وغځېدم، د مريم خبرو ته مې سودا وه. اته بجې وې، د کوڅې د خلکو تر وېده کېدو مې د برق د قوي کېدو تمه نه درلوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پياله مې له چايو ډکه کړه، الماری ته ودرېدم، د خرما قوطۍ رانه ورکه وه. برق لاړ، بېرته په خپل ځای کېناستم، د لندو وړيو بوی راغی. ګوتې مې وتپولې، تودې شوې، پياله چپه وه.

کوټه سپينې رڼا ونيوله، تېزه وه، کمپيوټر ته ورغلم، چالان شو، خو چونګا يې خته. همسايه ته مې زنګ وواهه، ورياده مې کړه چې ضروري کار لرم، که مو ابګرمې بنده کړې وي، ليرې يې کړئ.

فکر مې سم وخوت، د کمپيوټر چونګا غلې شوه.

مريم ويلي ول:

ـيوې زېرزمينۍ ته ورکښته شوو، ساه پکې بنديده، د روغنی رنګ بوی يې درلود. دوه ژېړ ګروپونه راځړېدل کرنګ شو، ټيمي قوطۍ ورغړېده، له دېوال سره ولګېده، پر لانده سيمينټ د نخودي رنګ څاڅکي توی شول.

وروز ته مې وکتل، خپلو پښو ته يې وچې سترګې نيولې وې، د پطلانه شنه پايڅه يې په نخودي رنګ ککړه وه.

مور مې د هغه سر په خپل ټټر پورې ولګاوه، مخکې لاړل.

زيرزميني اوږده وه، د ناستې له پاره هيڅ هم نه ښکارېدل، پلار مې له سيمينټو څو ډکې بوجۍ د دېوال ته پربېستې. پر بوجيو کېناستو، شاوخوا مې وکتل، د رنګ ډک او خالي ډبې پراته ول، ځای ځای د پخو خښتو لندې ټوټې ښکارېدلې.

موټروان دروغ ويلي و، ساعت لاره نه وه، پوره دوه نيم ساعته مو پر پخو او خامو لارو مزل کړی و، سر مې ګرځېده، ملا مې د موټر د اوسپنې له لاسه ټوک ټوک وه.

پر مخامخ دېوال يو سيوری راغی، په عمر پوخ سړی پر زينو راکښته شو، ملا يې ختلې وه، له خولې يې د سګرېټو تېز بوی ته.

سړي يوه نکلي کاسه پر غولي کېښوده، بېرته چوپه خوله پورته وخوت.

پلار مې پر کاسه هواره وچه ډوډۍ ورپورته کړه، لاندې سپېرې سپينې وريجې وې.

د ډوډۍ وړه ټوټه مې خولې ته واچوله، د ربړ غونډې وه، نه ژدويل کېده، د خاورو خوند پکې ګډ و.

مور ته مې وکتل، په رنګ ککړ برس ته يې وچې سترګې نيولې وې.

پوه شوم، له موټره لوېدلې ځوان يې له زړه نه ووت.

وروز مې ګروپ ته کتل....

پلار مې يو دم مخ واړاوه، ويې ټوخل، وريجې دانه دانه پر رنګ شوي دېوال ولګېدې.

ښښنه يې وغوښته، بيا يې کاسې ته لاس ور ونه غځاوه. ملا يې دېوال ته ولګوله، پورته يې وکتل، له سترګو يې پوه شوم چې په راتګ پښېمانه دی.

ټول غلي وو، وروز مې د مور پر اوږه سر ايښی و، سترګې يې پټې وې. له وريجو يوه ځې يوه ګوله پورته شوې وه. ښه شېبه ووته، سترګې مې درنې شوې.

سمندر و، پراخ سمندر، ډوبه شوم، لاندې توري او به ښکارېدلې. لاسونو او پښو ته مې ټکان ورکړ، اوبه مې ستوني ته راغلې، ترخې وې، ساه مې نه شوای ايستلی، د لاسونو او پښو حرکات مې ډېر شول، سر ته راوختم، مور، پلار او وروز مې هم ځګنو څپو اخيستي ول.

وروز مې چيغې وهلې، مرسته يې غوښته...

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نهنګ لکۍ مې ولېده، له اوبو لويه خوله راووته، سپين تېره غاښونه يې زما د وړور سر ته سيخ شول، سپين ځګونه سرو وينو ونيول.

چيغه مې کړه، پر خولې مې ترخې اوبه راواوښتې.

مور ته مې وکتل، نه وه، لاندې لاړم، لاس او پښې مې له حرکته لوېدلې ول. پورته مې وکتل، په سپينو اوبو کې د لمر رڼا ګډه وه.

مور ته مې مخ وروا ړاوه، خلاص غونچه وينښتان يې يوې بلې خواته کېدل، لاندې روانه وه، له خولې يې حبابونه (پوکنۍ) راوتل.

له سمندري شنو اوږدو پاڼو يو غټ نهنګ راووت، په غاښې کې يې زما د وړور په وينو لړلی خيرې کميس بند و، د مور خواته مې ور وګرځېد ، چيغه مې کړه، غږ مې نه راووت، واړه حبابونه مې تر سترګو تېر شول، حبابونه مخ پورته روان ول.

نهنګ ورغی، غټه خوله يې خلاصه کړه. سترګې مې پټې کړې، بېرته مې ورته وکتل، مور مې نه وه، د نهنګ له خولې راوتلې سرې وينې له اوبو سره ګډې وې، له تېرو غاښونو يې زما د مور اوږده وينښته راوتلې وو، اوبو يوې بلې خواته وړل.

نهنګ زما خواته راغی، خوله يې خلاصه وه، چيغې مې وهلې، پلار مې را روان و، نه شوای راتلی، اوبو بېرته شاته ووړ.

غږ مې واورېد ، اوږې مې وښورېدې، سترګې مې رڼې کړې. پلار مې په غېږ کې ټينګه نيولې وم، مور مې په حيرانۍ راته کتل، وړور مې لا ويده و.

ومې ويل:

ـښه يم. خوب مې ليد.

پلار مې بېرته پر سيميټي کڅوړې کېناست. کېڼ لاس مې را پورته کړ، دوه نيمې بجې وې.

سر مې درد کاوه، ټوک ټوک وم، د نهنګ خلاصه خوله مې له ذهنه نه وته.

غږ مې واورېد ، يو چا زما د پلار نوم اخيست. پلار مې په بېړه پر زينو وخوت، لنډه شېبه وروسته بېرته راغی، ويې ويل چې بايد لاړ شو.

مور مې د وړور اوږې وښورولې، هغه خوبولې سترګې خلاصې کړې، له څه ويلو پرته ولاړ شو.

د باندې راووتو، تياره وه، سپوږمۍ نه ښکارېده.

کوڅې ته راغلو، يو کوچينی موټر ولاړ و، پر سر يې د ټکسي لوحه ټومبلې وه.

پلار مې له موټروان سره مخکې کېناست، مور د شا سيټ ته ورپورته شوو.

شاوخوا مې وکتل، هسکه وه، لاندې په زرګونو سپين او ژېړ څراغونه بل ول، فکر راولوېد ، مورږ د زاهدان د ښار په څنډه کې وو.

موټر حرکت وکړ، په يوه کوڅه کې راتاو شو، عمومي سړک ته وخوت، مخکې لاړ، سړک ته نږدې په پياده رو کې ودرېد.

موټروان په بېړه دروازه خلاصه کړه، له مورږ څخه يې وغوښتل چې له موټره کښته شو، همداسې مو وکړل، سړک ته نږدې په ګڼو ونو کې کېناستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سړک دواړو غاړو ته تېز ژېړ ګروپان بل ول، رڼا يې تر هغو ځانګو را رسېده چې موږ يې تر لاندي ناست وو.
موټروان ته مې وکتل، د موټر له مخکيني ټاپره يې هوا ايسته، شېبه وروسته د موټر پر بانټ کېناست.
چوپه چوپتيا وه، کله کله به يو ــ يو موټر په تېزۍ سره تېر شو.
موټروان شېبه په شېبه خپل ساعت ته کتل.
يو موټر راغی، ټيوټا وه، پر سر يې سور څراغ تاوېده، پر دروازه يې سپاه پاسداران جمهوري اسلامي ايران ليکلي و.
موټر بريک ونيو، يو عسکر له ښېښې سر راويست، موټروان د ټکسي خالي ټاېر ته ګوته نيولې وه.
وروسته يې ټليفون ته اشاره وکړه، نه پوهېږم، خو دا مانا مې ترې واخيسته چې د بل ټاېر راوړلو ته انتظار باسم.
د پوليسو موټر حرکت وکړ، موټروان سګريټ ولګاوه، هماغسې پر بانټ ناست و.
وروسته يې ټليفون غوږ ته ونيو، د لاس له خوځولو يې پوه شوم چې په غوسه دی.
پاو ووت، يو درې سوه درې بس ودرېد، موټروان راغږ کړل، ورغلو، بس ته ور وختو. شاتنۍ اوږده څوکۍ تشه وه.
لاړو او همالته کېناستو.
بس حرکت وکړ، دواړو غاړو ته واړه زاړه ناست ول، په تورو وېښتو کې د بس د چت د څراغونو کمزورې رڼا ښکارېدله، سپين سرونه هم پاک ول، ځای ځای په تورو حجابونو پوښلې ککرۍ هم زنګېدلې. ټول غلي ول.
مخکې مې وکتل، د بس پر ماشين يو تنکی ځوان ناست و.
نيم ساعت ووت، ځوان ولاړ شو، يو پلاستيکي سطل يې ور واخيست. مخکې راغی، يو ماشوم يې له بغوره کش کړ، ويې خندل، له سطله يې يو جوس ورکړ.
ځوان دوو دريو نورو کسانو ته د اوبو بوتلونه ونيول. وروستۍ څوکۍ ته راغی، سطل يې کېښود، يوې بلې خوا ته يې وکتل، له جيبه يې درې کارتونه راوايستل، ورو يې وويل:
ــ مخکې پوسته ده، پوليس راخيژي. د شا سيټ ته نه راځي، له ليرې همدا کارتونه ورته پورته کړئ.
پلار مې يو کارت ورواخيست، سر يې وخوځېد، بېرته يې ځوان ته وکتل. هغه پر خپلو شونډو ګوته ايښې وه، په ټيټ غږ يې وويل: وارخطا نه شئ، لاړ ورسره لرو، پيسې مو ورکړې دي.
ځوان يو دم وخندل، په لوړ غږ يې وويل:
ــ جوس غواړئ؟
د جوس پاکټ يې زما د ورور پر ځنګنو کېښود، مخ يې واړاوه، بېرته موټروان ته نږدې کېناست.
پلار مې کارت راکړ، کارت ته مې کتل، پورته يې شناسنامه ليکلي وه، لاندې د يوه بربتور سړي عکس ښکارېده.
پلار ته مې اشاره وکړه، په شونډو کې موسکی شو، خپل کارت يې راوښود، عکس يې نه درلود.
مور ته مې وکتل، کارت يې په ګوتو کې سره اړاوه، په عکس کې يوه رېږور بوډا سپينه لونګۍ تړلې وه.
يو وړوکی بازار راغی، بس ودرېد، دوکانونه بند ول، خو د هوټل تر لويو ښيښو ور هاخوا ګڼ خلک ښکارېدل، ټولو په قاچوغو او پنجو خوراک کاوه.
بس ته يو وسله وال عسکر راوخوت، په لوړ غږ يې د اسنادو غوښتنه وکړه، لاسونه پورته شول، مور ته مې وکتل، د عکس خوا يې ځانته نيولې وه.
عسکر له لومړۍ څوکۍ راتېر شو، په دوهمه څوکۍ کې يې د يوه بوډا اوږې وخوځولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بوډا تر څنګ ناستې ښځې څه ورته وويل.
.زړه مې ولړزېد ، عسکر مخکې راغی ، مور ته مې وکتل، کارت يې پر څنګانه ايښی و ، له غروي يې مازې د کاغذ ځنډه مالومېدله، د پلار سترګې مې ړدې راختلې وې، عسکر دوو_ دريو نورو ناستو کسانو ته هم ملا کړوپه کړه.
کارتونو ته يې وکتل، ښينه يې وغوښته، پورته يې پر څو ورو بکسونو ګوتې وتپولې، يو ناست ځوان يې ولاړ کړ، د هغه جېبونه يې وکتل، زمونږ مخې ته ودرېد. د کارت غوښتنه يې وکړه، پلار مې بې عکسه کارت ورته ونيو.
عسکر وخندل، پلار ته مې يې اشاره وکړه، دواړه د بس له شاتنۍ دروازې کښته شول.
مور مې ولاړه شوه، مټ ته مې يې لاس ور وغځاوه، بېرته پر خپل ځای کېناسته.
ورور مې په وېره وويل:
_ابا يې چېرته بوت؟
ورو ښځينه غږ مې واورېد:
_ډېر ښکلی دی.
ورمېږ مې کوږ کړ.
تر مخې مو يوه زړه ښځه ناسته وه، په عينکو کې يې سترګې غټې ښکارېدلې، تر څنګ يې زما ورور ته کتل.
وروسته يې ماته مخ راواړاوه، ورو يې وويل:
_افغانان ياست؟
غلې وم.
ښځې وخندل:
_د ماشوم له خبرو پوه شوم چې ايرانيان نه ياست، خو پاکستانيان هم نه راته ښکارې، د هغوی رنګ مالوم دی. تک تور دی.
مور مې وويل:
_افغانان يو.
ښځې له خپل بکسه د بسکيټ قوطۍ راويسته، ورو ته مې يې ونيوله. ورور مې مور ته وکتل، هغې اوږده بانه سره وروستل، ورور مې بسکيټ ور واخيست، ويې ويل:
_ابا ته خو به څه نه وايي؟
زړې ښځې وويل:
_څه وايي؟
مور مې سوړ اسويلی وايست:
_هيڅ ! پلار ته يې اندېښنه ده.
زړې ښځې وخندل، مخکيني غاښونه يې د زړو ول، ورو يې وويل:
_مه ويرېږئ، د لارو پوليس د څو تومنو سپي دي.
خبره يې سمه وه، پلار مې راغی، په خپل ځای کېناست، خو د تندي ګونځې يې ژورې وې. مور مې د غوسې علت وپوښت، پلار ور ياده کړه چې سل ډالره يې ورنه يوړل.
موټر حرکت وکړ، ښه شېبه ووته، زړې ښځې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـپه تومنو یې بدل کړئ !
ښځه د (ډالرو) په ټکي پوهېدلې وه.
پلار مې د ورور په لاس کې د بیسکیټو نیولې قوطۍ ته وکتل.
مور مې وویل:
ـښځې ورکړ.
د باندې تیاره وه، ځای ځای به د بس د څراغونو تېزه ژېړه رڼا پر را روانو ترافیکي لوحو لګېدله، نور هیڅ هم نه ښکارېدل.
سترګې مې درنې وې، د بس د چت سپین څراغونه ورو ورو کمرنګي کېدل، وروسته خوب وړې وم.
مریم وټوخل، ټوخی یې اوږد شو، بیا یې په کمزوري غږ وویل:
ـشور او زوږ و، سترګې مې رڼې کړې، دواړو غاړو ته کتار بسونه ولاړ ول، خلک یوې بلې خواته ګرځېدل. مور ته مې وکتل، له زړې ښځې سره یې خبرې کولې.
بس تش و، دوې څوکۍ ور هاخوا یوه بوډا کتاب وایه.
پلار ته مې پام شو، د مجلو او اخبارونو غرفې ته نږدې له موټروان سره ولاړ و
ورور مې راغی، له سرو شونډو یې د ګشنیزو نرۍ ډکی راوتلی و، برګر یې خوړ.
ولاړه شوم، مور مې راوکتل، څو څه یې ونه ویل.
د بس له شاتنۍ زینې کښته شوم، مخکې لاړم، یوه دوکان ته ودرېدم، ژاولو ته مې زړه وشو، خو ایرانۍ پیسې نه وې.
د پلار غږ مې واورېد:
ـڅه غواړې؟
ورومې کتل، په لاس کې یې پلاستیکي نازکه خلطه نیولې وه. د پیپسۍ بوتلې او برګر پکې پراته ول.
ومې پوښتل:
ـتومن دې له کومه کړل؟
کیڼ لور ته یې اشاره وکړه، صرافي وه، د غرفې پر لویه ښیښه رنګارنګ لوټونه سرېښ ول.
له دوکانه مې دوه درجنه ژاولې راواخیستې، ورغلم، پلار ته نږدې د لرګي پر اوږده څوکۍ لمر ته کېناستم. مخې ته مې وکتل، تر چمن ور هاخوا سیمنټي نرۍ سړک و، ډله خلک ګرځېدل، خو پر سړک یو کاغذ هم نه ښکارېده.
پلار مې په ډکه خوله وویل:
ـتهران ته یو زرو دېرش کیلو متره لار پاتې ده، تر مابنامه به په بس کې یو.
د مخامخ دوه منزله تامیر پر سر لوی ساعت ته مې وکتل، د سهار اووه نیمې وې.
ومې پوښتل:
ـدا کوم ځای دی؟
ـد کرمان دبسونو اډه.
یو وړوکی توپ راورغړېد، د مرسل د ګلانو په بوټو کې ننوت. کوچیني ماشوم منډه پسې راواخیسته، بوټې ته نږدې ودرېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلم، توپ د مرسل د بوټي په ژېړو لوېدلو پاڼو کې پروت و. لاس مې ور وغځاوه، توپ مې له اغزنو بوټو راویست.
ماشوم غبرګ، ټنډ لاسونه راته ونیول، توپ یې ور واخیست ، د بس خواته یې منډه کړه.
ګلانو ته مې وکتل، اخره یې وه، مړاوي ښکارېدل.
بېرته پر اوږده څوکۍ کېناستم.
پلار مې وویل:
_مننه درنه کوي.
مخامخ مې وکتل، له ماشوم سره نږدې ولاړې ښځې لاس راته خوځاوه.
پر سړک یوه نجلۍ روانه وه، نری اندام یې درلود ، له ټکري یې د ویښتانو څوکې راوتلې وې.
ومې ویل:
_ملایان څه نه ورته وايي؟
ځواب مې وانه ورېد.
پلار ته مې وکتل، رنګ یې ژېړ و ، دوو راروانو عسکرو ته یې وچې سترګې نیولې وې.
په بېړه مې وویل:
_مه ورته ګوره !
سر یې وځړېد.
عسکر راغلل، د یوه په لاس کې مخابره وه، د دوهم په کمربند پورې توپانچه ځړېدله.
یوه یې وویل:
_ښاغلیه، شاته دي کثافت دانۍ ده.
پلار مې موسک شو ، پښو ته نږدې د پپسي خالي قوطۍ یې ور واخیسته او په سره ټوکرۍ کې یې واچاوله.
مخابره وچونګېده: وارخطا غږ ترې راووت:
_دوه افغانان رانه ورک شول، یو یې اوږده ږیره لري، له رنګه سپین دی، د برش کلن ښکاري، د بل پر مخ د زخم چاپ مالومیږي، دواړه د ترمینال شمالي دروازې ته لاړل.
عسکرو منډه کړه.
پلار مې وویل:
_په موټر کې ناسته مو په خیر ده.
روان شوو ، ورور مې له مور سره ناست و. زړې ښځې کتاب وایه.
پلار ته مې مخ ور واړاوه، د پولیسو ولاړ موټر ته یې کتل:
ومې ویل:
_ویې نه پېژندلو.
پلار مې یواځې موسک شو.
پاو ووت، د سهار چایو ته تللي خلک بېرته موټر ته راوختل، د زړې ښځې لاس ته مې وکتل، ټیټه شوم، پاو کمې اته بجې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر حرکت وکړ، له ډبټو او ورو ښارونو تېر شوو، يوه بجه مو په اصفهان کې ډوډۍ وخوړه، ماښام تياره يې د عمومي سړک پر غاړه له بسه کښته کړو.
د تبلو ټانګ و، ليرې رنګارنګ رڼاوې ښکارېدلې.
يو خيرن ډنګر بوډا راغی، موسک و، له څه ويلو پرته يې بکس اوږې ته واچاوه.
په هغه پسې لاړو، د تبلو د ټانک شاته وړه حويلۍ وه، پر چمن کېناستو. شاوخوا مې وکتل، د يو اځينی کوټې سپينن ديوالونه د ونو له ژېړو پاڼو ښکارېدل.
بوډا هماغه کوټې ته ننوت.
ورور مې منډه واخيسته، د هغه له تورو وېښتو ور هاخوا، له وچو بوټو د بټو (قو) سپينې غاړې راوتلې وې.
ورغلم، درې بټې د کوچيني حوض په رڼو اوبو کې ګرځېدې.
پلار مې راغږ کړ، ورو مې کتل، پياله يې پورته نيولې وه.
ورور ته مې وويل:
ـچای تيار دی.
راوبې نه کتل، بټو ته يې د بسکېټ وړې ټوټې وراچولې.
سر مې پسې ونه ګرځاوه، د پلار تر څنګ کېناستم. مور ته مې مخ وراړاوه، د چايو له سورولو يې خوند اخيست.
بوډا يو غاب پر چمن کېښود، څو قند خيشتي پکې پرتې وې.
پياله مې راډکه کړه.
بوډا په خواره خوله وويل:
ـبل څه خو به مو نه وي په کار؟
پلار مې مننه ترې وکړه، خو بوډا لا په خپل ځای ولاړ و، د خولې د دواړو غاړو ګونځې يې ژورې وې، خندل يې.
پلار مې جيب ته لاس کړ، بوډا ته يې يو لوټ ونيو، خو بوډا لاس ور ونه غځاوه.
پلار مې بل نوټ ورسره يو ځای کړ، بوډا هماغسې خندل.
خوښ مې شو، ورې نه و. خو يو دم يې وويل:
ـډالر غواړم.
پلار ته مې غوسه ورغله، لاس يې ور ټول کړ.
بوډا کېناست، په خواره خوله يې وويل:
ـښاغليه مه خفه کېږه، دلته يواځې هغه افغانان راوړي چې اروپا ته ځي، ډېر يې ډالر راکوي.
پلار مې وخندل، له پيسو سره يې يو بل لوټ هم يو ځای کړ، بوډا ته يې ونيو، هغه لاس وروغځاوه، خو هماغه پخوانی خندا يې نه وه.
چمن خوند کاوه، سړه هوا لګېده، د لندو خاورو بوی ته، په ذهن کې مې د وحيد خبره راګرځېدله.
بوډا د کوټې تر مخ ولاړو، پر پايپ يې ځمکه آبپاشي کوله.
نيم سات ووت، بوډا راغی، په لاس کې يې مبايل و، په غوسه يې وويل چې په ماپسې راځئ.
پلار مې بکس ور واخيست، د تبلو د ټانک تر مخ ولاړ ټکسي ته ور وختو.
موټر حرکت وکړ، مخکې لوحه راغله. ليکلي يې و، تهران، لس کيلومتره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو موټر لنډ راتاو شو، خامه وه، کله کله به د موټر ژېړه رڼا د ونو په سپېرو ښاخونو ولګېده.
پاو ووت، د پوې ټيټې غونډۍ سر ته وختو، لاندې زرګونه رنګارنګ ګروپونه بل وو.
پلار مې موټروان ته ترخنګ وکتل، ورو يې وويل:
_تهران دی؟
ځواب مو وانه ورېد.
پاخه ته ور وختو، موټر په نورو سلګونو موټرو کې ګډ شو. وروسته ودرېد، مخې ته مې وکتل، ترافيکي اشاره شنه وه.
شاوخوا مې سترګې واړولې، د مغازو له لويو ښيښو سپينې رڼاوې راوتلې وې. په پياده رو کې واړه زاړه روان ول، ټول پاک او پرېوللي ښکارېدل، د نجونو له نريو ټکريو او تنګو پطلونونو پوه شوم چې اخوندانو ازادي ورکړې ده.
آينې ته مې پام شو، د موټروان پړسېدلې سترګې ښکارېدلې، زما مور ته يې کتل.
موټر حرکت وکړ، زړه مې ډاډه شو، آينه د موټروان د ککرۍ سپينو ويښتو نيولې وه.
غټ ښارو، سړکونه پاک ښکارېدل، د سړک دواړو غاړو ته غځېدلې ګلدانونه لا شنه وو. ځای ځای به هسک تاميرونه په مخه راغلل، عمومي سړکونو ته پخې کوڅې راپرې وې، په هر څه کې نظم ليدل کېده.
هماغسې مخکې تلو، هسک تاميرونه کم شول، زراعتي ځمکې راغلې، خو لا هم ځای ځای ښکلي کورونه ولاړ ول.
موټر له عمومي سړکه ووت، تر ټيټ د بوال تېر شوو، مخکې لاړو، يوې لويې دروازې ته ودرېدو، پر غټه لوحه د برګو غواوو عکسونه ښکارېدل.
دروازه خلاصه شوه، موټر حرکت وکړ، د خوشايو بوی ورو ورو ډېرېده.
موټر ودرېد، کښته شوو، د ونو په مېنځ کې نرۍ لار پورته ختلې وه.
مخکې لاړو، موټروان په يوه وړه دروازه ننوت، دوه منزله تاميرو، له يوې کوټې د خندا غږ راته.
دوهم منزل ته وختو.
د مريم خبرې مې ودرولې، د خرما قوطۍ مې راواخيسته او له ډکې پيالې چای سره ببرته کمپيوټر ته کېناستم.
مريم ويلي وو:
_ورور مې وار له واره کټ ته ور ټوپ کړل، ما په کوټه کې دوهمه دروازه خلاصه کړه، نل ته مې لاس ورو وغځاوه، لاندې په سره سطل کې د اوبو د تويېدو غږ غلی شو.
آينې ته ودرېدم، مخ مې پاک و.
له تشنابه ووتم. مور مې سرتور سر ناسته وه، پلار مې د تلوېزيون د ريموټ بيطرۍ را ايستلې وې.
ورغلم، د مور پر څنګانه مې سر کېښود.
شاوخوا مې سترګې ورغړولې، کوټه لويه وه، شيرچايي رنګ يې درلود، پر زړه غالۍ د لرګي درې او سپنيز کټونه ولاړ ول.
د مور غږ مې واورېد:
_مه يې ښنه!
ورور ته مې وکتل، د کوچيني مېز له سره يې جګ ورپورته کړی و.
پلار مې د اوبو جګ ور واخيست، پزې ته يې ور نږدې کړ، ودرېد، ګروپ ته يې ونيو او له کوټې ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلويزيون ته ورغلم، سويچ مې کړ، په ګوته مې څو چاينلونه واړول، ملايان غږېدل.
کړکۍ ته ورنږدې شوم، پله مې خلاصه کړه، د چرسو بوی راغی، لاندې مې وکتل، دوه تنه پر پلاستيکي څوکيو ناست ول، د مېز پر سر په سګرېټ دانۍ کې سور سوکی ښکارېده.
پله مې وتړله، بلې کړکۍ ته ورغلم، پرده مې چوله کړه، لېرې زرګونه ګروپونه بل ول.
د دروازې کړپ شو، پلار مې تشناب ته ننوت.
مور ته مې وکتل، پر کټ اوږده پرته وه.
ورغلم، د هغې پر ورانه مې سر ولګاوه، ګوتې يې زما پر ويښتو کې تېرې کړې.
چوپه چوپتيا وه، کله کله به د څنګ له کوټې د خندا دپ اواز راغی.
دروازه وټکېده، ورور مې ورغی، د لسو، يوولسو کالو په عمر وچه کلکه نجلۍ کوټې ته راننوته، لوی پتنوس ورسره و، د پيالو د رېږدېدو غږ راته.
ور ولاړه شوم، پتنوس مې يې له لاسونو ونيو.
نجلۍ غلې له کوټې ووته.
مېز ته ور نږدې شوم، دواړه د ېک برغولی مې لېرې کړ، مستې وې.
د پلار غږ مې واورېد:
_اوبه يې رانه وړې؟
مستو ته يې وکتل، په خوند يې وويل:
_هلی نو، لاسونه پرېمنځئ.
مور مې تشناب ته ننوته، خو ورور مې لا په خپل ځای ناست و. ويل يې چې زړه ته يې نه کېږي.
د ډوډۍ له خوړلو وروسته مې د چايو پياله راډکه کړه، ريموټ مې تلويزيون ته ونيو، خو کار يې نه کاوه.
مور مې په قبله پسې ګرځېده، يوه ته هم نه وه مالومه.
ټول ستړي وو، ورور مې له مور سره پربووت، پلار او ماته بېل بېل کټ راورسېد.
چوپه چوپتياوه، په سطل کې د څاڅکو د تويېدو غږ راته، وروسته مې سترګې درنې شوې.
يو وخت مې اوږدو ټکان وخوړ، ورومې کتل، مور مې وه، ويل يې چې په لمانځه کې لټه شوې يې.
سترګې مې وموښلې، د پردې پورتنۍ برخه د لمر رڼا ژېړه کړې وه. کړکۍ ته ور نږدې شوم. پرده مې چوله کړه، لېرې، تر هسکو تاميرونو تېر اسمان ژېړ ښکارېده.
د تشناب وره ته مې لاس ور وغځاوه، اودس مې وکړ، په لمانځه کې مې د پلار خرهاری اورېده.
ختلی لمر، دروازه وټکېده، بېګانی نجلۍ وه، د اوبو ورې جګ يې راپه زړه کړ. غوسه راغله، پتناسه ته ور ولاړه نه شوم.
مور مې پتنوس ور نه واخيست، نجلۍ په وېره وويل:
_اوبه مې هېرې شوې.
پلار مې وخندل:
_پروا نه کوي.
نجلۍ هماغسې په وېره وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخير دی، علی رضا ته مه وايا ست.
د پلار خندا مې زور ونيو:
ـعلی رضا څوک دی؟
غلې شوه.
لهجه يې ايرانۍ فارسي ته نه وه ورته.
ومې ويل:
ـد کوم ځای يې؟
غتې مړې سترګې يې راواړولې، چو په خوله د باندې ووته.
د چايو د سورولو په وخت يو دم زوړ شو. ټول کړکۍ ته ودرېدو ، لاندې ډله کسان ګرځېدل، ډېر يې په کميس او پرتوګ کې ول.
پلار مې وويل:
ـيو ا ځي نه يو.
پلار، مور او ورور مې بېرته خپلو ډکو پيالو ته ور وګرځېدل، خو زه له کړکۍ سره ودرېدم. د حويلۍ د دروازې تر څنګ مې يوه پطلون کړي ځوان ته پام شو ، پاک او سوتره و ، په لاس کې يې کېبل ښکارېده.
نورو کسانو ته مې وکتل، ځينې ګرځېدل، نور د بوال ته ناست وو ، سترې ښکارېدل، زياتره يې خيرن او په دوړو سپېره ول.
د پلار غږ مې واورېد:
ـچای سړيږي.
ورغلم.
مور مې وويل:
ـتر کومه به دلته يو ؟
پلار مې ور وکتل:
ـنه پوهېږم.
مور مې سوړ اسويلی ويست، پياله يې ور واخيسته او پر کټ کېناسته.
ريموټ مې راواخيست، بيطری مې ترې ويستې، لاړم او د کړکۍ تر لاندې مې لمر ته کېښودې.
حويلۍ ته مې وکتل، هيڅوک هم نه ول.
بلې کړکۍ ته ور وګرځېدم، لاندې پټي ول، د مخملو (لمرمخو) وچ بوټې پکې ولاړ وو ، ور هاخوا دوه او ږده سالونونه ښکارېدل، مخې ته يې لويې تکې سپينې ډبرې پرتې وې، د کاشيو د جوړولو کارخانه راته وا ېسېده.
ليرې مې وکتل، تر هسکو تاميرونو کمرنګه لوګی را تاو وو.
د پلار خوشاله غږ مې واورېد:
ـپه تشناب کې تودې اوبه راځي.
ورو مې کتل، مخ يې لوند و.
ټول خوشاله شوو ، ځانونه مو په کابل کې ولليې ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لس بجې ماته وار راورسېد ، اوبه تومړي وې، خو بدې نه لګېدې. کله چې له تشنابه راووتم، پلار مې ړيرې ته چاړه نيولې وه.

مور مې تروله ورخ په کوټه کې وو ، له ورې نجلۍ پرته مو بل هيڅوک هم ونه ليدل، نجلۍ هم د ډوډۍ د راوړلو له پاره راغله او چوپه خوله بېرته له کوټې ووته.

بل سهار مې د ورور خلق تنګ و ، ويل يې چې په کوټه کې خپه شوی يم، پوره يو سات خبرې مې ورسره وکړې، راتلونکی ژوند او د لندن کيسې د زحمت په تېرولو ارزېدې، خو په دربيم سهار د ټولو زړونه تنګ ول، پلار مې حويلۍ ته کښته شو ، کله چې بېرته راغی، ډونګېده، ويل يې چې يوائې د غواوو په فارم کې د ګرځېدو اجازه لرو.

يوولس بجې ټول له کوټې ووتو ، په حويلۍ کې مې شاته وکتل، لاندې منزل د زندان غوندې جوړ و ، کړکيو پنجرې درلودې، ورهاخوا ډله ولاړو کسانو وچې سترګې راته نيولې وې.

د باندې لاړو ، د ونو په مينځ کې نرۍ لار کښته شوې وه، څومره چې مخکې تلو ، د خوشايو بوی ډېرېده.

پراخه ميداني راغله، په عمومي دروازه کې دوه تنه ولاړ ول. کيڼ لور ته اوږد سالون ښکارېده، د بام اهن چادر يې سترګې بربېنولې.

د غوا رمباړه راغله، ورور مې هماغه لور ته منډه ورواخيسته، ورغلو ، په سالون کې دواړو غاړو ته په پنجرو کې نيول شوې لسګونه برګې غواوې ولاړې وې.

مخکې لاړو ، ورور ته مې وکتل، د يوه تور کوچيني سخوندر تر غاړې يې لاسونه تاو کړي وو.

غولي ته مې پام شو ، سپيني پربوللي کاشۍ وې، خو لا هم د خوشايو بوی خوت.

د مور غږ مې واورېد:

ـغواوې يې په اسرات کې دي.

ورومې کتل، په پلاستيکي اخورونو کې د جوارو ميده شوې ژيړې پاڼې پرتې وې.

په سپينه چپنه کې يو دنګ سړی راغی، د څو غواوو غولانځو ته يې پايپونه ورواغوستل، دېوال ته يې لاس ور وغځاوه، سويچ يې وواهه، په ړنو پايپونو کې سپيني شېدې روانې شوې.

څو نور کسان راغلل، د غواوو ورنونو ته يې برسونه ونيول.

پلار مې د تلو راته وويل، خو د ورور مې پام غلط و ، له سخوندره نه ليرې کېده.

پلار مې زه او مور د کوټې تر وره راورسولو ، دی بېرته فارم ته لاړ.

دروازه مې خلاصه کړه، ورې نجلۍ زړې غالۍ ته جارو نيولې وه.

مور مې پر کټ کېناسته، بکس ته يې کتل. وروسته تشناب ته ننوته.

په کړکۍ کې ابېنو بيطريو ته مې وکتل، سيوری پرې راغلی و. راوامې خيستې، شېبه وروسته مې تلويزون ته ريموټ ونيو ، کار يې نه کاوه.

نجلۍ ته مې مخ ورواړاوه:

ـنوم دې څه دی؟

را وېې کتل، په خواره خوله يې وويل:

ـزيبا.

ومې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنوې بيطرۍ نشته؟
ـعلي رضا ته به ووايم.
غلی شوه.
ومې ويل:
ـد کوم ځای يې؟
يوه شېبه غلې وه، بيا يې نرۍ شونډې وخوځېدې:
ـد بدخشان.
حيرانه شوم.
ـنو دلته څه کوې؟
د نجلۍ په سترګو کې اوښکې راټولې شوې.
هغې ته مې ژاوله ونيوله. راويې کتل، غومبرې يې سره ول.
ورو مې وويل:
ـدلته څه کوې؟
ځواب يې رانه کړ.
ترلاس مې ونيوله، پر کټ کېناسته، سر يې وځړېد ، جارو ته يې وکتل، ورور يې وويل:
ـکوټه پاتې ده.
ومې ويل:
ـپروا نه کوي.
ـعلي رضا ته غوسه ورځې، وايي چې ډالري کوټه سمه پاکوه !
خندا راغله:
ـډالري کوټه؟
نيغ يې راته وکتل، په سترګو کې يې وېره ښکارېدله.
ومې ويل:
ـمه ډارېږه.
سر يې وځړېد:
ـدې کوټې ته ډالري کوټه وايي، ډېر پام ورباندې کوي، دلته يوازې هغه کسان اوسي چې اروپا ته ځي.
د مور غږ مې واورېد ، ناولې جامې يې غوښتې.
ولاړه شوم، د تشناب ور مې خلاص کړ، دستشويي له ځګه ډکه وه.
بېرته کټ ته ور وګرځېدم.
ومې ويل:
ـښه، زېبا ! دلته دې خوک شته؟
سوړ اسويلی يې وايست.
ـنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ جارو ور واخیسته، تر مټ مې ونیوله، ببرته مې په خپل ځای کښنوله.
تندی یې تریو شو:
ـ علي رضا مې وهي.
ومې ویل:
ـ هیڅ هم نه درته وایي.
غریو واخیسته:
ـ نه، پرون یې هم موټ موټ وېښته رانه وشکول.
زېبا خپل سر ته لاس وروړ، ټکرۍ یې وښویاوه، غوږ یې وینې و.
په ژړغوني غږ یې وویل:
ـ سهار یې خوله پرې ولګوله
زړه مې ولړځېد.
نجلۍ یودم وژړل:
ـ ډالري کوټه مې نه وه پاکه کړې.
د نجلۍ مټ مې پرېښود. جارو یې ور واخیسته.
ومې ویل:
ـ دا سپی څوک دی؟
ځواب یې رانه کړ.
پر کټ اوږده وغځېدم، چت ته مې وکتل، د جارو له کرښنده غږونو سره ژړا هم ګډه وه.
د مریم یوه برخه خبرې خلاصې شوې، دوهمه برخه پاتې وې، خو ناوخته و، کمپیوټر مې مړ کړ، غبرګې درنې کمپلې مې پر ځان راکش کړې.

* * *

درب شو، سترګې مې رڼې کړې، پردې ته مې لاس ور وغځاوه، شین سهار و، د ختنګ همسایه واوره اچوله.
د بخارۍ له سره مې د اوداسه له پاره ترمې اوبه راواخیستې، لس دقیقې وروسته مې د دهلېز ور خلاص کړ، سور فرش ته سپینې واورې راورغړېدې. ګام مې واخیست، ښۍ پښه مې تر ځنګانه په واوره کې ننوته.
سرېژمی سوړ و، تر دې مخکې هم واوره شوې وه، خو په یوه ځل دومره ډېره نه وه اورېدلې.
د همسایه غږ مې واورېد:
ـ دا ځل مجبوره یې چې بام ته ور وخېژې.
ور غږ مې کړ!
ـ د پارو ژی د بام ایزوګام ورسره اړوي.
ویې ویل:
ـ مخکینی واورې وچې وې، پروایې نه وه، خو دا واوره لنده ده، بامونه درنیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاره مې نه درلوده، د لرګي پر زينه وختم. شاوخوا مې وکتل، پر هر بام يو ـ دوه تنه ولاړ وو.
احتياط مې کاوه، خو بيا هم د پارو ژۍ څو ځايه د ايزوګام سپين زرورق او د قير ورېټوټې توري ورسره واخيستې.
ټلېفون راغی، موټروان و، ويل يې چې سړک يوه ډېره ده، موټر چاپن شکولی، د باغ بالا پر غونډۍ نه شي درختلی.
د غيرحاضرۍ دليل پيدا شو. تر غرمې د بام پر سر وم، خو لا هم د دوو کوټو بامونه پاتې ول.
د څنګ ګاونډي راغږ کړل.
ـ درشم؟
ور ومې کتل، خپل بامونه يې تور وو.
ستړی وم، (نه) ته مې خوله نه جوړېده، لنډ يې زموږ بام ته د لرګي زينه ودروله، د ماسپښين له اذان سره سم بامونه خلاص شول.
ټوک توک وم، اوږو مې درد کاوه.
ماخوستن وختې پرېوتم سهار دوه- درې ځله موټر وښويد، خو سرعت يې کم و، له ستونزې پر ته دفتر ته ورسېدو.
پنجشنبه وه، د تېرې ورځې کار هم راته پاتې و، له کاغذونو مې سر نه شو پورته کولی.
په رخصتۍ کې ايمېلونو ته ورغلم، د لوسي په نوم ايمېل راغلی و، خلاص مې کړ. ليکلي يې وو:
د مريم خبرې مې در ولېږلې.
کور ته لاړم، برق نه و.
سهار مې له بامه په رالوېدلې واوره کې لار وابسته، د حويلۍ تر دروازې پورې ايله لس ګامه فاصله ده، خو دوه ساعته کار يې وغوښت، کله چې بېرته کوټې ته تلم، د لارې دواړو غاړو ته تر نامه واوره ولاړه وه.
لومړی مې چای دم کړ، بيا کمپيوټر ته کېناستم، د مريم پاتې دوهمه برخه خبرې مې راواخيستې. ويلي يې ول:
ـ زيبا مې له ذهنه نه وته. دوه ځله يې ډوډۍ راوړه، خو څه يې ونه ويل.
بل سهار مې پلاراو ورور د باندې ووتل، مور مې پر کټ پرېوته، را ياده يې کړه چې بېګاه يې د سر درد له لاسه ټکی خوب هم نه دی کړی.
کړکۍ ته ورنږدې شوم، لاندې مې وکتل، زيبا د يوه سپورتي نوي موټر سايکل ټانکۍ ته سپينه ټوټه نيولې وه.
د مېز له سره مې د اوبو جګ راواخيست، بېرته کړکۍ ته ورنږدې شوم، ښيښه مې وټکوله، نجلۍ را وکتل، جګ مې پورته ونيو، په اشاره يې پوه کړم چې درځم.
بېرته پر کټ کېناستم، مور ته مې وکتل، سترګې يې پټې وې.
زيبا راغله، د مخ سرخي يې ډېره شوې وه، جګ ته ور وګرځېده.
ومې ويل:
ـ غواړم چې خبرې درسره وکړم.
له اوښکو ډکې سترګې يې را واړولې، جګ يې ور واخيست، له کوټې ووته.
وخت ووت، د موټر سايکل د چالانېدو غږ راغی، کړکۍ ته ورغلم. په عمر پوخ، تور سړی و، راوتلی ټټر يې درلود، د موټرسايکل په آينه کې يې د اغوستي تور يخن قاق غاړه سموله.
موټر سايکل حرکت وکړ، تر هغو مې پسې کتل چې د ونو څانګې پرې راغلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېرته پر کټ پرېوتم. سترګې مې پټې کړې، کړپ شو، وروښې کتل، پر مېز د اوبو جګ ایښی و.
زېبا مې تر مټ ونیوله، غلې کېناسته.
و مې وویل:
_علي رضا و؟
راویې کتل، له ډکو سترګو یې پوه شوم چې ګومان مې سم وخوت.
ومې ویل:
کیسه راته وکه.
سر یې وځړېد.
ومې ویل:
_څومره وخت کېږي چې دلته یې؟
_دوه کاله.
زړه مې ولړزېد:
_کورنۍ لري.
غریو واخیسته.
_نه
_ولې؟
یوه شېبه غلې وه، وروسته یې په ډک ستوني وویل:
_دوه کاله مخکې مې پلار ته یو لیک راغی، د جومات ملا ورته ولوست، تره مې تهران ته غوښتي وو، پلار ته مې یې لیکلي و چې دلته مې د خښتو په بټۍ کې سرګاریګري درته موندلې ده، د یوه کال د دهقانۍ پیسې، په یوه میاشت کې موندلی شې.
د پروړې له خرخولو وروسته له کلي راووتو.
تر نیمروزه مو خپلې پیسې بس شوې، یوه هوټلي قاچاقبر راته وموند، د سړي پر سر یې یو میلیون تومنه غوښتل.
پلار مې خپل وړور ته ټلیفون وکړ، هغه وریاده کړه چې تاسو تر دې ځایه راشئ، مصارف مو زه په غاړه اخلم.
له زاهدانه ژر راووتو، خو په کرمان کې مو دوې هفتې تېرې کړې، وچه ډوډۍ یې راکوله، د شپې به د موټرو په ګراج کې ویدېدلو. قاچاقبر ویل چې د تهران لارې سختې دي، پولیس په افغانانو پسې ګرځي او د لارې ډېر هغه عسکر یې بدل کړي چې له دوی سره جوړ ول.
وروسته یې یوه بل وړوکي ښار ته یوړو، علي رضا مې هماڵته ولید، په دوهمه ورځ یې یوه بار وړونکي موټر ته ور وخېژولو، تر لسو یوولسو غواوو تېر شوو، څو نور افغانان هم پر شنو وښو ناست ول.
دوه ورځې مو مزل وکړ، دلته یې راوړو.
زېبا غلې شوه، ور ومې کتل، پر سرو غومبرو یې مرې اوښکې روانې وې.
ومې ویل:
_بیا؟
شونډې یې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ پلار مې څو ځله خپل ورور ته ټلیفون وکړ، خو کار یې نه کاوه. علي رضا پیسې غوښتې، ویل یې چې له دې ځایه نه شئ وتی.

یوه اوونۍ تېره شوه، مور په همدې حویلۍ کې وو.

وروسته مې پلار د علي رضا پښو ته ورولوېد ، وریاده یې کړه چې د تهران د خښتو بټیو ته ورسره لاړ شي. خو علي رضا نه منله، دلیل یې دا و چې دلته به سلګونو بټۍ دي، کومه یوه به پسې غواړي.

خو په دوهمه ورځ مې د مور ژړا تاثیر وربانديې وکړ. پلار مې له علي رضا سره په موټر سایکل کېناست، خو کله چې مازدیګر بېرته راغی، شونډې یې چاودلې وې.

ډوډۍ یې ونه خوړه، ټوله شپه له ځان سره ډونګېده، ورور ته یې بد رد ویل.

په بله ورځ یوه ایراني وریاده کړه چې څه موده مخکې د خښتو بټیو ته پولیس ورغلي ول، کوم افغان چې به په مخه ورته، موټر ته به یې خېژاوه، کېدای شي چې ورور دې هم پکې وي.

د پلار تمه مې وخته، داخل مې مور د علي رضا تر ځنګنونو لاسونه تاو کړل، خو د هغه وروستۍ خبره دا وه چې دوه کاله به د غواوو په فارم کې له تنخوا پرته کار کوی.

مور ته یې د همدې تامیر په پای کې ګوښې کوټه راکړه، وره او چټله کوټه. خو بیا هم ښه و، د نورو مساپرو سترګې نه راباندې لګېدې.

پلار به مې ټوله ورځ په فارم کې خوشایي پاکول. کله چې به بیګا کوټې ته راغی، له جامو به یې سوړ بوی ته مور مې مساپرو ته دیګ پخاوه.

پلار به مې هر ماښام د کوټې پر دېوال لیکې ایستلې، وروسته به یې ټولې لیکې حساب کړې، له ځان سره به یې وویل:

ډېرې ورځې لا پاتې دي، ډېرې.

یوه ورځ علي رضا کوټې ته راغی، د وریجو صفت یې کاوه، مور ته مې یې ویل چې خوندورې یې پخې کړې وې. خو وروسته یې راتګ ډېر شو، دی به هغه وخت راته چې پلار به مې په فارم کې و.

یوه غرمه مې پام شو، مور مې دیګ کاوه، ده ورته کتل.

په بله ورځ یې زما مور ته یو کمیس ونیو، هغې نه اخیست، خو علي رضا ټینګار کاوه. ماښام چې مې پلار د کوټې په کونج کې لوېدلی کمیس ولید، مور مې یې دومره ووهله چې دوې ورځې له ځایه پورته نه شوه.

پوره څلور وخته مې مساپرو ته وچه ډوډۍ وروړه.

په درېیم سهار مې مور د مجبوریت له مخې دیګ ته ور پورته شوه، ما ویل چې پیازو به یې سترګې ور ترخې کړې وې، خو نه، هغې ژړل.

پلار مې هم خوابدی و، له مور سره به مې نه غږېده، دی به ډېر وخت غلی ناست و، د دېوال لیکې به یې شمېرلې.

یوه ورځ مې وریاده کړه !

ـ وبه تښتو.

سوړ اسویلی یې وایست:

ـ تاسو تر دېوال اوښتی شئ؟ !

یوه شوم، پلار مې زموږ له پاره چېرته نه شوای تلای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي رضا څو ورځې ورک و ، يو ماسپښين راغی، زما د مور پر ورانه يې لاس کېښود ، ويې ويل چې په سختو مې نه لوربېږي. ته او لور دې له ما سره لاړې شئ.
مور مې همدا يوه خبره کوله:
_د خدای له پاره، له کوټې ووځه !
علي رضا ماته وکتل، رایاده یې کړه چې د پورتنۍ کوټې له يخچاله اوبه راوړه.
کوټې ته ورغلم، اوبه مې راواخيستې، کله چې مې وره ته لاس وروغځاوه، نه خلاصېده، ور د باندې له خوا تړل شوی و.
نه پوهېدم چې څومره وخت ووت، بيا په وره کې کيلي تاو شوه، دهلېز ته ورغلم.
علي رضا و ، په مخ او غاړه يې سرې کرښې تیرې وې. د نوکانو نښې را ته ښکاره شوې، رایاده يې کړه چې که دې چاته څه ويلي ول، نو پلار دې وژنم.
چاته به مې څه ويل؟ نه پوهېدم.
دی تر ما مخکې لاندې کښته شو.
مور ته ورغلم، لوڅه لغړه پرته وه.
زېبا يو دم چيغه کړه، پر خوله مې يې لاس ونيو ، مور ته مې وکتل، ويده وه.
د زېبا سر مې پر خپل ټټر پورې ونيو ، هغې ژړل، ما هم خپلې اوښکې نه شوای کابو کولی.
ښه شېبه ووته، وروسته يې په غريو کې وويل:
_مور مې کېناسته، شکېدلي جامې يې واغوستې، له کوټې ووته، بېرته راغله، پر ما يې خپرې کړې، تر ډېرو يې په غېږ کې ټينګه نيولې وم، بيا يې کلکه پر تندي ښکل کړم، يودم يې منډه واخيسته او سرتور سر د باندې ووته.
ټکری مې راواخيست، پسې ورغلم، درب شو ، له ځمکې دوړه پورته شوه، پښو ته مې وکتل، مور مې په خاورو کې پرته وه، تر خولې يې سرې وينې راووتې. دې د تامير له سره ځان راغورځولی و.
د زېبا پر خوله مې لاس کېښود ، چېغه مې خولې ته راغله، په غريو کې مې وويل:
_بس دی ! نور څه مه وايه !
زېبا سرې سترګې راواړولې. لاس مې د هغې له خولې ليرې کړ، نجلۍ وويل:
_تا کيسه غوښته !
غريو واخيستم:
_سمه ده. ووايه !
نجلۍ وويل:
_چيغې شوې، په کوڅه کې د ولاړو افغانانو ګوتې د پنجرې تر او سپنيزو سيخانو تاوې وې، زوروڼه يې وهل، ايرانيانو ته يې کنځلې کولې، خو د اوسپنې سيخان ټينګ ول.
د فارم کاريګر راغلل، پلار مې هم پکې و ، دی زما مور ته ورنږدې شو ، د هغې لاس يې پورته کړ، بېرته يې پرېښود ، لاس پر ځمکه ولګېد.
تر ډېره غلی و ، د مور شکېدلي ټټر ته يې وچې سترګې نيولې وې، وروسته يې د هغې سر له خاورو پورته کړ، په غېږ کې يې ونيو ، يودم يې کوکه کړه، له چيغو سره يې په پنجره کې د ولاړو خلکو ژړاوي ګډې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار مې ښه شېبه وژړل، بيا يې ماته وکتل، سترګې يې له سرو رګونو ډکې وې. په غريو کې يې وويل:
ـعلي رضا و؟
سر مې د (هو) په ښه ورته وخوځاوه.
پلار مې د ېوال ته ولاړ ببل ور واخيست، منډه يې کړه، له حويلۍ ووت.
زېبا غلې شوه.
په غريو کې مې وويل:
ـنور؟
د نجلۍ سر وخړېد:
ـمور ته ورنږدې شوم، سترګې يې لوڅې وې، ماته يې کتل. يو دم يې پر ټټر ور پرېوتم، پر غاړه مې يې مخ کېښود، خوله مې تروه وه، نه پوهېدم، زما اوښکې وې که د وينو خوند.
بيا چا تر وليو ونيولم، ور ومې کتل، علي رضا و، ټټر ته مې يې سوکان ونيول، علي رضا پورته کړم، پر ځمکه ولګېدم، په سترګو مې تياره راغله، هڅه مې کوله چې بانه سره جلا کړم، نه کېده، په سترګو مې زور راووست، څو پياوړو کسانو له ځمکې توره لويه پلاستکي خلطه پورته کوله، له خلطې زما د مور سپين لاس راوتلی و.
نور مې هيڅ هم ونه ليدل.
زېبا غلې شوه، د پلار غږ مې واورېد:
ـد باندې نه ځې، ښکلې هوا ده.
ور ومې کتل، پلار مې مور ته وچې سترګې نيولې وې.
ويې ويل:
ـځه پرې شوې.
ځواب مې ورکړ!
ـسر يې خوږېده، ويده ده.
ـته نه ځې
ـنه، مور مې يواځې نه شم پرېښودی.
پلار مې بېرته له کوټې ووت.
زېبا ته مې وکتل، سترګې يې له سرو رګونو ډکې وې. يوه شېبه غلې وه، وروسته يې ترخې موسکا شونډې سره ويرې کړې، په غريو کې يې وويل:
ـتاسو مه ويرېږئ، دوی ډالري مسافرو ته څه نه وايي.
په خبره کې يې ور ولوېدم.
ـدوی؟
ـهو، ماته يې ډېرې کيسې مالومې دي، دلته رقم رقم خلک راځي، علي رضا ډېر کسان پېژني، ځانته کوټه لري، ما څو ځله ډوډۍ ور وړې ده، ټول ترياک څکوي، توپانچې مې يې په خپلو سترګو ليدلې دي.
دوی دوه ډوله مسافر راوړي، ډالري مسافر کم دي، همدا کوټه يې ورته بېله کړې ده، خوراک، څښاک يې هم له نورو جلا دی، پام ورباندې کوي، خو هغه نور بيا داسې نه دي، علي رضا د تومني مسافرو نوم پرې ايښی دی، دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسان ايران ته د کار له پاره راغلي، تر هغو د پنجرو تر شا ولاړ وي چي کوم خپل يا ملګرى يې د قاچاقبر پيسي ورته راورسوي. خو داسي کسان هم پکي شته چي په هفتو هفتو دلته پراته دي. دوى د سهار له خوا يواځي لس دقيقي له کوټې راباسي، علي رضا وايي چي تښتي، لس دقيقي تشناب ته د تګ او پښو غوړولو له پاره بس دي. که مړه هم شي، ځوک ورنه ور خلاصوي، تېره هفته مې د يوه مساپر چيغې واورېدې، ځوان و، ګېډه يې خوږېدله، خو هيڅوک يې هم په کيسه کې نه شول، سهار ته مړ پروت و.

زيبا غلې شوه.

ومې ويل:

_ته دلته څه کوې؟

_ديګ پخوم.

لاس ته مې يې وکتل، غټه تناکه پرې ختلې وه.

په غريو کې يې وويل:

_د مور له مرګه وروسته يې يوه کورته بوتلم، ځلور ښځې پکې اوسېدې، يوه زړه او درې ځواني، هرې يوې بيله کوټه درلوده، .دوهمه شپه مې پام شو، کور ته درې نارينه راغلل، بوډۍ پيسې ورنه واخيستې، بيا يې هر يو بيلې کوټې ته ور ولېږه.

زيبا غلې شوه.

ور ومې کتل، شونډې يې لړزېدلې.

ومې ويل:

_بيا؟

_درې ورځې هلته وم، علي رضا راغى او بېرته يې دلته راوستم. خو يو شناخته مې هم ونه ليد. د پنجرو تر شا نور خلک ولاړ ول، د فارم کارګران هم بدل شوي وو، يواځې په دروازه کې ولاړ خلک مې پېژندل.

له علي رضا نه مې د پلار پوښتنه وکړه، ويل يې چي لږ ژوبل شوى دى، بس، چي له روغتونه رخصت شو، ورسره تلاى شې.

د شا کوټې ته يې بوتلم، يوه زوړ سرې ديګ پخاوه، علي رضا راياده کړه چي مرسته ورسره کوه!

د شپې به يواځې وم، د کوټې کونج ته مې نه شو کتلى، مور مې ليده، لوڅه لغړه وه، د سر وېښته يې شکول. تر سهاره به ګروپ راته بل و، خو وروسته عادت شوم. علي رضا به د پلار احوال راته راووړ، ويل به يې چي مخ په جوړېدو دى.

ورځې تېرې شوې، پلار مې رانه غى. ما به هر وخت له علي رضا نه د هغه پوښتنه کوله. يوه ورځ يې راته وويل چي پلار دې پوليسو نيولى، اوس به يې خپل وطن ته اړولى وي.

. تمه مې ونه خته ، ځاى ور مالوم و، ضرور راپسې راته.

يوه غرمه فارم ته لاړم، شېدې مې را اخيستې، د يوه کاريګر پښه وښوېده، نه شو ولاړېدى، له مانه يې وغوښتل چي د خوشايو ډک سطل د باندې وباسم.

ډېران د فارم د حويلۍ په کونج کې دى، دوى د ټولې هفتې خوشايي همالته اچوي، جومه موټر ورته راځي.

ورغلم، يو بوټ پروت و، شناخته رامالوم شو، په ټکري مې پاک کړ، زما د پلار بوټ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازې ته مې منډه کړه، چيغې مې کړې، بوټ مې د زاړه پيره دار سترګو ته ونيو.
هغه وارخطا و، يوې بلې خوا ته يې کتل، وروسته يې سترګې له اوښکو ډکې شوې، لاسونه يې رانه تاو کړل، ټېر ته يې ور نږدې کړم، پر ککرۍ يې شونډې راکېښودې.
ده ژړل، خو زما د پلار په اړه يې څه نه ويل، اخير يې رايادده کړه چې علي رضا خبرېږي. له دې ځايه لاړه شه.
دوې ورځې وروسته علي رضا راغی، ورته مې ويل. رايادده يې کړه چې پلار دې راځي.
وخت تېر شو، ديګ به مې يو اځي پخاوه.
يوه ورځ ځوان ساتونکی په ډوډۍ پسې راغی، د پلار پوښتنه مې ترې وکړه، په غوسه يې راته وويل چې نه پوهيږې.
په هماغه ماخوستن دروازه خلاصه شوه، هماغه ساتونکی و، د برق په رڼا کې يې سترګې سرې ښکارېدلې.
ده په دېوال پسې لاس ونيو، په دروازه کې کېناست، بوتل يې پر غولي کېښود، رايادده يې کړه چې د پلار په اړه مې پوهيږې.
خوشاله شوم، د مالوماتو پوښتنه مې وکړه، خو ده اول مچه غوښته. څه پروا يې کوله، مور او پلار ډېره ښکل کړې وم، خو دده مچه بل رنګ وه، زما ټوله خوله يې رالنده کړه، بوی يې ته، زړه مې راپورته شو، منډه مې ترې واخيسته.
دی هماغه رنګ شو، له وېرې کوټې ته شوای ورتلای. شپه مې رڼو سترګو ته تېره کړه. سهار چې کوټې ته ورغلم، نه و. اته بجې راغی، وېرې اخيستی و، خواست يې کاوه چې علي رضا ته څه ونه وايم، هر څوک د نشې په حال کې چټيات وايي، پلار دې ژوندی دی
، خو ماته يې هيڅ هم نه و ويلي.
زېبا غلې شوه، ماته يې وکتل، په غريو کې يې وويل:
ـ پلار مې راځي؟
د هغې تر نرۍ ورمېږ مې ګوتې تاوې کړې، ټېر ته مې رانږدې کړه.
د زېبا ورو غږ مې واورېد:
ـ علي رضا اوس هم راته وايي چې پلار دې راځي، بيګاه يې کوټې ته ور وبللم، همدا خبره يې راته وکړه، له خولې يې د هغه ځوان د خولې غوندې بوی ته. بيا يې وخندل، زما ټټرېې څو ځله په خپلو ګوتو ټينګ کړ، ويل يې چې خوند درکوي؟
په چونډيو کې به نو څه خوند وي. ځواب مې (نه) و، خو هغه خندل، ويل يې چې ستاسو په راوستو کې تاواني نه يم، بس دوه، درې کاله وروسته د لارې سل چنده تومن راته ګټلی شې.
د مريم خبرې ختمې شوې.
جيب ته مې لاس کړ، فلش مې راويست، د لوسي په ايميل راغلې خبرې لا پاتې وې. خو ټلېفون راغی، ملګری مې و، ويل يې چې مېلمه مې يې، موټر مې راوستی، پاخه ته راووځه.
بانه مې ورته وکړه، خو دی ټينګ و.
جامې مې بدلې کړې. کور ته ورسره لاړم، له هالنډه مو د ليسې دو خت يو همصنفی راغلی و، نه يې پرېښودم، شپه مې وکړه، سهار په دوو نورو ټولګيوالو وګرځېدو، ماښام تياره کور ته راغلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مریم خبرو ته مې ببړه وه، ویلې یې ول:
_په سره اور ناسته وم، ټیکه نه راتله، له علي رضا او دې کوره مې کرکه کېده، پلار به مې نن، سبا راته کول
وخت ولاړ و، نه تېرېده، د زیبا مړاوو سترګو مې زړه خوړ، له وسه مې څه نه و پوره.
یو مازدیګر مې د پلار له جیبه د لسو زرو تومنو نوټ راوایست، زیبا ته مې ونیو، ډېرې نه وې، درې ـ درې نیم سوه افغانۍ راتلې، خو زیبا نه اخیست، ویل یې چې څه یې کوم، په نږدې سیمه کې دوکان نشته.
وروسته ټوخی راته پیدا شو، پلار مې علي رضا ته وویل، ګولۍ یې راوړې، خو کرکه مې ترې کېده، ومې نه خوړې.
ورور مې هم تبې کولې، کوچینې سخوندر یې زړه وهلی و، ډېر وخت به له کټه نه ولاړېده.
یو ولسمه ورځ له فارمه راووتو، مور، پلار او کوچینی ورور مې خوشاله ول، د موټر له ښیښو یې یوې بلې خواته کتل، خدای ته یې شکرونه ایستل، خو ما په لاس کې سوځېدلې ورېږ پراټې ته کتل، د زیبا له اوښکو ډکې سترګې مې له مخې نه لیرې کېدې، دهغې وروستۍ جمله مې په ذهن کې راګرځېده:
_هه! دا پراټه مې په خپله درته پخه کړه، ورېږ به شي.
د مور حیرانه غږ مې واورېد.
_ته ژاړې؟
مخ مې واړاوه، نه وم پوه شوې.
پلار مې وخندل:
_اې لېونۍ، خوشاله اوسه، له زندانه راووتو.
څه مې ونه ویل، مخامخ په پیاده رو کې د زیبا په عمر ډله نجونې روانې وې، ښکلې ښکارېدلې، خندل یې، په ملاوو پسې یې د مکتب بکسونه سرېښې ول.
ټکسي وان په یوه باغ کې پرېښودو، رنګارنګ ونې وې، غولی ژېړو پاڼو نیولی و.
لنډ وخت وروسته د اوبو یو لوی ټانکر راغی، حیران شوو، موټروان ویل چې ټانکر ته ورکښېنئ.
پلار مې په غوسه و، نه یې ورسره منله، خو موټروان سل دلیلونه راوړل، د لارو سختۍ یې یاده کړه، ویې ویل چې ډېرې کورنۍ مو په همدې ټانکر کې وړې دي.
پلار مې نه قانع کېده، د موټروان وروستۍ خبره دا وه چې علي رضا ته به ټلیفون وکړي.
زړه مې ولړزېد، پلار مې وپوهاوه چې بیا هغه کور ته نه شو تلای.
ټانکر ته ورکښېنسته شوو، وچ و، خو د ماهیانو غوندې سوړ بوی پکې لګېده.
ټول پر یوه هواره پنډه توشکه کېناستو، شاوخوا مې وکتل، تیاره وه، پورته اسمان د شنې داېرې غوندې ښکارېده.
موټروان رایاده کړه چې د موټر د درېدو په وخت کې به له توشکې سره د ټانکر شاتنۍ برخې ته ورځې.
شېبه وروسته موټر حرکت وکړ، د جمپونو له
ورکېدو پوه شوم چې پاخه ته وخوت.
یو، یو نیم ساعت ښه وو، خو وروسته مو ساه بندېده، ټولو پورته، ګردې دریڅې ته خولې نیولې وې.
یو ځای موټر ودرېد، توشکه مو په احتیاط شاته یووړه، یوه دقیقه لا نه وه وتلې چې موټر حرکت وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیم ساعت وروسته بیا موټر ودرېد ، موټروان و ، ویل یې چې د هوا د تبدیلۍ له پاره د باندې راووځئ.
موټر له عمومي سړک نه چپ په ژېړو ونو کې ولاړ و.
موټروان کینې لور ته اشاره وکړه، له یوه لوړ ځایه، رنې اوبه راتوېېدلې.
سر مې ګرځېده، ورغلم، اوبو ته مې لاسونه ونیول.
پلار ته مې وکتل، له موټروان سره یې خبرې کولې.
کله چې بېرته ټانکر ته ورکښېنته شوو، پلار مې رایاده کړه چې تر مهاباده به همدلته یو. د مهاباد په اړه مې مالومات
ترې وغوښتل، د موټروان له خولې یې وویل چې ترکیې ته نږدې کوم ولایت دی.
سفر سخت و ، خو بیا هم د ترکیې نوم زړه راکاوه.
یو ځای مې د ورور خوا راوګرځېده، پلارمې تر ډېره پر اوږو کېنولی و ، ورور مې ازاده هوا اخیسته، وروسته یې
یخني وشوه او بېرته پر توشکه کېناست.
لمر لوېدلی و چې مهاباد ته ورسېدو.
یوه کور ته لاړو ، ساه مو لا نه وه سمه کړې چې یو دوه سیټه ټیوټا موټر راغی. خامې لارې مو په مخه ورکړې،
ماخستن ناوخته ترې کښېنته شوو.
تیاره وه، سپي غپ ووهل، ورور مې د مور غېږې ته ځان ور واچاوه.
لاټین ښکاره شو ، مخکې راغی، یوه بوډۍ وه، په ژبه نه سره پوهېدو ، په هغې پسې روان شوو.
د وره غنجا مې واورېده، ورغلو ، یوه لویه کوټه وه.
په زړه درې کېناستو ، د لاټین په ژېړه رڼا کې مې سترګې ورغړولې، تنور، په کونج کې له ختې جوړ نغری، ځنګ ته
ایښې وچ لرګي... ټول د کلیوال ژوند نښې وې.
بوډۍ زوړ دسترخوان پرانیست، وچه ډوډۍ مو له پنیر سره وخوړه.
وروسته یې څلور کمپلې راوړې، ستړي وو ، پلار مې بکس تر سر لاندې کړ، نور له بالښته پرته، پر کلکه درۍ
پرېوتو. ناوخته مې د ورور غږ واورېد ، له بولو پاذاب وم، خو ځان مې غلی ونیو. د کوټې له دروازې سره د پراته
سپي د ساه ایستلو غږ راته.
سهار وختي مې مور د ورور جامې وربدلولې، د هغه د وېډېدو ځای ته مې وکتل، دوه لویشتې درۍ لنده وه.
د باندې ووتم، سوړ باد چلېده، د یوې هسکې غونډۍ په لمنه کې درې ، څلور خام کورونه ولاړ ول. له دود کشونو
یې لوګي ختل، په دېوالونو کې یې تیږې او ښویه لرګي کار شوي وو.
زړه مې خولې ته راغی، سپي ته نږدې ولاړه وم، وغرېد ، ټوپ یې کړل، ځنځېر وشرنګېد.
بوډۍ منډه راواخیسته.
ځای پر ځای ناسته وم، له پښو مې سېکه ختلې وه.
بوډۍ لښته پورته کړه، ترلې سپي کوړنچ وهل، غلی د ېوال ه ته پرېووت.
بوډۍ ترمټ ونیولم، تر یې پاڼو غوټه نیالګیو تېر شوو ، په لښتي کې رنې اوبه راتلې.
کله چې په کوټه کې قبلې ته ودرېدم، غابنونه مې سره لګېدل.
له چایو وروسته د باندې ووتم، لمر و ، پر یوه هسکه غونډۍ د ترکیې بیرغ رپېده. مور ته مې ورناره کړه، راغله، د
بیرغ په لېدو یې بېرته کوټې ته منډه واخیسته، شپبه وروسته ټولو بیرغ ته وچې سترګې نیولې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې ټوپونه وهل، ترکیه تر یوه کیلو متره نېږدې وه.
بوډۍ راغله او په اشاره یې پوه کړو چې باید کوټې ته ننوځو.
هماغسې مو وکړل، ټول پر درۍ کېناستو، وروړ مې پر لاندېنه ځای بکس کېښود.
د بوډۍ غږ مې واورېد، دومره یې وپوهولو چې ډله مه وځئ. خو شېبه وروسته مې له مور سره یو ځای د باندې ووته. له ورسۍ مې وروکتل، بوډۍ اوزه لوشله، مور مې د لښتي په اوبو کې د وروړ لندې جامې پرېوللې، ورهاخوا، د غونډۍ تر سره ژېړ وابنه ختلي وو.
ورځ تېره شوه، ماښام قضا یو جګ سړی کوټې ته راغی، پر شونډو یې سپین برېتونه پراته ول، ټول تندی یې ګونځو نیولی و.
سړي د بګدان ته ور وګرځېد، له جوش د ډکه یې د چرګ ورون ور وایست، ور پوه یې کړل، خولې ته یې ور وور، د بریتو اوږده سپین وېښته یې د چرګ پر ورانه راپرېوتل. زما مور ته یې وکتل، په ډکه خوله یې وویل:
ـښکلې مال دی.
زړه مې ولړځېد.
پلار مې ولاړ شو، مخې ته یې ودرېدم.
سړي وخندل:
ـپرې یې ږدئ. هیڅ هم نه شي کولای.
پلار مې کېناست.
سړي چیچل شوی هډوکی په اور کې واچاوه، په زوره یې وویل:
ـننه، چای راوړه!
وروسته یې له جیبه څه راویستل، د قیر غونډې سرېښناکه ورې ټوټې وې. ویې خندل:
ـچرس، ډېر خوند لري..
بوډۍ کوټې ته راغله، پرېولې پیاله او کوچینی ترموز یې د سړي تر مخ کېښودل.
سړي ډکه پیاله خولې ته وروړه، پلار ته مې یې وکتل:
ـصاحب منصب یې؟
پلار مې وچې سترګې ورته نیولې وې.
سړي وویل:
ـډېر ایراني پوځیان راسره بلد دي، له ولاړېدو دې پوه شوم.
پلار ته مې وکتل، په غوسه و.
شېبه وروسته کوټه د چرسو له بویه ډکه شوه. بیا یې زما پلار ته سګرېټ ونیو، لاس یې هماغسې غځېدلی پاتې شو، بېرته یې سیګرېټ خپلې خولې ته ور نږدې کړ، ټوخې واخیست، زما پلار ته یې وکتل، په ملنډو یې وویل:
ـډېر غیرتي یې!
یو دم یې وخندل:
ـخو دلته هیڅ هم نه شي کولای.
د پلار په سترګو کې مې غوسه لیده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي وویل:
ـتېر کال مې یوه ایرانۍ کورنۍ له سرحده اړوله، دوې پیغلې پکې وې، په تګ کې مې له یوې سره ناپامه اوږه ولګېده، ورورنو ته یې وویل، د سوکانو وار نه راباندې کېده، خو کله چې له سرحده واوښتو، هماغه نجلۍ مې په غېږ کې ونیوله، مچې مې ترې واخیستې، ورورنو یې راته کتل، خو هیڅ یې هم نه شوای کولای.
څه به یې کول؟ هه ! هیڅ، نه پولیسو ته ورتلای شوای او نه یې هم ماته کومه څپېړه راکړه. زاری یې کولې، ویل یې چې خویندو ته مې څه مه وایه.
خاوره هماغه وه، هوا هماغه وه، زه هماغه وم، دوی هماغه ول، خو وطن هماغه نه و. یوا ځې یو کیلو متر واټن ټول غیرت ورڅخه واخیست. د غونډۍ په دې سر کې مې په ناپامۍ اوږه ورسره ولګېده، د سوکانو وار نه راباندې کېده، خو د همدې غونډۍ په بل سر کې مې مچې ترې اخیستې، زاری یې کولې. ډېر فرق دی، نه؟
د سړي خبره سمه وه، تېر کال له پوهنتونه کورته تلم، په کوڅه کې یو هلک ولاړ و، مازې یې راته وخندل، خو ښه نه راباندې ولګېده، پلار ته مې وویل، ماښام کور ته ورغی، د هلک پلار یې راوایست، جنرال و، یوه عادي دوکاندار یوه روپۍ کړ، خو دلته یې یوه معتاد ایراني ته هیڅ هم نه شو ویلی.
د سړي په غږ مې فکر سره راټول شو.
ـمه ویرېږئ !
ورومې کتل، زما مور ته یې وچې سترګې نیولې وې.
سړي وخندل:
ـ موږ دوه ډوله مسافر لرو، ځیني کمې پیسې راکوي، مازې یې تر سرحده اړوو، نور یې خپل کار، څه کوي، چېرته ځي، په موږ پورې اړه نه لري، خو ستاسو غوندې مسافر بیا په ټولو قاچاقبرو پورې تړلي دي، بس، ما هم په همدې ډله کې وشمېرئ، هره میاشت، لس، پنځلس مسافر تر سرحده اړوم، د هر مسافر پر سر زر ډالره راکوي، اعتبار نه شم خاموله، ډېرې پیسې دي.
غلی شو. ګړی ته یې وکتل، ویې ویل:
ـ دولسو بجو ته ځانونه تیار کړئ.
ودرېد او له کوټې ووت.
یوولس نیمې بجې راغی، زما پلار ته یې یوه پلاستیکي کڅوړه وروغورځوله، ویې ویل چې د پوستې د عسکرو له دیده مو ساتي.
پلار مې له خلطې دوه، تور یخن قاقه را وایستل، یو یې په خپله واغوست، بل یې زما ورور ته ونیو. کله چې د باندې راووتو، پلار او ورور مې په توره شپه کې سم نه ښکارېدل.
مخکې لاړو، سړي رایاده کړه چې له پښو سره مو پام کوئ، هڅه وکړئ چې وړې ډبرې لاندې ونه رغړي.
دا یې هم وویل چې تشویش مه کوئ، یوه پوسته ده، لیرې ورنه تېرېږو، په پنځلس کاله کې یې یوا ځې یو ځل ډزې راباندې کړېدي.
ټول د غونډۍ په پیڅکه کې په سړي پسې روان وو، یو ځای ودرېدو، د یوې هلیکوپترې له کمزوري غږه پرته، نور څه نه اورېدل کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې لاړو، وچ خوړو، پورته وختو، يو ځای تيره ورغړېده، پرېوتو، تر ډېره مو حرکت نه کاوه، بيا ولاړ شوو،
سړي زما له پلاره بکس ور واخيست، په احتياط مخکې تلو، يو دم ډزې شوې، له ډېرو سره سوکې (سپرغي) باد
شول، شاته مو منډه واخيسته، تر کمره لاندې پرېوتو.
مور مې چيغه کړه!
ـزوی مې.
سړي يې پر خوله لاس کېښود.
زړه مې ولړزېد، ورور مې نه و.
پلار مې ولاړ شو، سړي تر پښې ونيو، په ټيټ غږ يې ووېل: ـوژني مو.
غږونه مو واورېدل، عسکر ول، چيغې يې وهلې.
پر مخامخ ډېرو د بتۍ سپينه رڼا پرېوته، ورور مې وليد، پروت و، سپينې سترګې يې نيولې وې، د غوږ لاندينۍ
برخه او غاړه يې لانده ښکارېدل.
رڼا بلې خواته ولاړه.
مور مې لاندې ورغړېده، ورغلم، خرهاری يې خوت.
چيغې شوې، پورته مې وکتل، د بتۍ سپينه رڼا مې په پلار لګېدله، هغه زما د ورور خواته منډې ور وهلې، ډزې
شوې، مخې ته يې سره سوکې باد شول، بېرته راوګرځېد.
سړی راغی، زما مور يې له ځمکې پورته کړه، مخ کښته ګړندي روان شو.
پر سر مې د مرميو شنهارۍ واورېد، پلار مې تر مټ ونيولم، دواړو لاندې خوړ ته منډه واخيسته.
سړی راغږ کړل، ورغلو، د لوېې تيږې تر شا کېناستو.
مور مې پرته وه، خرهاری يې خوت.
سړي يو دم منډه واخيسته، پورته د سپينو رڼاوو خواته ورغی، ډزې شوې، بېرته راغی، درب شو، بکس پر ځمکه
ولوېد.
عسکرو چيغې وهلې، کله کله به د بتيو سپينې تېرې رڼاوې پورته په تياره کې تېرې شوې.
مريم غلې شوه، ورروسته غريو واخيسته، ويې ژړل، بيا يې په ډک ستوني ووېل:
نه وم پوه شوې، يو وخت مې د پلار ژړغونی غږ واورېد:
ـمريم، مريم، سترګې رنې کړه!
ور ومې کتل، همالته په ډېرو کې پرته وم. پلار مې زما د لاسونو غروې مونښل.
ځان مې د هغه غېږې ته ور وغورځاوه، ومې ژړل، د ورور په وينو لړلې غوږ مې له ذهنه نه ووت.
مور ته مې وکتل، بې حرکته پرته وه، خرهاری يې نه خوت.
د غونډۍ په بل سر کې سپينې رڼاوې يوې بلې خواته کېدلې.
د سړي غږ مې واورېد:
ـکمه لاره پاتې ده.
پلار مې حرکت ونه کړ.
سړي د هغه پر اوږه لاس کېښود، ورو يې ووېل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ سخته ده، خو بله چاره نه لرئ.
پلار مې هماغسې ژړل
سرې بکس ته ډېره ووهله، یوه شېبه غلی و، بیا یې وویل:
ـشاته نه شئ تلای، د ایران پولیس مو نیسي، لور او ښځه د زنانه زندان په نوم درنه بیایي، هر څه چې یې زړه ول، کوي یې.
پلار مې هماغسې ژړل
سرې بکس ور واخیست، ولاړ شو، ویې ویل:
ـ رښاوې لیرې دي، داسې وخت بیا نه شې موندلی.
پلار مې یوه شېبه غلی و، بیا ودرېد، مور مې یې پر اوږه واچوله. نیم ساعت لا نه و پوره چې د سرحد بلې غاړې ته ورسېدو.
د مریم خبرې ختمې شوې
پاو وروسته یې ټلیفون راغی، ویې ویل چې د روغتون د دهلېز رنګ یوه ورغ نور وخت نیسي، خو لوسې په کور کې انټرنیټ لري، نن مې د هغې په ادرس نورې خبرې درولېږلې.
مریم خوشاله وه، ویل یې چې د پلار وکیل یې زنګ ورته وهلی و. شاید دوهمه محکمه یې د قید موده راټیټه کړي.
نه مې شوای کولای چې د خوشحالۍ پرمهال تېر وختونه ور په زړه کړم، خو د مریم په رالېږلو خبرو کې یو څه کم و.
کیسه سمه نه راتله، باید ورباندې پوه شوی وای.
بخت یارې راسره وکړه، د پوښتنې یې راته وویل، سل زړونه مې سره وتړل، ور یاده مې کړه چې ورور دې څنګه شو او تر سرحده په څه ترتیب واوښتئ؟
مریم غریو واخیسته، ټلیفون قطع شو.
ځان بد راته وایسېد، خو چاره نه وه، نن، یا سبا، باید پوهېدلی وای.
لنډ وخت وروسته ټلیفون راغی، مریم وه، ښېنه یې وغوښته، په ژړغوني غږ یې وویل:
ـ دواړو غاړو ته هسکې پرښې ولاړې وې، مجبوره وو چې پر هماغه لاره پورته وخېژو. یو ځای ودرېدو، زه او پلار دواړه کېناستو، په ځمکه کې ستورې ښکارېدل، لاس مې ور ووړ، له وروره پاتې ډب وینه لا توده وه. چیغه مې ستونې ته راغله، پر مړوند مې غاښونه ټینګ کړل.
سرې تر مټ ونیولم، پلار مې هم په زحمت ولاړ شو، تیاره وه، خو بیا مې هم د مور ځړېدلې سپین لاسونه لیدل.
سرې تر مټ نیولې وم، ګړندۍ ورپسې تلم، ډبرې رغړېدلې، نه مې ټک واورېد او نه هم د عسکرو چیغې، پاو وروسته د غونډۍ په بله غاړه کې کېناستو.
مریم یو دم وژړل او خبرې یې پرې شوې.
وروسته یې په غریو کې وپوښتل:
ـ ورور به مې ژوندی وي؟
غلی وم..
د مریم ژړا زور ونیو.
ټلیفون قطع شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سبا مې د مريم خبرې را واخيستې، ماخستن کمپيوټر ته کېناستم، ويلي يې و:
_په رنګو د بوالو کې کېناستو، خرابه وه، پخوانی خرابه، د ستورو تته رڼا له د بواله په رالوېدلو لويو- وړو ډبرو لګېدله.
پلار مې تېزه تېزه ساه ايسته، ستړی و، يو پاو يې زما مور پر خپلو اوږو راوړې وه.
سړی هم غلی پر يوه تيږه ناست و، شېبه وروسته يې وويل:
_زه تر دې ځايه درسره وم.
ولاړ شو، د بکس ځنځير يې کش کړ.
د پلار اوږه مې وخوځوله، ور ويې کتل، يودم ودرېد، سړی يې تر مټ ونيو، په حيرانۍ يې وويل:
_دا زمونږ بکس دی؟
سړي په خبره کې ور ولوېد:
_ خو دا ستاسې نه ده !
لاس يې راويست، کڅوړه وه.
پلار مې په بيړه وويل:
_څه دي؟
_پوډر.
يودم يې د سړي ګرېوان ته لاس ور واچاوه، چيغه يې کړه !
_تا زمونږ په بکس کې پوډر اېښي ول؟
سړي خپل دواړه لاسونه زما د پلار پر ټټر کېښودل، پورې يې واهه، له دېواله يوه غټه تيږه راولوېده.
سړی ودرېد، په ملنډو يې وويل:
_د همدې پوډرو په خاطر مې سړې مرمۍ ومنلې او بکس مې راووړ.
پلار مې لاس پورته کړ.
سړي وويل:
_احمقتوب مه کوه، ښځه او لور دې لا پاتې دي.
پلار مې کېناست.
سړی دوه ګامه شاته لاړ، يوه لويه ډبره يې ليرې کړه، وړه کنده وه، کڅوړه يې په کنده کې واچوله، هماغه غټه ډبره يې پرې کېښوده.
بېرته په خپل ځای کېناست.
مور مې يودم چيغه کړه، پلار مې د هغې پر خوله لاس کېښوده.، د هغې خرهاری شو، بېرته بېسده پر بوته.
د پښو غږ راغی، ورپې ډبرې ورغږېدې ټول پربوتو.
د شغال ورو انګولا شوه، سړی بېرته نيغ کېناست، په ټيټ غږ يې و انګولل. دوه تنه راغلل، دواړه تنکي ځوانان ول، يو يې له سړي سره ودرېد، بل يې تېرې ته ور وګرځېد.
سړي د مخامخ ولاړ ځوان پر اوږه لاس کېښود، مونږ ته يې وکتل، ويې ويل:
_دی اوزکان نومېږي، تاسو به تر وان پورې رسوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا يې ځوان ته څه وويل، پوه نه شوم، فکر کوم چې ترکي ژبه وه.
ځوان بکس ور واخيست، په لهجه لرونکې فارسي يې وويل:
- دا سيمه خطرناکه ده، بايد لاړ شو.
پلار مې، مور پر اوږه واچوله.
ټول راووتو، سړې ايران ته ور وګرځېد، هغه بل ځوان د پوډرو له کڅوړې سره بلې خواته په تياره کې ورک شو، موږ هم په خپل رهنما پسې روان شوو.
مخکې لاړو، پلار مې ستړی و، تېزه تېزه سا يې وهله.
يوځای کېناستو. د موټر بل څراغونه پر لوڅو ونو ولګېدل، بېرته مو حرکت وکړ.
تر دوو پوستو تېر شوو، ليرې وې، خو رڼاوې يې ښکارېدلې.
د مور په خاطر مو يو ساعت لاره، په دوه، دوه نيم ساعته کې ووهله.
د مېږو غږ راغی، ګړنجوني وګړنجېدل، د سپيو غپا په تېزۍ سره نېږدې کېدله. ورغلو، ځوان لاسي بتۍ ولګوله، دوو چيني کوچينيو سپيو منډه راواخيسته، تر ځوان راوګرځېدل، لکۍ يې وهلې.
يوې کوټې ته ورننوتو، څراغ بل و، د خړې درۍ پر سر د غالۍ اوبدلو وړه کارګاه ولاړه وه، څنګ ته ګډوډې زړې برستې پرتې وې.
ځوان څراغ ور واخيست او د باندې ووت.
ښه شېبه ووته، پلار مې اورسۍ ته ناست و، سلګۍ يې وهلې، مور مې لا په سد نه وه راغلې، ما هم هڅه کوله چې کومه چيغه مې تر خولې راونه وځي.
ما تر ډېره د پلار سلګۍ اورېدلې، کله کله به د ګړنجوني غږ هم پورته شو، وروسته خوب وړې وم.
نه پوهېږم، څه وخت و، خو مور مې چيغې وهلې.
سترګې مې رڼې کړې، رڼا وه، مور مې خپل لاس ته کتل، لاس يې زما د ورور پر وچو وينو سور و، له چيغو يې وار نه کېده.
ورغلم، د مور پر اوږه مې لاس کېښود، را ويې کتل، سترګې يې د انګار غوندې سرې وې، را ړنګه شوه، سر يې زما پر اوږه کېښود، د زړه له زوره يې چيغه کړه.
ټولو ژړل، کوکې مو وهلې، د ورور نوم مو اخيست.
ښه شېبه ووته، کوټې ته دوې ښځې راغلې، په عمر پخې وې، د کوچيانو غوندې له رنګو (پاوليو) ډک، ګرد کميسونه يې اغوستي ول.
يوه يې زما مور ته ورغله او بلې يې زه په غېږ کې ونيولم. له نازه يې پوه شوم چې اصلي کيسه ور مالومه ده.
په ژبه يې نه پوهېدم، خو پوست غږ يې د غمرازۍ مانا ورکوله.
دوې ورځې همالته و، څو کوره ول، رمې يې درلودې، سړو يې ارت پطلونه اغوستي ول، سدريو (واسکټونو) يې راوتلي جېبونه لرل، په خټه کردان وو.
په دوو ورځو کې مې له مور او پلار سره يوه خبره هم ونه کړه، څه به مو ويل، هيڅ.
ټول غلي وو، خو مور به مې کله کله له ځان سره غږېدله، د زوې نوم به يې واخيست، بيا به يې يو دم چيغه کړه:
ـ راځي، راځي، ضرور راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ به يوا ځې ژړل.
په دريم سهار يو موټر راغی، په باډی کې يې له وطني چرګانو ډک قفسونه اېښې ول.
موټروان په قفسونو کې لار وايسته، موږ ته يې اشاره وکړه، له څه ويلو پرته ورغلو، کېناستو، مخې او دواړو غاړو ته مو له چرګو ډک قفسونه ول، يو بل قفس راغی، زموږ تر سرونو يوه لوېشت پورته ودرېد.
بوی و، سوړ بوی، ټپکه نه کېده.
مور ته مې وکتل، زما د پلار پر اوږه يې سر اېښی و، د ککرۍ پر تور ټکري يې د چرګانو سپينه چټلي ښکارېدله.
موټر حرکت وکړ، ښه و، سوړ باد د چرګانو بوی ورسره ووړ.
موټر پاخه ته وخوت، يو پاو مزل مو وکړ، بېرته خامې ته ولوېد، تر غټې کلي تېر شوو، کورونه خام ول، د لرګي ناوې ترې راوتلې وې، د بامونو پر سرونو وچ وابنه ښکارېدل.
په دښته کې مخکې لاړو، غونډۍ راغلې، موټر ودرېد.
د دوو چرګو له مينځه مې ور وکتل، د خام سرک پر سيميټي پلچک ناستې زړې ښځې پيسې شمېرلې.
موټروان راغی، زموږ پر سر د اېښې قفس دروازه يې خلاصه کړه، دوه چرګان يې پکې واچول.
موټر حرکت وکړ، مور ته مې وکتل، هماغسې يې خپل سر زما د پلار پر اوږه اېښی و.
غرمه پاخه ته وختو، د سرک پر غاړه ولاړه لوحه تېره شوه، چرګې وې، ومې نه شوای لوستلی، خو دوهمې لوحې ته مې مناسبه چوله پيدا کړه، د يوې چرګې تر سره وزر لاندې مې ولوستل:
ـوان، ديرش کيلومتره.
موټر خامې ته ولوېد، جمپونه يې نه خوړل، جغل و.
وخت ووت، موټر ودرېد، چرګو چيغې کړې، د سر قفس ليرې شو.
ودرېدم، ونې وې، ژېړ چمن رالوېدلو سوروزمه پاڼو نيولی و.
پر يوه لويه تيږه کېناستم، مور ته مې وکتل، د خپل ټکري پيڅکه مې تر کوتو تاوه کړه، پيڅکه مې د مور پر سپين، صاف تندي تېره کړه، د چرګانو وچه چټلي لاندې ولوېده.
پلار ته مې سترګې ور واړولې، دواړه اوږې يې ککړې وې، په رسيدلې ږېره پسې يې مړه ښکه سريښ وه.
خپل ټکری مې ليرې کړ، مازې يو ځای چټل و.
موټروان قفسونه سم کړل، په اشاره يې پوه کړو چې له ونو مه وځئ.
د چرګانو نارې تر هغه وخته راتلې چې موټر پاخه ته وخوت.
پاو ووت، ټکسي راغله، لس دقيقې وروسته په يوه کور کې وو.
دوې ځوانې نجونې راغلې، يوې يې زه تر لاس ونيولم، بله زما مور ته ورغله.
ارت او ښکلی سالون ته ورننوتو، نيمايي ديوال آيينې نيولی و، لاندې يې پر مېز د ارايش مختلف وسايل اېښې ول.
تشناب ته ورغلم، نجلۍ راځېدلو جامو ته اشاره وکړه، پوه يې کړم چې تر ځان مينځلو وروسته همدا جامې واغونده.
کله چې په سالون کې ولاړې آيينې ته ودرېدم، ځان ښه راته ونه ايسېد، پر چسپ پطلون د يخن قاق لنډه لمنه پرته وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې يې راوسته، پوه شوم، لمبولې يې وه. خو ارت او اوږد يخن قاق يې ښه و، كمر بند يې نه مالومېده.
پلار مې وليد، جامې يې بدلې وې، تر خړيلي ستوني لاندې يې سره نيكټايي ور تړلې وه.
شېبه وروسته له كوره ووتو او په هماغه ټكسي كې كېناستو. مور ته مې وكتل، غتې سترګې يې له غمه ډكې وې،
د تورو اوږدو وېښتو پيچلې څوكې يې لا لندې ښكارېدې.
وان كوچيني، خو ښكلي ښار و، ډېرى كورونه يې دوه يا درې پوړيزه ول.
د ريل په ايستګاه كې يې يو بل سرې ته ور وسپارلو، سړى له ونې هسک و، د تګ په وخت يې د ورمېږ غوښې
ښورېدلې.
تر مساپر وړونكي ريل تېر شوو، تر دوو پټليو واوښتو، بار وړونكي ريل ته ور وختو، له كارتنونو ډكه تياره كوټه
وه.
مخكې لاړو، د كارتن پر هوار شوي كاغذ كېناستو، سړي يوه پلاستيكي كڅوړه راته ونيوله او په خپله له ډبې
كښته شو.
شېبه وروسته يې نور كارتنونه راوړل، زموږ له پښو سره يې تر چته ودرول، تر يوه وخته د كارتنونو له چولو څخه د
وره رڼا ښكارېدله، خو وروسته تپه تياره شوه، هيڅ مو هم نه ليدل.
ډېر وخت د ريل په ولاړه ډبه كې وو. يو ساعت، دوه ساعته، درې ساعته، نه پوهېږم، تر دې ډېر. يو وخت څوكۍ
ولړځېدلې، د ريل پر شاتنې دېوال مې غوږ ولګاوه، ماشين چالان و، وروسته مو ورې جټكې وخوړې، ريل حركت
كړى و.
د پلاستيک كړپا شوه، پلار مې وويل:
_هه، له سهاره راهيسې مو څه نه دي خوړلي.
ګوتې مې په هوا كې وټپولې، د هغه لاسه مې يو څه راواخيستل، پزې ته مې ور نږدې كړ، د چيپسو بوى يې درلود.
ټول غلي وو، يواځې د پلار د ژامې د ښورېدو غږ راته.
دوه، درې چيپسه مې خولې ته واچول، زړه مې نيولى و، خوند يې رانه كړ.
شاته مې ولي ولګول، او سپنه سړه وه.
ښه شېبه ووته، خوب راغى، د پلار پر څنګانه مې سر كېښود. په ويښتو كې مې پنډې ګوتې تېرې شوې.
يو وخت چې مې سترګې رڼې كړې، د موټرو هارنونه ول، ريل ولاړ و، پلار مې خرېده. مور ته مې ور غږ كړ، هغه هم
ويده وه.
نه پوهېدم چې شپه وه كه ورځ. كله چې ريل حركت وكړ، بېرته مې سترګې پټې كړې
د مريم خبرې مې ودرولې، بخارۍ ته مې وكتل، برهارى يې خوت، خو كوټه سړه وه. مخ مې واړاوه، د پردې پيڅكه
رپېدله. ورغلم، علت مې وموند، د كړكۍ پله چوله وه.
بېرته پر خپل ځاى كېناستم. مريم ويلې و:
_هره خوا سرې غوښې وې، په لسګونو له پوسته شوي څاروي راځړېدل، له پرې شويو غاړو څاڅكي څاڅكي وينه
توېدله. سپينې كاشۍ سرې وې.
مخكې لاړو، په سپينو چپنو كې كتار خلک ولاړ ول، ساتولونه په وينو لړلي وو، كړپا وه، هډوكي ماتېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې وښوېده، درب شو، پلار مې تر مټ ونيوله، هغې خپل لاس خپلو سترګو ته ورنږدې کړ، لاس ته مې يې وکتل، سور و، مور مې يو دم چيغه کړه:

ـ وينه.

پلار مې په غېږ کې ونيوله.

مور مې چيغې وهلې. د خپل زوي نوم يې اخيست، په سپينو چپنو کې ولاړ و خلکو په حيرانۍ ورته کتل.

مخکې تللی ډنګر سړی بېرته راوګرځېد. په خشکه يې څه وويل، تول په هغه پسې روان شوو.

په وينو سرې زينې وې، لاندې لاړو، سرې او سپينيزه دروازه خلاصه کړه، ورغلو، ژېړ ګروپ ته ډله ښځې، ماشومان او نارينه ناست ول.

مور هم ساره دېوال ته ډډې ووهلې، ناستو کسانو وچې سترګې راته نيولې وې.

مور مې خپل لاس ته کتل.

د بکس ځنځير مې کش کړ، يوه ټوټه په ګوتو راغله، ټوټه مې د مور پر لاس تېره کړه، خو هغې يو دم پر ټوټې ګوتې ټينګې کړې، ور ومې کتل، زما د ورور کميس و.

مور مې کميس پر خپل ټټر پورې ونيو، په چيغو چيغو يې وژړل، ناستو کسانو په حيرانۍ ورته کتل.

وخت ووت، دوو ماشومانو په خپلو کې عربي ويله.

په دوی کې يو هم افغان نه شو راته ښکاره.

مور د ترکيې په پايتخت انقره کې وو. بس! يو ساعت مخکې يې له ريل څخه کښته کړو، لمر مو پر سر ولاړ و، رڼا يې بده لګېده، له شپاړس ساعته تياري وروسته مو سترګې برېښېدلې.

لنډ يې همدې مسلخ ته راوستو.

درې ورځې په همدې کوټه کې وو، ناست کسان له عراق او سوريې څخه راغلي ول، زموږ غوندې غير قانوني مهاجرول او اروپا ته يې د تګ نيت درلود.

په څلورم سهار يې ټول د باندې را وايستو، يو اتلس ټايره موټر ولاړ و. کانټېنر ته ورته اوږده ډبه يې درلوده، ور وختو، سرې غوښې راځړېدلې.

مخکې لاړو، هوا سړه وه، تر پايه پوست شوي اوږده څاروي ځوړند ول، پنځلس نفره د دوو کټونو په اندازه ځای کې کېناستو.

لاس مې سوړ شو، ور ومې کتل، د يوه څاروي په حلاله شوي غاړې مې ګوتې ايښې وې.

ګوتې مې وسولولې، وچې وې د څاروي ورون مې په ګوتو کې ټينګ کړ، کنګل و. دېوال ته مې لاس ور وور، پرخه يې را ايستلې وه. . ټول په يخچال کې ناست وو.

د يخچال د دروازې د ترلو غږ مې واورېد.

ټول غلي ول، ماشومانو په راوتليو رډو سترګو سرو غوښو ته کتل، پورته کوچيني سپين ګروپونه بل وو.

موټر حرکت وکړ، يوـ يونيم هيڅ خبره نه وه، خو وروسته مې لاسونه ساړه شول، له بکسه مې د پلار جمپر را وايست، جمپر مې د مور پر اوږو واچاوه، پلار ته مې بنيان ونيو، ما هم تور ټکری تر ځان تاو کړ، له ټکري د چرګانو سوړ بوی ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو مسافرو هم د بکسونو ځنځيرونه کش کړل، شېبه وروسته يو اخې يوه نجلۍ پاتې وه، ژامې يې سره لګېدلې، نه پوهېږم، د اغوستلو له پاره به يې اضافه څه نه لرل.

د ورور جاکټ مې راوايست او د نجلۍ پر اوږو مې واچاوه، د هغې تر څنګ ناستې ښځې څه وويل، دومره پوه شوم چې خپله يې ده او مننه رانه کوي.

مور ته مې وکتل، جاکټ ته يې وچې سترګې نيولې وې.

وخت تېرېده، يخني ډېرېده او د ماشومانو نا ارامۍ زور اخيست. شېبه وروسته بکسونو وازې خولې نيولې وې، د اغوستلو وړ هر څه ترې اېستل شوي وو.

مور ته مې وکتل، د جاکټ ځنځير مې ورو تاړه.

يوې ښځې چيغه کړه، مخ مې ور واړاوه، يو کوچينی هلک يې په غېږه کې پروت و.

يوه رېږدور سړي په بيړه ماشوم ور واخيست، په سينه پورې يې ونيو، لاسونه يې ور وموښل، ماشوم په سد را غی.

خو يو بل تنکی ځوان ړنګ شو.

نارينه ولاړ شول، او سپنز ديوال ته يې سوکان ونيول، يخچال چيغو په سر واخيست.

موټر ودرېد، شاتنی دروازه خلاصه شوه، د لمر ژېړه رڼا تر ځړېدلو سرو غوښو راووته.

ټولو د وره خوا ته منډه واخيسته، يو ورون له چنګکه بېل شو، مخامخ رابانديې راغی، ځان مې څنډې ته کړ.

ډز شو، ورغلم، ټول په وره کې ولاړ ول، ښځو او ماشومانو ژړل.

د يوه ماشوم تر اوږې مې لاندې وکتل، يوه ځوان پر تور سړک پلتۍ وهلې وې، سر يې ځړېدلی و، درې تنه له توپانچو سره ولاړ ول.

ځوان ته مې وکتل، خړ جاکټ يې د مټ په برخه کې په وينو سور و.

يوه وارخطا عرب په انګريزي ژبه وويل:

_د خدای له پاره، ماشومان مو له يخنۍ مړه شول.

يوه وسلوال چيغه کړه !

_ستاسو له پاره يو کانتېنر غوښه نه شو خرابولی.

بل وسلوال رامخته شو، د پراته ځوان تشي ته يې لغته ورکړه، په غوسه يې وويل:

_موټر ته وخېژه !

ځوان په زحمت ولاړ شو.

هماغه وسلوال وويل:

_يخچال مو تر ټولو په ټيټه درجه درولی دی، که يې بند کړو، نو پوليس شک کوي. مخکې تلاشي ده، غږ مو وانه ورم.

ټول بېرته خپلو ځايونو ته راغلو.

مور مې له ځايه نه وه خوځېدلې.

موټر حرکت وکړ، پنځو، شپږو دقيقو خلاصې دروازې د يخچال هوا بدله کړې وه، د بې سده تنکي ځوان سترګې لوڅې وې، يوه سړي يې پر اوږو توليا ور سموله.

لنډ وخت وروسته موټر ودرېد، زړه مې درېږده، خو د يخچال دروازه خلاصه نه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر بېرته حرکت وکړ، د ټېپي ځوان زګیروی خوت، سړه هوا ورو ورو تودېدله، خو یخچال لنډ وخت بند و، کله چې دوهم ځل چالان شو، له دېوالونو سوړ باد راته.

وخت ووت، یو ډنګر سړی او دوه ماشومان ړنګ شول. زما له مور پرته، نورو ټولو او سپنیز دېوال ته سوکان ونیول، ښځو او ماشومانو ژړل، نارینه وو، ناري وهلې...

موټر یودم برېک ونیو، ټول پر مخامخ دېوال ورغلو، سر مې له سړي او سپنې سره ولګېد، موټر روان شو، تېزه جټکه یې وخوړه، واړه زاړه شاته ولوېدل.

پلار ته مې وکتل، له یوې ماشومې یې د غوښې لوی ورون لیرې کاوه.

مور ته مې سترګې وروا ړولې، سر یې په غبرګو لاسونو کې ټینګ نیولی و.

شونډې مې تودې شوې، لاس مې ورووړ، پزه مې وینې وه.

ګنګس وم، ښځو کوکې وهلې، دوه، درې ماشومان او ډنګر سړی بېسده پراته ول.

مور ته ورغلم، د هغې پر سر مې ګوتې تیرې کړې، ښه راته ښکاره شوه.

یو بېسده ماشوم مې له ځمکې راپورته کړ، نبض مې یې وکوت، ژوندی و.

په خپل ټکري کې مې دوه ماشومان ونغښتل، وړه نجلۍ مې راپورته کړه، غاړه یې د یخچال د دېوال غوندې سړه وه.

نجلۍ مې په ټټر پورې ونیوله، سر یې یوې خواته کوږ شو.

غبرګ لاسونه راوغځېدل، نجلۍ یې زما له ټټره واخیسته، ورومې کتل، مور یې وه، دوه درې ځله یې د نجلۍ نوم واخیست، اوس مې هم په یاد دی، زینب نومېده.

مور یې تر ډېره نجلۍ ته کتل، وروسته یې یودم کوکه کړه.

چیغې ډېرې شوې، نه یخچال بند شو او نه هم موټر ودرېد.

مریم ټوخې واخیسته، څو ځله یې د خبرو هڅه وکړه، خو ټوخې وار نه ورکاوه، وروسته یې په جګ غږ وویل:

ـ نن ښه نه یم، دوه ځله مې وینه وګرځوله، د خبرو سبکه نه ده راپاتې، خو نه غواړم چې کیسه مې نیمګړې پاتې شي.

مریم وټوخل، بیا یې وویل:

ـ موټر جمپونه وخوړل، ودرېد، د یخچال دروازه خلاصه شوه، د ماهیانو له سوړ بوی سره د څپو غږ راغی.

دوه تنه راغلل، توپانچې ورسره وې، له موږ څخه یې وغوښتل چې له موټره کښته شو.

په زحمت ولاړه شوم، پلار ته مې وکتل، زما مور یې تر ولیو نیولې وه.

د باندې تیاره وه، تود باد لګېده، یا به موږ ته تود ایسېده، خو هر رنګه چې و، د یخچال تر هوا ښه و.

شپېبه وروسته له پنځلسو کسانو څخه یو ولس تنه په شګلن ساحل کې ولاړ وو.

دوو ښځو ژړل، په یخچال کې یې د پرتو ماشومانو د جسدونو خواته زورونه وهل، خو دوو عربو ټینګې نیولې وې.

ښځو تر هغو چیغې وهلې چې د اتلس ټایره موټر رڼا په ونو کې ورکه شوه.

پر شګو کېناستو، څپې په اوبو کې له راوتلیو تیږو سره لګېدلې.

د ماشین غږ مو واورېد، له اوبو راته، نږدې شو، وړه ماشیني کشتۍ وه.

ورغلو، اوبه مو تر ځنګنو راپورته شوې. ټول په کشتۍ کې کېناستو. کشتۍ حرکت وکړ، څراغونه یې مړل ول، د اوبو ساړه څاڅکي مې پر مخ لګېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې لاړو، ګنو ګروپونو ته ورو ورو ور نږدې کېدو. په تېز باد کې د ماهيانو سوړ بوی ګډ و.
د اتم صنف جغرافيه راپه زړه شوه، ليکلي و، چې استانبول په اروپا کې پروت دی او د ترکيې له نورې خاورې څخه د اوبو په واسطه جلا شوی.
فکر مې سم وخوت، ساحل ته نږدې مې د ترکيې بيرغ وليد.
موږ د يوې لويې زړې کشتۍ لاندې ودرېدو، د کشتۍ د بوال سوری و، ورغلو، رهنما لاسي بتۍ بله کړه، موږ د کشتۍ په ماشين کې وو. تر اوسپنېزو زنګنو لويو ګراريو تېر شوو، پورته وختو، غټه کوټه وه، له سوريو د بوالونو څخه يې نری باد راووت، د بتۍ سپينه رڼا پر پلاستيکي زړو خلتو لګېدله.
د رهنما په امر همالته کېناستو، شپه مو د لرګي پر لنډې تختې تېره کړه. ټوخې خوب ته نه پرېښودلم.
د سمندري مرغانو په چيغو مې سترګې رڼې کړې، شاوخوا مې وکتل، ټول ويده وو.
ولاړه شوم، کونج ته په جوړ شوي نغري کې مړې ايرې پرتې وې. له زړو بوټونو، ټوټو، د سګريټو له ډبيو، چيچل شويو هډوکو... داسې رامالومه شوه چې دلته پخوا هم ډېر خلک راوستل شويدي.
د کشتۍ سر ته د لرګي زينه ختلې وه. پر زينه مې لاس کېښود، يو غږ مې واورېد، پورته مې وکتل، ولاړ سړي په اشاره پوه کړم چې مه راخيژه.
ټوله ورځ په کشتۍ کې و، يوازې د سمندري مرغانو اود يوې نيمې تېرېدونکې کشتۍ د ماشين غږ مو اورېده.
ماښام تياره د باندې ووتو، په وړه کشتۍ کې کېناستو، تر ساحله، پنځوس، شپېته متره واټن و.
وچې ته وختو، د کثافاتو موټر راغی، باډۍ ته ور پورته شوو، توري ډکې خلتې وې، پرېوتو، دوو سړو له کثافاتو ډکې خلتې راباندې واچولې.
موټر حرکت وکړ، دومره پوهېدم چې په ښار کې روان يو. کم او زيات، نيم ساعت وروسته خلطې رانه ليرې شوې. په ارته چهارد بوالۍ کې د غټو موټرو زرګونه ټايرونه پراته ول
د باروړونکي موټر باډۍ ته وختو، ټايرونه د ځاه د چکونو غوندې پر يوه بل ايښودل شوي وو. ډنګر سړي په اشاره پوه کړم چې د ټايرونو مينځ ته ورکښته شم. همداسې مې وکړل، ولاړه وم، ځای تنګ و، زنه مې د وروستي ټاير پر ژۍ لګېدله.
نورو ته مې وکتل، ټول په ټايرونو کې ولاړ ول.
شپېه وروسته يې بل ټاير راوړ، تور ټايرونه مې تر سر پورته وختل، د راېر بوی ته.
په وروستي ټاير يې د لرګي تخته کېښوده. دربا وه، د تختې پر سر يې نور ټايرونه اېښودل.
ساعت ووت، موټر حرکت وکړ، د بدن کنټرول مې له اختياره وتلی و، له جمپ سره به ټايرونو مخکې، شاته ورسره وړلم.
هيڅ مې هم نه ليدل، خو کله کله به مې له ښې اړخه د پلار غږ واورېد:
ـ ښه يې؟
دوه ساعته وروسته له ټايرونو څخه راوختم، زړه مې راډکېده، ټوک ټوک وم.
يوه کور ته يې بوتلو، کوټه ښه وه، اورسۍ يې لرله، خو په اول منزل کې وو، په چمن کې له ولاړې ونې پرته نور هيڅ هم نه ښکارېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې ټوخي واخيستم، سينه مې وسوځېده، خوله مې تروه شوه، تشناب ته لاړم، آيينې ته ودرېدم، شونډې مې سرو وينو نيولې وې.

په درېيو ورځو کې مې دوه ځله وينه خولې ته راغله، خو مور او پلار ته مې څه ونه ويل.

په څلورم ماښام يې يوه ځنګله ته بوتلو، هماغه يو ولس نفره وو، قاچاق وړونکي په دوو ټکو ټينګار وکړ.

ـ پنځه ساعته پياده روي ده او که څوک پاتې شول، نو پاتې به وي.

څه به مو ويل، په خپل اختيار نه وو.

مخکې لاړو، غونډۍ وې، د ناجو په ونو پوښلې تکې شنې غونډۍ.

ټول کتار روان ول، يو وسلوال مخکې ته، بل په موږ پسې و. د سپوږمۍ رڼا دومره زوره درلود چې پل سم ځای کېږدم.

له يو نيم، دوه ساعته مزل وروسته مو دمه ونيوله، لوبې ډبرې وې، د سپوږمۍ رڼا، ځای ځای د ونو له چولو راوتلې وه او پر ځمکه لګېدله.

نږدې انګولا پورته شوه، د توپانچې د کپاق له کشولو يوه شوم چې لېوه دی.

پنځه دقيقې وروسته بېرته له ډبرو پورته شوو، د لېوانو انګولاوې شاته پاتې شوې، د غونډۍ سر ته وختو، کښته شوو، د غونډۍ په ځنډه کې مخکې روان وو.

يودم درب شو، يو څوک لاندې ورغړېد، پسې ومې کتل، ټکری د ونې په ښاخ کې بند و. ورغلو، د ښځې په ګېډه کې د ونې وچ ښاخ ننوتی و، وينو داړې وهلې.

يوه عرب په بېړه د ښځې سر له ځمکې پورته کړ، ښځې دوه درې ځله خپله خوله خلاصه کړه، سترګې يې سپينې راوختې، سر يې يوې خواته کوږ شو.

سړي کوکه کړه، د ښځې سر يې په خپل ټټر پورې ټينګ ونيو، په چيغو چيغو يې وژړل.

يو وسلوال ورغی، د سړي تر مټ يې ګوتې تاوې کړې، خو هغه نه ولاړېده.

لېوانو وانګولل.

هماغه وسلوال وويل:

ـ ځئ!

روان شوو، مخکې لاړو، خو لا هم د سړي چيغې راتلې. شېبه وروسته د لېوانو انګولا هم ورسره ګډه شوه. چيغې او انګولاوې سره نږدې وې.

په څو غونډيو وختو، بېرته کښته شوو، خو ونې نه خلاصېدې.

له پنځو ساعتونو منزل وروسته له لرګيو جوړې يوې کوټې ته ورننوتو، کوټه په ځنګله کې وه، ور يې نه درلود، د بوالونه يې له پنډو تختو جوړ ول، د خيرن، مات مېز پر سر د ښکارې توپک تش پلاستيکي کارتوس ښکارېدل.

ساعت ووت، درې نور کسان راغلل، له امرونو يې پوه شوم چې له دې هېسته به په دوی پسې روان يو.

اټکل مې سم وخوت، شېبه وروسته نوي راغلي کسان راته غږېدل، ويل يې چې د يونان په خاوره کې ياست، د باندې به نه وځئ! سهار اته بجې به سره ګورو.

پرېوتو، بيا مې له پښې سره يو څه ولګېدل، سر مې پورته کړ، د يوه عرب لاس و، پښه مې راټوله کړه، لاس پسې را اوږد شو، چونډۍ يې راولګوله. کېناستم، پلار ته مې وکتل، ويده و، پاتې شپه مې په رڼو سترګو تېره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار مې د چونډۍ وال له برګ لستوني وپېژاند .له عمره پوخ چاغ عرب و، سترګې يې مړې وې، نه يې راته کتل. د لندې خاورې بوی راغی، په وره کې ودرېدم، باران و.
اته بجې يو ډنګر سور ځوان راغی، پراشوټي خولۍ لرونکی جاکټ يې اغوستی و، ويې ويل چې تر ماښامه به همدلته یاست، وروسته يې ټولو ته يو يو ډبې بيسکيټ ورکړ او له کوټې ووت.
سر مې د پلار پر ځنګانه ولګاوه، خوب راته، ويده شوم.
کله چې مې سترګې رڼې کړې، سر مې د مور پر ځنګانه ايښی و.
وره ته ورغلم، د ونو له تېرو، لندو پاڼو د مازديګرني لمر ژېړې وړانګې راوتلې وې.
ماښام هماغه دري تنه راغلل، روان شوو، له نيم ساعت مزل وروسته مې د موټر غږ واورېد، تر غونډۍ راتاو شوو، سل، يونيم سل متره مخکې پوخ سړک و.
د ونو په مېنځ کې کېناستو، يوه قاچاقبر رایاده کړه چې ساراګشت ته تیر شي. يوه شوم، اوږد مزل مو په مخکې و.
ماښام له سړکه يو اتلس ټايره موټر راوګرځېد، په ګېو ونو کې ننوت.
ورغلو، په موټر کې د جامو مېنځلو لوی ماشينونه بار ول. وروختو، يوه ماشين ته مې پښې ور وغځولې.
چيغې شوې، ور ومې کتل، برګ لستونی چاغ عرب په ماشين کې نه ځايده، نورو دوو کسانو يې پر اوږو زور راوستی و.
کېناستم، د جامو مېنځلو ځای بد نه و، خو زنګنونه يې نيول ل.
ځنګ ته مې پام شو، ماشين سوری و، هوا راتله، داسې راته واېسېده چې خاص د غير قانوني مسافرو د وړلو له پاره جوړ شويدي.
د پښو دربا مې واورېده، پورته مې وکتل، يوه سړي د اورلګيت په اندازه کوچينۍ قوطۍ راته نيولې وه.
شېبه وروسته يې زما پر سر بل ماشين کېښود، تياره وه، يوازې په ماشين کې له پرې شوي سوري ځخه خپه رڼا راوتله.
وخت ووت، قوطۍ مې خلاصه کړه، ژاولې راته ښکاره شوې. يوه مې خولې ته واچوله، جوهر داره خوند يې درلود.
شېبه وروسته مې سترګې درنې شوې، خوب مې يوړه و، خو د بيهوښۍ خپه راباندې راتله. خبره په ژاولو کې راته واېسېده.
مريم همدومره غږېدلې وه.

* * *

سهار په دفتر کې وم چې ټلېفون راغی، ورور مې و، ويل يې چې د پلار صحت ښه نه دی.
انديښنه راولوېده، رخصت مې واخيست، سړک کنګل و، موټر بې چاينه نه شوای تلای، د دريو ساعتونو لاره مو په دوه چنده وخت کې ووهله.
پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه، اوس ښه و، خدای ته مې شکرونه وايستل.
درې ورځې په کلي کې پاتې شوم، ماشومان راته خوشاله ول، نيمايي ورځ به مو د واورو په ويشتلو تېره کړه، کله چې به ځلورم سهار له کوره راوتم، واوره په شدت اوربدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه بجه د وردګو سيد اباد ته راورسېدم، د امريکايانو د اکمالاتي کاروان دوه موټره ښو بدلي وو، لاره بنده وه.
ماښام قضا کورته راغلم، خلته مې خلاصه کړه، مور مې د لاندې پخه غوښه په پاستي کې راته پيچلې وه.
سهار دفتر ته لاړم، د مريم يو ايمېل راغلی و.
ماخستن کمپيوټر ته کېناستم.
مريم ويلي و:
ـ وخت نه و رامالوم، يو ساعت، دوه ساعته، يوه ورځ، دوې ورځې، نه پوهېدم، خو کله چې په هوښ راغلم، رڼا وه.
په سر کې مې څړيکه شوه، کېناستم، ګنګس وم. شاوخوا مې وکتل، زنګ وهلي اوسپنې وې.
د پلار غږ مې واورېد:
ـ ښه يې؟
مخ مې ورواړاوه، د موټر پر اشترنګ يې ډډه لګولې وه. ولاړه شوم، په زاړه، زنګ وهلي بس کې وم.
مور ته مې وکتل، د څوکيو تر مينځ بېسده پرته وه.
پلار مې وويل:
ـ وخت غواړي، زه خپله يو ساعت مخکې په سد راغلم.
د ماشوم ژړا مې واورېده. د بس ښيښې ته پلاستيک نيول شوی و، چوله مې کړ، يوه ډنګره ښځه پر ټاټر ناسته وه،
ماشوم ته يې په چوشک کې شيدې ورکولې.
د باندې ووتم، په سلګونو زاړه موټر يو پر بل پراته ول.
تر بس راتاوه شوم، وره ميداني وه، شاوخوا يې له زړو موټرو جوړ هسک دېوالونه را ګرځيدلي وو.
له يوه ولاړ زاړه موټره خرهاری راته، ورومې کتل، د موټر په شاتني بې پوښه سيټ کې چاغه ښځه ويده وه.
کرنګ شو، پښو ته مې وره اوسپنه ولوېده، پورته مې وکتل، د زاړه بيلدوزر په بيل کې يو څوک ناست و، ډکې
ويښته يې پر سر نه و پرېيښې، خو له راوتلي ټټر څخه يې پوه شوم چې نجلۍ ده.
نجلۍ پښې وځړولې، پر ورانه يې د ښامار انځور کښل شوی و. د تنګ زاړه کاوبای نيکر له کمربنده يې توپانچه
ښيله کړه، پوه يې کړم چې بېرته شاته وګرځم.
بس ته وختم، مور مې په سد راغلې وه، خو لا يې غټې سترګې مړې ښکارېدلې.
پر بې پوښه زنګ وهلې څوکۍ کېناستم، له ماتې ښيښې مې د باندې وکتل، هره خوا زاړه، لوی او واړه موټرول.
سر مې د مخامخ څوکۍ پر اوسپنه ولګاوه، د خپل وطن يادونه مې په زړه را وورېدل، ورور مې خندل، ما چرخه
ورته نيولې وه، کاغذ پران يې د بل کاغذپران په تار کې بند و.
وحيد مې سترګو ته ودرېد، په صنف کې يې ماته کتل.
وخت ووت، د اوسپنې ټکا راغله، د بس تر ماتې ښيښې مې ور وکتل، سر خريېلې نجلۍ د يوه زاړه موټر بانټ
ټکاوه.
د نورو موټرو دروازې خلاصې شوې، واړه زاړه، ښځې او نارينه ترې راووتل، په لاسونو کې يې نکلي کاسې وې.
موږ هم ورغلو، په کتار کې ودرېدو. کله چې نوبت راورسېد، يوه بوډا نکلي زړه کاسه راته ونيوله، په اوبو کې
جوش کړې کچالو پروت و.
بېرته بس ته راغلم، سوړ کچالو مې تر ستوني نه تېرېده.

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باندې مې وکتل، خلک پر اوسپنو ناست وو، کچالو يې خوړل. له بېرو وېښتو او خيرنو جامو يې پوه شوم چې ډېر وخت يې اوبه نه دي ليدلي.

ټول زموږ غوندې غير قانوني مهاجر وو، هره کورنۍ په يوه موټر کې اوسېدله.

مازديګر مې يوه سندره واورېدله، د فرهاد دريا غږ و. په بېړه د باندې ووتم، سندره د يوه امبولانس له زړې ډبې څخه راتله. ورغلم، دروازه مې وټکوله، د لسو- يولسو کالونو په عمر وړې نجلۍ ور راته خلاص کړ، په بېړه مې وويل:

_افغانان ياست؟

د دروازې خېرنه پرده ليرې شوه، سلامته کورنۍ وه.

يوې په عمر پخې ښځې په غېږ کې ونيولم، بلې پيغلې د کارتن کاغذ راته هوار کړ، کېناستم، شپږ تنه وو. انا، مور، پلار او درې اولادونه.

شاوخوا مې وکتل. د سيروم د څړولو پر زنګنه پايه، خيرنې جامې راځوړندې وې، د موټر د ټايپ په راوتليو کولمو پسې بيطرۍ تړلې وه. د انا زګيروي خوت، وضع يې ښه نه شوه راته ښکاره.

د دوی له خبرو پوه شوم چې دلته نور افغانان هم شته.

نيم ساعت ووت، د باندې راووتم، پيغلې ته مې د خپلې کورنۍ د اوسېدو ځای ور وښود.

مور مې خبره کړه، سترګې يې وځلېدې. خو څه يې ونه ويل.

ماښام ژېړه رڼا شوه، ور ومې کتل، د يوه زاړه تراکتور ګروپ بل و.

ماخستن يې وچې وريجې په کاسو کې راواچولې، خو وږې وم، له غرمنې پاتې شوي کچالو سره مې وخوړې.

پر يوه ټاټر کېناستم، افغانه پيغله راغله، مينه ناکه نجلۍ راته وايسېده، مږګان نومېده، ويل يې چې تر استانبوله يې په طياره کې راوړو، يونان ته په پښو راواوښتو او تر دې ځايه يې د جامو مينځلو په ماشينونو کې راورسولو.

مږګان وويل چې يو ځل يې په کشتۍ کې کېنولو، خو سمندر طوفاني شو، بېرته راوګرځېدو، له دوو اونيو راهيسې دلته يو. له قاچاقبر سره مو تر دنمارکه ويل کړي دي، هلته مو د تره کور دی.

د دوو اونيو ټکي مې زړه وخوړ، خو مږګان په خاوره کې ناستو ماشومانو ته ګوته ونيوله، ويې ويل چې عراقيان دي، مور يې وايي چې له يو ويشتو ورځو راهيسته، دلته يو.

مږګان غلې شوه، ور ومې کتل، دا زما په خپګان پوهېدلې وه، په خندا يې وويل چې بخت او طالع هم مهمې دي.

موږ تر ډېره پر ټاټر ناست وو، سر خربيلې نجلۍ د يوه سره سرې په غېږ کې پرته وه، يوه تور پوستې ځوان په خاورو کې پلتۍ وهلې وې، سندره يې ويله، په مانا يې نه پوهېدم، خو په غږ کې يې غم ګډ و. د موټرو تر ډبوال پورته ګڼ ستورې ځلېدل

سهار د مږګان په غږ له خوبه راپورته شوم، بس ته يې توره چايجوشه راوړې وه. د چای سورولو په وخت مې د موټر غږ واورېد، ور ومې کتل، له تورو ښيښو لرونکي ښکلي موټر څخه يوه ډنګه نجلۍ کښته شوه. نجلۍ پاکه او ښايسته ښکارېده، توري، غټې عينکې يې په سترګو وې. لاړه او پر ټاټر ځړېدلی سر غلې کېناسته.

له مږګان څخه مې وپوښتل:

_قاچاق وړونکې ده؟

ويې خندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_نه، زمونږ غونډې غير قانوني مهاجره.
حيرانه شوم.
مږګان وويل:
_ايرانۍ ده، کيسه يې راته وکړه، ورور يې په لاره کې يوناني پوليسو وويشت، قاچاقبر تر دې ځايه د رارسېدو پيسې ورنه غواړي، خو دا يوه روپۍ هم نه لري، هره شپه په زور مختلفو هوټلونو ته وړل کيږي، دا بايد له د ېرشو نارينه وو سره پرېوځي چې د قاچاقبر درې زره ډالره پوره کړي.
بدن مې زيږ شو.
مږګان وويل:
_هاغه هلک وينې؟
د هغې په غځېدلې ګوتې پسې مې وکتل، پر لويه اوسپنه ، ببر سرى تنکى ځوان ناست و.
ومې ويل:
_هو
_افغان دى، له دې ځايه سم نه ښکارې، خو که ور نږدې شې يوه سترګه يې پوچه ده، بس، زمونږ د لارې ملګرى و، تندې واخيست، له قاچاقبر سره يې خوله ووهله، اوبه يې غوښتې، چاقو يې وخوړ.
د مږګان له خبرو پوه شوم چې دلته د انسانانو پر سر سمې سوداوې کېدې، د بې سرپرسته ماشومانو د اخيستلو بازار تود و ، بډوډې ترې ايستل کېدل او يا هم فحشا ته اړ کېدل.
يو غږ مې واورېد ، د مږګان وړه خور وه، ويل يې چې د انا وضع ښه نه ده.
په بېړه ورغلو ، د مږګان پلار د زړې ښځې زنه ور تړله.
مږګان کوکه کړه، پر خپله انا ور پرېوته.
بېرته بس ته راغلم، پلار او مور مې خبر کړل. ساعت وروسته مې پلار راغى، لاس يې وينې و ، ويل يې چې د موټرو په مينځ کې يې قبر کېنده، بيل نه و ، زړې اوسپنې يې لاس ژوبل کړ.
بخت يارې راسره وکړه، اتم ماښام په يوه تېز رفتاره کشتۍ کې کېناستو ، کشتۍ ډکه وه ، خلک نه شمېرل کېدل، د اټکل له مخې پنځوسو ته نږدې ول.
مږګان مې تر څنګ ناسته وه، وارخطا ښکارېدله، د تېر ځل کيسه يې راته وکړه، ويل يې چې سمندر طوفاني شو ، يوه هسکه څپه راغله، پر کشتۍ راواوښته، بېرته شاته لاړه، دوه تنه نه ول.
د مږګان خبرو لړزه راباندې راوسته، اوبو ته مې وکتل، ارامې وې، پورته د ورېځو په لويه سپينه ټوټه لا د لوېدلي لمر سرخي پرته وه.
مريم لنډې خبرې کړې وې، بس همدومره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

دوې ورځې ووتې، د مريم درک مالوم نه شو ، نه يې ايمېل راغی او نه هم ټليفون.
د مريم د ټليفون نومره مې ووهله، بند و.
اوونۍ پوره شوه، احوال رانه غی.
يکشنبه، دوشنبه، نه پوهېږم، هېر مې دي، د لوسي په نوم يو ايمېل راغی. دومره يې ليکلي و چې د مريم خبرې.
خبرې مې راواخيستې، ټېکه نه راتله، په دفتر کې مې روښانه کړې، د کمپيوټر له لاوډ سپيکره د مريم ټوخی
راووت، يوه همکار مې راته وکتل، خبرې مې بېرته بندې کړې.
ماښام کورته راغلم، د بخارۍ له بلولو مخکې کمپيوټر ته کېناستم، مريم ټوخل، ساه يې لنډه لنډه کېده، په زحمت
يې وويل:
ـ ځو ځله مې ټليفون درته وکړ، نه وې.
بېرته ټوخې واخيسته.
پوه شوم، دا خبرې هغه وخت ثبت شوې وې، چې زه په کلي کې وم.
د اوبو غوړپ مې واورېد. غږ يو څه ښه شو، مريم ويلي ول:
ـ د ادرياتيک بحيره د غير قانوني مهاجرينو هديره وه، ددې بحيرې شنو اوبو سلګونه، نه پوهېږم، شايد تر دې ډير
غير قانوني مهاجر ډوب کړي وو ، خو موږ پوره پنځه ساعته مزل پکې وکړ ، نه سمندر طوفاني شو او نه هم د
ايټاليا وي پوليسو بيړۍ په مخه راغلې، بس، ساحل ته نږدې هسکې تورې ډبرې ولاړې وې، هماله ور وختو ،
ارت غار و ، کمرنګه ګروپ پکې بلېده.
مخکې لاړو، ميداني وه، له ډبرو جوړو وړو کوټو پنجرې درلودې، تور او سپين لاسونه ترې راوتلي وو.
تيرو ته کېناستو ، چيغې وې، د دوو ډبرو تر مينځ د انسان سپينه جمجمه او مات هډوکي پراته ول. له لندو ډبرو
ځاځکي ځاځکي اوبه راتوييدلې.
په قفسونو کې د مفلسو خلکو زګيروي ختل.
د مژګان دوی کورنۍ يې په هماغه سهار د باندې وايسته، خو موږ ته دريمه ورځ نوبت راغی.
شنو غونډيو ته لنډه لار ختلې وه، د ناجو ونې لندې وې. له نري باد سره د نمجن بوی ګډ و.
لنډه لاره وه، بس، يو اځې يوه غونډۍ ور هاخوا لاندې پر تک تور سړک د ناجو دو نو شنې، تېرې، پربوللې پاڼې
راغلې وې.
سړک ته ورکښته شوو ، يو ټرېلر ودرېد ، د سيټ تر شا چپرکټ ته ور تېر شوو ، هماليته کېناستو.
موټر حرکت وکړ، دوه ساعته لار مو ووهله، موټروان سړک ته نږدې د يوه ګوښې کور مخې ته پرېښودو.
ځلو ښېنت، پنځه ځلو ښېنت کلن سړي دروازه راته خلاصه کړه، وړه کوټه وه، له دېوال سره درې څوکۍ ايښې وې،
څنګ ته دوه منزله کټ ښکارېده، د يخچال دروازه نيمه لوڅو عکسونو نيولې وه.
ورغلو، پر څوکيو کېناستو، د څنګ له کوټې خندا راتله.
پاو ووت، يوه خبره مو هم ونه کړه، پلار مې خوله واړه واړه کوله، دوې شپې يې د تبې له لاسه سترګې نه وې سره ور
وستې.
چېرته تلو، له چا سره تلو، څنګه تلو، په اروا کې مې هم نه راتلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړې کړکۍ ته ودرېدم، خاوره نه ښکارېده، د ایټالیا په مني کې لا دومره زور و، چې ونې او بوټي شنه وساتي.
کړپ شو، ور ومې کتل، مور مې د یخچال ور پرانیستی و. ورغلم، یو بوتل مې راواخیست، پزې ته مې ور ووړ، د الکولو بوی ترې ته.
د یخچال لاندینۍ خانې ته مې پام شو، دوه لا او بو ډک بوتلونه مې راوایستل، بېرته کړکۍ ته ور وګرځېدم.
د اوبو له غوړپ سره ټوخې واخیستم، خوله مې تروه شوه، مور او پلار ته مې وکتل، د یوه سترګې پټې وې، بلې غولې ته وچې سترګې نیولې وې، د جاکټ استر مې پر شونډو تېر کړ، ور ومې کتل، خړ استر په وینو سور و.
ټوله ورځ مو په کوټه کې تېره کړه، ماښام دوه تنه راغلل، یوه یې اوږده سره وېښته درلودل، دوهم یې له وریځو پرته پر خپل سر او مخ هیڅ هم نه و پرېښې. یوه یې کړو چې اوږد، پیاده مزل مو په مخکې دی.
ځنګل و، خو ونو له چولو د موټرو رڼاوې راوتلې، تر ډېره له سړک سره روان وو. وروسته مو لاره چپه کړه، غره ته وختو، د موټرو رڼاوې د وړو ستورو غوندې ښکارېدلې.
باران شو، دوو رهنماوو د پراشوټي جمپرونو ځنځیرونه کش کړل، خو زما تر ټکري اوبه راووتې، مخ، وېښته او اوږې مې لندې شوې، په زېرپیرانۍ کې ګنډلو ډالرو ته مې زړه ورختلی و.
باران تېز شو، له پورته نرۍ اوبه راماتې شوې، نیم ساعت، یو ساعت، نه پوهېدم، خو مخکې تلو، وروسته پر ځمکه د باران د څاڅکو د لګېدو له غږ سره پشهاری هم ګډ شو، تر غوټه ونو ووتو، لاندې څپانده سیند روان و، په تیاره کې یې سپین ځګونه له ورایه ښکارېدل.
یوه غار ته ور وګرځېدو، ارت وچ ځای و، همالته کېناستو.
ځېږور رهنما د ملا له بکسه وړه بجلي راوایسته، خو رڼا یې تېزه وه، ان د غار له پورتنیو تیږو راځوړند نري وابنه هم مالومېدل.
وخت ووت، خو باران ونه درېد.
پلار ته مې وکتل، په ناستو یې سترګې پټې وې.
د الکولو بوی راغی، مخ مې ورواړاوه، سرخړبیلي چاغ رهنما یو لوی بوتل خولې ته نیولی و، ځېږور یې زما مور ته کتل.
پلار ته ورنږدې شوم.
رهنماوو په نوبت له بوتل څخه غوړپ کاوه، خندل یې، خبرې یې کولې، په ژبه یې نه پوهېدم، خو زړه ته مې لویدلې وه چې زما د مور په اړه غږیږي.
مور ته مې وکتل، سر یې پر ځنګنو ایښی و، پر سپینه غاړه یې لانده پیچلي وېښته سرېښ ول.
ما هم د خپل پلار پر اوږه سر ولګاوه. یو وخت مې د بکس د ځنځیر د کشېدو غږ واورېد، ور ومې کتل، مور مې د تشناب کاغذ ور اخیست.
رهنماوو وچې سترګې ورته نیولې وې، بیا یې وخندل، مخ مې ورنه واړاوه، له مور سره د باندې ووتم.
اسمان برګ و، د وربځو غټې ټوټې باد په مخه کړې وې، ما تر دې دمه دومره سپینه، تېزه سپوږمۍ نه وه لیدلې.
مخکې لاړو، بوټي وښورېدل، زړه مې خولې ته راغی، سویه وه، منډه یې واخیسته، ان سیوری یې هم ښکارېده.
مور مې ګنو نیالګیو ته ور وګرځېده، زه پر یوه هواره تېږه کېناستم، د اوبو له شنهارې سره د شغالانو کوکې هم ګډې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یودم یو سیوری راباندې راغی، زړه مې ولړځېد ، څښور رهنما مې مخې ته ودرېد ، لاس یې راوغځاوه، پورې مې واهه، غوږته یې کړه، په غیږ کې یې ونیولم، لندې شونډې یې زما پر بغورکېښودې، له خولې یې د الکولو بوی ته ساه مې بنده شوه، سرې مې تر څښو ونیو ، نه لیرې کېده. چیغه مې خولې ته راغله، ومې ټوخل، وینو داره وکړه.
سرې یودم شاته شو ، لاس یې پر خپله غاړه تېر کړ، ګوتې یې وسولولې، وینه وه.
په کرکه یې وویل:
_ایق !
ماته یې وکتل، هماغسې مې ټوخل، خوله مې د وینو خوند نیولې وه.
سرې دوه ګامه شاته شو ، له ټوخې سره ګډه ناره مې تر خولې راووته !
_ابا ! ! !
سرې منډه کړه !
چیغه شوه، پاڼې وخوځېدې، مور مې له ګنو نیالګیو راووته، منډه یې کړه، د چاغ، سر خرېیلي رهنما لنډ لاس یې خلاصو وښنتو ته ور ورسېد ، دواړه پر ځمکه ولوېدل.
ورې ډبرې ورغړېدې، ور ومې کتل، پلار مې منډې وهلې... مخ مې واړاوه، مور مې نه وه، خو چیغې یې د سیند له خوا راتلې.
منډه مې ور واخیسته، له ګنو ونو تېره شوم، پلار مې د سر خرېیلي سړي سر ته سوکان نیولې وو. بیا یې یودم له ځمکې یوه لویه ډبره ور پورته کړه، سترګې مې پټې کړې، پر مخ او لاسونو مې تاوده څاڅکي ولګېدل، ور ومې کتل، د سړي د سر وینې او د غوښې سرېښناکه ورې ټوټې وې.
په مور پسې مې سترګې ور غړولې، زړه مې خولې ته راغی، مور مې د پاڼ پر ژۍ ولاړه وه، ځګنو اوبو ته یې کتل، د سپین ګرېوانه شکېدلې تراډې او تور خلاص وښنته یې باد یوې، بلې خواته سره اړول.
پلار مې تر مټ ونیو ، جټکه مې ورکړه، ور ویې کتل، یوه تېره چیغه یې تر خولې راووته:
_نه !
مریم ټوخې واخیسته، تر ډېرو یې وټوخل، بیا له ټوخې سره ژړا ګډه شوه، په زحمت یې وویل:
_پلار مې ور ورسېد ، خو یواځې زما د مور د کمیس سپینه تراډه په ګوتو ورغله.
مورې دواړو له اوبو سره منډې وهلې، مور مې په سپینو ځګونو کې ورکه وه، اوبه له لویو ډبرو سره لګېدلې، شنهارې یې خوت.
د مریم ژړا زور واخیست، ژړا او ټوخې خبرو ته نه پرېښودله، بیا یې ساه بنده شوه، یو دم یې خوږ وهل، یوه شېبه هیڅ هم نه و ، وروسته خرهاری راغی، ښځینه وارخطا چیغې پکې ګډې شوې، پر کاشیو د بوټونو کړپا ، په ایټالوي ژبه نارینه او ښځینه وارخطا غږونه او د تذکرې د ټایرونو کربنده اواز. بس ! همدومره، پاتې لس دقیقې سپینې وې.
په سهار مې لوسي ته ایمېل ولیږه او د مریم د صحت پوښتنه مې ترې وکړه، یوه بجه یې لنډ ځواب راغی:
_ښننه غواړم. مریم تېره اوونۍ مړه شوه.
ولاړ شوم، په دهلېز کې مې یو همکار په مخه راغی، په حیرانۍ یې وپوښتل:
_سترګې دې له اوښکو ډکې دي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ مې واړاوه، لاندې د دفتر حويلۍ ته کښته شوم.
لمر و، د ستوډيو د بام په ناوه پسې يوه لوېشت کنګل را څڅېده.
ببرته شعبې ته راغلم، لوسي ته مې خپله نومره ور ولېږله او هېله مې ترې وکړه چې ټيليفون راته وکړي.
ځلرويشت ساعته تېر شول، خو درک يې مالوم نه شو.
په دوهم ايميل کې مې يو بل ټکی هم اضافه کړ:
ـد مريم له پاره.
په سبا يې يو اوږد ايميل راته ليکلی و. ايميل مې پر نټ کړ، ماخستن بخارۍ ته نږدې کښيناستم، لوسي ليکلي وو:
ـوبښه، تر ټيليفونه مې ليکلي مالومات غوره وګڼل، پوهېږم، مريم راته ويلي وو، چې يو څوک يې د ژوند کيسه ليکي.
مريم دوه ورځې په کوما کې وه، بس، يو اځې يوه دقيقه په هوښ راغله، خبرې يې واضح نه وې، خو دومره يې پوه کړم چې په ټايپ کې ثبت شوې وروستۍ خبرې تاسو ته ايميل کړم.
مريم يې څلو ښبت، پنځوس ورځې مخکې دلته راوړه، پوليس ورسره ول، ويل يې چې د تحقيق په وخت کې يې وينه وکړځوله.
معايناتو دوه ساعته وخت ونيو، نجلۍ د سږو سرطان درلود، دې بايد د ژوند وروستۍ ورځې په روغتون کې تېرې کړې وای.
مريم غلې نجلۍ وه، ډېرې خبرې يې نه کولې، خو پټ، پټ به يې ژړل.
مجبوره مې کړه، په ژوند يې پوه شوم.
يوه ورځ يې راته وويل:
ـعمه لوسي ! مرګ ته مې څو ورځې پاتې دي؟
غلې وم.
وبې ويل:
ـداسې څه نشته چې دا څو ورځې نورې هم را لنډې کړي؟
خو په سبا يې مرګ ته زړه نه کېده. علت مې و پوښت، کمپيوټر ته يې ودرولم، د فيسبوک پاڼه يې خلاصه کړې وه، د يوه ځوان عکس و، ښکلې غټې سترګې يې درلودې.
مريم په خوند وويل:
ـوحيد مې وليکه، څو خيرې راغلې، خو خپله مينه مې په اسانۍ پکې ومونده.
يودم يې وخندل:
ـته ورته وګوره ! له ځانه يې څه جوړ کړېدي، ډېره او ږېرت يې نشته.
ولاړه شوه، ټينګه يې په غېږ کې ونيولم، زنه يې زما پر اوږه راکېښوده، يودم غريو واخيسته:
ـاه ! عمه لوسي ! مرګ ته مې زړه نه کيږي.
خو په سهار يې بيا ژړل، له خبرې يې پوه شوم چې د خبرو له پاره مناسب وخت نه دی.
غرمه مې د روغتون په حويلۍ کې ولېده، پر اوږده سيميټي څوکۍ يو اځې ناسته وه، ورغلم، پر اوږه مې لاس ور کېښود، راويې کتل، سترګې يې لا سرې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شېبه دواړه غلي وو ، مریم ځمکې ته کتل، د بنې بوټ په څوکه یې ژېړې پاڼې راټولولې.
ورو مې وویل:
ـباد سوړ دی، نه ځو؟
هماغسې یې ځمکې ته کتل. یو دم غریو واخیسته. د هغې سر مې پر خپل ټټر پورې ونیو. وخت ووت، ویې ویل:
ـوحید ته مې ټلېفون وکړ، د خندا غږ راغی، ومې پوښت، نامزادي یې په واوره ویشت.
مریم په سبا بل سیمکارت رانه وغوښت، ویل یې چې وحید څو ځله زنګ ورته وهلی، ایمېلونه یې رالېږلي، خو دا نه غواړي چې ځواب ورکړي.
بله شپه نوکري وم، په دهلېز کې مې د مریم غږ واورېد ، څه یې ویل، فکر کوم چې سندره وه، په مانا یې نه پوهېدم، خو درد یې نغښتی و. دروازه مې خلاصه کړه، مریم پر کټ ناسته وه، سپینه روجایي سرو وینو نیولې وه.
په بیړه ورغلم، د مریم خوله، غاړه او ټټر په وینو سره ول.
مخ یې را واړاوه، ورو یې وویل:
ـوحید مې خوشاله ولید ، کوم بل ارمان نه لرم.
مریم بیا هیڅکله د فیس بوک مخ ونه لید ، بانه یې دا وه چې وخت ضایع کوي، دې به پښتو سایټونه کتل.
یوه ورځ یې راته وویل:
ـاه ! عمه لوسي ! ته مې ډېره په تکلیف کړې، خو یوه وروستۍ خبره مې هم ومنه !. زما تر بالښت لاندې د افغانستان نقشه او د وحید عکس دی، هیله لرم چې دواړه په تابوت کې راسره کېږدې.
لوسي همدومره لیکلي وو.
په سبا مې ایمېل ور ولېږه او د مریم د عکس غوښتنه مې ترې وکړه. په هماغه ورځ یې ځواب راغی، لیکلي یې وو ، چې مریم په تا باور درلود ، خو نه یې غوښتل چې عکس یې په کتاب کې راشي.
په بل ایمېل کې مې ډاډ ورکړ، عکس یې را ولېږه. عکس ته مې وکتل، په ټلېفون کې د مریم خبرې را په زړه شوې:
ـنه، دومره بدرنګه هم نه یم، خوله مې وړه ده، سترګې غټې، وېښته مې ګڼ او پېچلي، ږمنځ پکې بندېږي، بس، له رنګه یو څه توره یم.
ټول سم ول، یوازې په غټو تورو سترګو کې ډنډ اوښکې ترې هېرې وې.

(پای)
۱۳۹۱ل کال
د عقرب شلمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر برېښنايي کتابتون

قدرمنو لوستونکو !

تاسو کولای سئ د لراوبر ویبپاڼي په برېښنايي کتابتون کي زيات شمېر ارزښتناک او په زړه پوري آثار په خپل تفريحي وخت کي مطالعه کړئ .

د لراوبر انلاين کتابتون ستاسو لپاره د لاندينيو موضوعګانو اړوند آثار پر ليکه کوي :

- **اسلام او مذهب**
- **ساينس او تخنيک**
- **سپورټ او روغتيا**
- **تاريخ او سياست**
- **هنر او ادبيات**
- **دماشومانو لپاره**
- **بيلابيل آثار**

www.Larawbar.net/library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library